NEIL GAIMAN

NORSE MYTHOLOGY

İçindekiler

Başlık
İçindekiler
Giriş
Oyuncular
Başlamadan Önce ve Sonra
Yggdrasil ve Dokuz Dünya
Mimir'in Başı ve Odin'in Gözü
Tanrıların Hazineleri
Usta İnşaatçı
Loki'nin Çocukları
Freya'nın Sıradışı Düğünü
Şairler Mead
Thor'un Devler Ülkesine Yolculuğu
Ölümsüzlük Elmaları
Gerd ve Frey'in Hikayesi
Hymir ve Thor'un Balık Tutma Seferi
Balder'in Ölümü
Loki'nin Son Günleri
Ragnarok: Tanrıların Son Kaderi
Sözlük
Ayrıca Neil Gaiman'ın
Telif hakkı

İskandinav

Mitolojisi

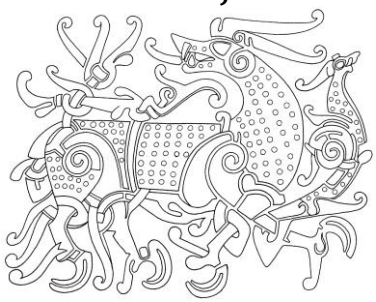

NEIL

GAYMAN

WW NORTON & ŞİRKET

1923'ten Beri Bağımsız Yayıncılar

New York•London

İÇİN EVERETT,

ESKİ HİKAYELER

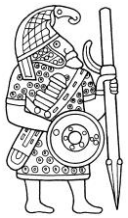

YENİ BİR ÇOCUK İÇİN.

İÇİNDEKİLER

AN INTRODUCTION It s as hard *Bir Giriş*

THE PLAYERS Many gods andOYUNCULARTHE PLAYERS Many gods and

BEFORE THE BEGINNING AND AFTER 1BAŞLANGIÇTAN ÖNCE VE SONRABEFORE THE BEGINNING AND AFTER 1

YGGDRASIL AND THE NINE WORLDS 1YGGDRASIL VE DOKUZ DÜNYAYGGDRASIL AND THE NINE WORLDS 1

MIMIR S HEAD AND ODIN S EYE 1MİMİR'İN BAŞI VE ODİN'İN GÖZÜMIMIR S HEAD AND ODIN S EYE 1

THE TREASURES OF THE GODS 1TANRILARIN HAZİNELERİTHE TREASURES OF THE GODS 1

THE MASTER BUILDER Thor haİNŞA EDİCİTHE MASTER BUILDER Thor ha

THE CHILDREN OF LOKI LokiLOKİ'NİN ÇOCUKLARITHE CHILDREN OF LOKI Loki

FREYA S UNUSUAL WEDDING ThFREYA'NIN OLAĞANÜSTÜ DÜĞÜNÜFREYA S UNUSUAL WEDDING Th

THE MEAD OF POETS Do you wŞAİRLERTHE MEAD OF POETS Do you w

THOR S JOURNEY TO THE LAND OF TH 1THOR'UN DEVLER ÜLKESİNE YOLCULUĞUTHOR S JOURNEY TO THE LAND OF TH 1

THE APPLES OF IMMORTALITY 1ÖNEMLİLİK ELMALARITHE APPLES OF IMMORTALITY 1

THE STORY OF GERD AND FREY 1GERD VE FREY'İN HİKAYESİTHE STORY OF GERD AND FREY 1

HYMIR AND THOR S FISHING EXPEDIT 1HYMIR VE THOR'UN BALIKÇILIK SEFERLERİHYMIR AND THOR S FISHING EXPEDIT 1

THE DEATH OF BALDER I NBALDER'İN ÖLÜMÜTHE DEATH OF BALDER I N

THE LAST DAYS OF LOKI ILOKİ'NİN SON GÜNLERİTHE LAST DAYS OF LOKI I

RAGNAROK THE FINAL DESTINY OF T 1RAGNAROK: TANRILARIN SON KADERİRAGNAROK THE FINAL DESTINY OF T 1

A GLOSSARY Aegir Greatest ofA GLOSSARY Aegir Greatest of*Sözlük*

GİRİŞ

Favori bir mit dizisine sahip olmak, favori bir yemek pişirme tarzına sahip olmak kadar zordur (bazı geceler Tay yemeği, bazı geceler suşi, diğer geceler ise büyüdüğünüz sade ev yemeklerini arzularsınız). Ama bir favori ilan etmem gerekirse, muhtemelen İskandinav mitleri için olurdu.

Asgard ve sakinleriyle ilk karşılaşmam, yedi yaşından büyük olmayan küçük bir çocukken, Amerikalı çizgi roman sanatçısı Jack Kirby'nin, Kirby ve Stan Lee'nin planladığı ve Stan Lee'nin erkek kardeşinin diyalog kurduğu hikayelerde Mighty Thor'un maceralarını okurken oldu. Larry Liber. Kirby'nin Thor'u güçlü ve yakışıklıydı, Asgard'ı heybetli binalar ve tehlikeli yapılarla dolu yüksek bir bilimkurgu şehri, Odin'i bilge ve asil, Loki'si saf yaramazlığın alaycı boynuzlu miğferli yaratığı. Kirby'nin sarışın, çekiç kullanan Thor'unu sevdim ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

Norsemen Mitleri'nin bir kopyasını ödünç aldım ve zevkle ve şaşkınlıkla okudum ve yeniden okudum: Asgard, bu anlatımda artık bir Kirbyesque Geleceğin Şehri değil, bir Viking salonu ve donmuş atıklar üzerindeki bina koleksiyonuydu. ; Baba Odin artık nazik, bilge ve huysuz değildi, aksine zeki, bilinmez ve tehlikeliydi; Thor, çizgi romanlardaki Kudretli Thor kadar güçlüydü, çekici de onun kadar güçlüydü, ama öyleydi. . . dürüst olmak gerekirse, tanrıların en parlakı değil; ve Loki kesinlikle iyilik için bir güç olmasa da kötü değildi. Loki'ydi. . . karmaşık.

Ayrıca İskandinav tanrılarının kendi kıyametleriyle geldiğini öğrendim: Ragnarok, tanrıların alacakaranlığı, her şeyin sonu. Tanrılar buz devleriyle savaşacaklardı ve hepsi ölecekti.

Ragnarok daha gerçekleşmemiş miydi? Yine de olacak mıydı? O zaman bilmiyordum. Şimdi emin değilim.

Tanrıları, ayaz devlerini ve geri kalanını trajik kahramanlar, trajik kötüler yapan, dünyanın ve hikayenin sona erdiği, bitip yeniden doğuş şekliydi. Ragnarok, İskandinav dünyasını benim için oyaladı, garip bir şekilde mevcut ve güncel görünüyordu, diğer, daha iyi belgelenmiş inanç sistemleri ise geçmişin, eski şeylerin bir parçasıymış gibi hissettirdi.

İskandinav mitleri, uzun, uzun kış gecelerinin ve bitmeyen yaz günlerinin olduğu soğuk bir yerin, tanrılarına saygı duymalarına ve korkmalarına rağmen tanrılarına tam olarak güvenmeyen, hatta onları sevmeyen bir halkın mitleridir. En iyi şekilde söyleyebileceğimiz gibi, Asgard tanrıları İskandinavya'dan geldi Germany, İskandinavya'ya ve ardından dünyanın Vikinglerin egemen olduğu bölgelerine - Orkney'e Scotlandve kuzeyine - Englandistilacıların IrelandThor veya Odin olarak adlandırılan yerleri bıraktığı yerlere yayıldı. . İngilizce'de tanrılar haftanın günlerine isimlerini bırakmışlardır. Tek elli Tyr (Odin'in oğlu), Odin, Thor ve tanrıların kraliçesi Frigg'i sırasıyla Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma günleri bulabilirsiniz.

Savaşta eski mitlerin ve eski dinlerin izlerini ve Vanir tanrıları ile Aesir arasındaki ateşkes hikayelerini görebiliriz. Görünüşe göre Vanir, doğa tanrıları, kardeşler, daha az savaşçıydı, ama belki de Aesir'den daha az tehlikeli değildi.

Vanir'e tapan insan kabileleri ve Aesir'e tapan diğer kabileler olduğu ve Aesir'e tapanların Vanir'e tapanların topraklarını işgal ettiği ve tavizler verdikleri ve en azından uygulanabilir bir hipotez. konaklama. Vanir'in tanrıları, kız ve erkek kardeş Freya ve Frey gibi, Asgard'da Aesir ile birlikte yaşarlar. Tarih, din ve mit birleşir ve uzun zamandır unutulmuş bir suçun ayrıntılarını yeniden oluşturan dedektifler gibi merak ederiz, hayal eder ve tahminde bulunuruz.

Sahip olmadığımız, bilmediğimiz çok fazla İskandinav hikayesi var. Sahip olduğumuz tek şey, bize halk hikayeleri, yeniden anlatımlar, şiirler, düzyazılar şeklinde gelen bazı mitlerdir. Bunlar, Hıristiyanlık İskandinav tanrılarına tapınmanın yerini aldığında yazılmıştı ve bazı hikayeler bize geldi çünkü insanlar, hikayeler

korunmadıysa, bazı kennings - şairlerin kullanımlarından bahseden kullanımları konusunda endişeliydiler. belirli mitlerdeki olaylar - anlamsız hale gelir; Örneğin Freya'nın gözyaşları, “altın” demenin şiirsel bir yoluydu. Bazı masallarda İskandinav tanrıları, hikayelerin Hıristiyan bir dünyada anlatılabilmesi için eski zamanların erkekleri veya kralları veya kahramanları olarak tanımlanır. Bazı hikayeler ve şiirler, başka hikayelerden bahseder veya sahip olmadığımız başka hikayeleri ima eder.

Belki de tanrıların ve yarı tanrıların hayatta kalan tek hikayeleri GreeceTheseus Romeve Herkül'ün yaptıklarıydı.

Çok şey kaybettik.

Birçok İskandinav tanrıçası var. İsimlerini ve bazı niteliklerini ve güçlerini biliyoruz, ancak hikayeler, mitler ve ritüeller bize ulaşmadı. Keşke Eir'in hikayelerini yeniden anlatabilseydim, çünkü o tanrıların doktoruydu, yorgan olan, İskandinav evlilik tanrıçası Lofn'un ya da bir aşk tanrıçası olan Sjofn'un doktoruydu. Bilgelik tanrıçası Vor'dan bahsetmiyorum bile. Hikayeler hayal edebiliyorum ama hikayelerini anlatamıyorum. Kaybolurlar, gömülürler veya unutulurlar.

Bu mitleri ve hikayeleri olabildiğince doğru ve olabildiğince ilginç bir şekilde yeniden anlatmak için elimden geleni yaptım.

Bazen hikayelerdeki detaylar birbiriyle çelişir. Ama umarım bir dünyanın ve zamanın resmini çizerler. Bu efsaneleri yeniden anlatırken kendimi uzun zaman önce, bu hikayelerin ilk anlatıldığı topraklarda, belki uzun kış gecelerinde, kuzey ışıklarının parıltısı altında ya da küçük saatlerde dışarıda otururken uyanık hayal etmeye çalıştım. yaz ortasının bitmeyen gün ışığında, Thor'un başka neler yaptığını, gökkuşağının ne olduğunu, hayatlarını nasıl yaşayacaklarını ve kötü şiirin nereden geldiğini öğrenmek isteyen bir kitleyle.

Öyküleri bitirip bir sekans olarak okuduğumda, evrenin başladığı buz ve ateşten, dünyanın sonunu getiren ateşe ve buza kadar bir yolculuk gibi hissettiklerini görünce şaşırdım. Yol boyunca tanışsaydık tanıyacağımız insanlarla tanıştık, Loki, Thor ve Odin gibi

insanlar ve hakkında çok şey bilmek istediğimiz insanlar (bunlardan favorim, Loki'nin devler arasında doğum yapan karısı Angrboda. korkunç çocukları ve Balder öldürüldükten sonra hayalet formunda kim var).

Çalışmalarını sevdiğim İskandinav efsanesi anlatıcılarına, Roger Lancelyn Green ve Kevin Crossley-Holland gibi insanlara geri dönmeye ve hikayelerini yeniden okumaya cesaret edemedim. Bunun yerine zamanımı Snorri Sturluson'un *Prose Edda'sının birçok farklı çevirisiyle* ve *Poetic Edda'nın dizeleriyle , dokuz yüz yıl öncesinden ve öncesinden kelimelerle, yeniden anlatmak istediğim masalları ve* onları nasıl anlatmak istediğimi seçerek ve seçerek geçirdim.

düzyazı ve şiirlerden mitlerin harmanlanmış versiyonları. (Örneğin, burada anlattığım şekilde Thor'un Hymir'i ziyareti bir melezdir: *Şiirsel Edda'da başlar* , ardından Snorri'nin versiyonundan Thor'un balık tutma macerasının ayrıntılarını ekler.)

Angela Hall tarafından tercüme edilen Rudolf Simek tarafından yazılan *Kuzey Mitolojisi Sözlüğü'nün* yıpranmış nüshası her zaman paha biçilmez, sürekli danışılan, ufuk açıcı ve bilgilendirici olmuştur.

Eski dostum Alisa Kwitney'e editoryal yardımları için çok teşekkür ederim. Harika bir sondaj tahtasıydı, her zaman fikirli ve açık sözlü, yardımsever, mantıklı ve akıllıydı. Bu kitabı çoğunlukla bir sonraki hikayeyi okumak isteyerek yazdırdı ve onu yazmam için zaman ayırmama yardım etti. Ona inanılmaz minnettarım. Kartal gözleri ve İskandinav bilgisi, kaçırmış olabileceğim birçok şeyi yakalayan Stephanie Monteith'e teşekkür ederim. Sekiz yıl önce doğum günümde bir öğle yemeğinde bazı efsaneleri yeniden anlatmak isteyebileceğimi öneren ve her şey düşünüldüğünde dünyanın en sabırlı editörü olan Norton'dan Amy Cherry'ye de teşekkürler.

Bu kitaptaki tüm hatalar, varılan sonuçlar ve tuhaf görüşler yalnızca bana aittir ve bunlardan başka birinin suçlanmasını istemem. Umarım bu hikayeleri dürüstçe yeniden anlatmışımdır, ancak anlatımda hala neşe ve yaratıcılık vardı.

Mitlerin sevinci budur. Eğlence, onlara kendinizin söylemesinden gelir - bunu yapmanızı içtenlikle tavsiye ettiğim bir şey, siz bunu okuyan kişi. Bu kitaptaki hikayeleri okuyun, sonra kendinizinkini yapın ve karanlık ve buzlu bir kış akşamında veya güneşin batmadığı bir yaz gecesinde arkadaşlarınıza Thor'un çekici çalındığında ne olduğunu veya Odin'in onu nasıl elde ettiğini anlatın. tanrılar için şiir mead. . .

Neil Gaiman
Lisson Grove, Londra,
Mayıs 2016

İskandinav

Mitolojisi

OYUNCULAR

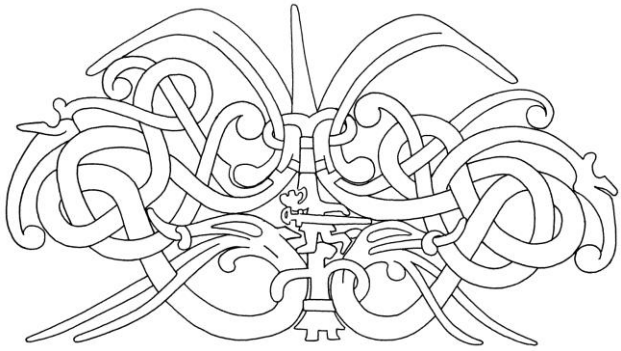

M herhangi bir tanrı ve tanrıça İskandinav mitolojisinde adlandırılır. Bu sayfalarda birçoğuyla tanışacaksınız. Bununla birlikte, sahip olduğumuz hikayelerin çoğu, iki tanrı, Odin ve oğlu Thor ve Odin'in kan kardeşi, Asgard'da Aesir ile birlikte yaşayan Loki adında bir devin oğlu ile ilgilidir.

Odin

Tüm tanrıların en büyüğü ve en eskisi Odin'dir.

Odin birçok sır biliyor. Bilgelik için bir göz verdi. Dahası, rün bilgisi ve güç için kendini kendine feda etti.

Dünya ağacı Yggdrasil'e asıldı, dokuz gece orada kaldı. Yan tarafı bir mızrak tarafından delindi ve bu onu ciddi şekilde yaraladı. Rüzgâr onu yakalıyor, sallanırken vücudunu savuruyordu. Dokuz gün, dokuz gece hiçbir şey yemedi, hiçbir şey içmedi. Orada yalnızdı, acı içinde, hayatının ışığı yavaş yavaş sönüyordu.

Üşüyordu, ıstırap içindeydi ve kurbanı kara meyve verdiğinde ölüm noktasındaydı: ıstırabının coşkusu içinde aşağı baktı ve rünler ona göründü. Onları tanıyor, onları ve güçlerini anlıyordu. O sırada ip koptu ve adam çığlık atarak ağaçtan düştü.

Artık büyüyü anlıyordu. Artık dünya onun kontrolündeydi.

Odin'in birçok ismi var. O, herkesin babası, öldürülenlerin efendisi, darağacı tanrısıdır. O kargoların ve mahkumların tanrısıdır. Adı Grimnir ve Üçüncüsü. Her ülkede farklı isimleri vardır (çünkü ona farklı şekillerde ve birçok dilde tapılır, ama tapındıkları her zaman Odin'dir).

Dünyayı insanların gördüğü gibi görmek için kılık değiştirerek bir yerden bir yere seyahat ediyor. Aramızda dolaşırken, uzun boylu bir adam gibi, pelerin ve şapka giyiyor.

Huginn ve Muninn adını verdiği, "düşünce" ve "hafıza" anlamına gelen iki kuzgunu vardır. Bu kuşlar, haber arayarak ve Odin'e şeylerin tüm bilgisini getirerek dünya çapında bir ileri bir geri uçarlar. Omuzlarına tünerler ve kulaklarına fısıldarlar.

Hlidskjalf'taki yüksek tahtına oturduğunda, nerede olursa olsun her şeyi gözlemler. Ondan hiçbir şey saklanamaz.

Dünyaya savaş getirdi: savaşlar, düşman orduya bir mızrak atılarak başlatılır, savaşı ve ölümlerini Odin'e adar. Savaşta hayatta kalırsanız, bu Odin'in lütfuyladır ve düşerseniz, size ihanet ettiği içindir.

Cesurca savaşa girerseniz, soylu ölülerin ruhlarını toplayan güzel savaş kızları Valkyrieler sizi alıp Valhalla olarak bilinen salona getirecektir. Odin sizi Valhalla'da bekliyor olacak ve orada içecek ve savaşacak, ziyafet çekecek ve lideriniz Odin ile savaşacaksınız.

Thor

Odin'in oğlu Thor, gök gürültüsüdür. Babası Odin'in kurnaz olduğu yerde dürüst, babasının dolambaçlı olduğu yerde iyi huyludur.

İri, kızıl sakallı ve güçlü, tüm tanrıların açık ara en güçlüsü. Gücü, güç kemeri Megingjord ile artar: Onu taktığı zaman gücü iki katına çıkar.

Thor'un silahı, onun için cüceler tarafından dövülmüş olağanüstü bir çekiç olan Mjollnir'dir. Hikayesini öğreneceksiniz. Troller, buz devleri ve dağ devleri, Mjollnir'i gördüklerinde titriyor, çünkü bu

birçok erkek ve arkadaşını öldürdü. Thor, çekiç şaftını kavramasına yardımcı olan demir eldivenler giyer.

Thor'un annesi, dünya tanrıçası Jord'du. Thor'un oğulları, öfkeli Modi ve güçlü Magni'dir. Thor'un kızı güçlü olan Thrud'dur.

Karısı altın saçlı Sif'tir. Thor ile evlenmeden önce Ullr adında bir oğlu olmuştur ve Thor, Ullr'ın üvey babasıdır. Ullr ok ve yay ile avlanan bir tanrıdır ve kayaklı tanrıdır.

Thor, Asgard ve Midgard'ın koruyucusudur.

Thor ve maceraları hakkında birçok hikaye var. Bazılarıyla burada karşılaşacaksınız.

Loki

Loki çok yakışıklı. O, Asgard'ın tüm sakinleri arasında akla yatkın, inandırıcı, sevimli ve uzak ara en kurnaz, kurnaz ve kurnazıdır. O halde, içinde bu kadar çok karanlık olması üzücü: bu kadar çok öfke, bu kadar kıskançlık, bu kadar şehvet.

Loki, ince, güzel ve keskin olduğu için Nal veya iğne olarak da bilinen Laufey'in oğludur. Babasının bir dev olan Farbauti olduğu söylenir; adı "tehlikeli darbeler vuran" anlamına gelir ve Farbauti, adı kadar tehlikeliydi.

Loki uçan ayakkabılarla gökyüzünde yürür ve şeklini diğer insanlara benzeyecek şekilde değiştirebilir veya hayvan formuna dönüşebilir, ancak asıl silahı zihnidir. O, herhangi bir tanrı veya devden daha kurnaz, daha incelikli, daha hileli. Odin bile Loki kadar kurnaz değil.

Loki, Odin'in kan kardeşidir. Diğer tanrılar Loki'nin Asgard'a ne zaman ve nasıl geldiğini bilmiyorlar. Thor'un arkadaşı ve Thor'un ihanetçisidir. Belki de oyunları ve planları, başlarını belaya soktukça onları kurtardığı için tanrılar tarafından hoşgörüyle karşılanır.

Loki, dünyayı daha ilginç ama daha az güvenli kılıyor. Canavarların babasıdır, dertlerin yazarıdır, kurnaz tanrıdır.

Loki çok içer ve içerken sözlerini, düşüncelerini veya eylemlerini koruyamaz. Loki ve çocukları her şeyin sonu olan Ragnarok için

orada olacaklar ve savaşacakları Asgard tanrılarının tarafında olmayacaklar.

BAŞLANGIÇTAN ÖNCE VE SONRA

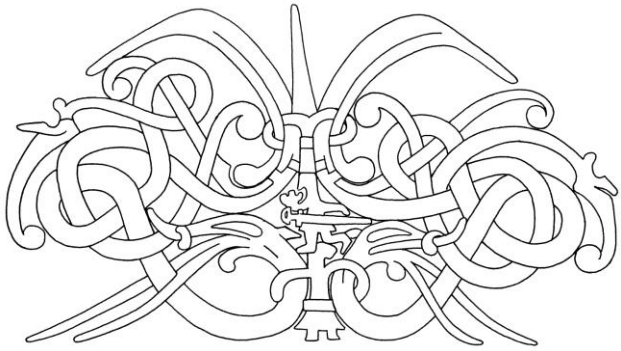

Bence

Başlamadan önce hiçbir şey yoktu - toprak yok, gök yok, yıldızlar yok, gökyüzü yok: sadece biçimsiz ve şekilsiz sis dünyası ve sürekli yanan ateş dünyası.

Kuzeyde karanlık dünya olan Niflheim vardı. Burada on bir zehirli nehir sisi kesiyor, her biri hepsinin merkezindeki aynı kuyudan fışkırıyor, Hvergelmir denilen kükreyen girdap. Niflheim soğuktan daha soğuktu ve her şeyi gizleyen bulanık sis ağır ağır asılıydı. Gökyüzü sis tarafından gizlenmişti ve zemin soğuk sis tarafından bulutlanmıştı.

Güneyde Muspell vardı. Muspell ateşti. Oradaki her şey parladı ve yandı. Muspell, Niflheim'ın gri olduğu yerde ışıktı, sis dünyasının donduğu yerde erimiş lav. Toprak, bir demirci ateşinin kükreyen sıcağıyla alevler içindeydi; katı toprak yoktu, gökyüzü yoktu. Kıvılcımlar ve fışkıran ısı, erimiş kayalar ve yanan közden başka bir şey değil.

Muspell'de, alevin kenarında, sisin yandığı yerde, toprağın bittiği yerde, tanrılardan önce var olan Surtr duruyordu. Şimdi orada

duruyor. Alevli bir kılıç tutuyor ve köpüren lav ve dondurucu sis onun için aynı.

Dünyanın sonu olan Ragnarok'ta ve ancak o zaman Surtr'un istasyonunu terk edeceği söyleniyor. Alevli kılıcıyla Muspell'den çıkıp dünyayı ateşle yakacak ve tanrılar birer birer önüne düşecek.

II

Muspell ile Niflheim arasında bir boşluk, biçimsiz, boş bir hiçlik yeri vardı. Sis dünyasının nehirleri, Ginnungagap, "esneyen boşluk" olarak adlandırılan boşluğa aktı. Zaman içinde, ateş ve sis arasındaki bölgede bulunan bu zehirli nehirler, yavaş yavaş katılaşarak devasa buzullara dönüştü. Boşluğun kuzeyindeki buz, donmuş sis ve dolu topaklarıyla kaplıydı, ancak buzulların ateş diyarına ulaştığı güneyde, Muspell'in közleri ve kıvılcımları buzla ve alev diyarlarından gelen ılık rüzgarlarla buluştu. buzun üzerindeki havayı bir bahar günü kadar yumuşak ve rahat hale getirdi.

Buzun ve ateşin buluştuğu yerde buz eridi ve eriyen sularda yaşam ortaya çıktı: dünyalardan daha büyük, olabilecek ve olabilecek herhangi bir devden daha büyük bir insan sureti. Bu ne erkek ne de kadındı, ama ikisi de aynı andaydı.

Bu yaratık tüm devlerin atasıydı ve kendisine Ymir adını verdi.

Buzun erimesiyle oluşan tek canlı Ymir değildi: Bir de boynuzsuz bir inek vardı, aklın alamayacağı kadar büyüktü. Yemek ve içmek için tuzlu buz bloklarını yaladı ve dört memesinden akan süt nehirler gibi aktı. Ymir'i besleyen bu süttü.

Dev sütü içti ve büyüdü.

Ymir, ineğe Audhumla adını verdi.

İneğin pembe dili buz bloklarından insanları yaladı: ilk gün sadece bir adamın saçı, ikinci gün kafası ve üçüncü gün bütün bir adamın şekli ortaya çıktı.

Bu, tanrıların atası Buri idi.

Ymir uyudu ve uyurken doğurdu: Ymir'in sol kolunun altından bir erkek ve bir dişi dev doğdu, bacaklarından altı başlı bir dev doğdu. Bunlardan Ymir'in çocukları, tüm devler türemiştir.

Buri, bu devlerden bir eş aldı ve Bor adını verdikleri bir oğulları oldu. Bor, bir devin kızı olan Bestla ile evlendi ve birlikte üç oğulları oldu: Odin, Vili ve Ve.

Bor'un üç oğlu Odin, Vili ve Ve, büyüyerek erkek oldular. Büyüdükçe uzakta, Muspell'in alevlerini ve Niflheim'ın karanlığını gördüler, ama her yerin onlar için ölüm olacağını biliyorlardı. Kardeşler, ateş ve sis arasındaki büyük boşluk olan Ginnungagap'ta sonsuza kadar kapana kısıldılar. Onlar da hiçbir yerde olmayabilirdi.

Deniz ve kum, çimen ve kaya, toprak, ağaç, gökyüzü, yıldız yoktu. O zamanlar dünya, gök ve yer yoktu. Boşluk hiçbir yerde değildi: sadece yaşamla ve varoluşla doldurulmayı bekleyen boş bir yerdi.

Her şeyin yaratılma zamanıydı. Ve, Vili ve Odin birbirlerine baktılar ve orada, Ginnungagap'ın boşluğunda yapılması gerekenlerden bahsettiler. Evrenden, yaşamdan ve gelecekten söz ettiler.

Odin, Vili ve Ve, dev Ymir'i öldürdü. Yapılması gerekiyordu. Dünyaları yaratmanın başka yolu yoktu. Bu her şeyin başlangıcıydı, tüm yaşamı mümkün kılan ölüm.

Büyük devi bıçakladılar. Ymir'in cesedinden akıl almaz miktarlarda kan fışkırdı; deniz kadar tuzlu ve okyanuslar kadar gri kan çeşmeleri o kadar ani, o kadar güçlü ve o kadar derinden fışkırdı ki, tüm devleri silip süpürdü ve boğdu. (Sadece bir dev, Ymir'in torunu Bergelmir ve karısı, onları bir tekne gibi taşıyan tahta bir kutuya tırmanarak hayatta kaldı. Bugün gördüğümüz ve korktuğumuz tüm devler onların soyundan geliyor.)

Odin ve kardeşleri toprağı Ymir'in etinden yaptılar. Ymir'in kemiklerini dağlara ve uçurumlara yığdılar.

Kayalarımız ve çakıllarımız, gördüğünüz kum ve çakıl: bunlar Ymir'in dişleri ve Odin, Vili ve Ve tarafından Ymir'le olan savaşlarında kırılan ve ezilen kemik parçalarıydı.

Dünyaları kuşatan denizler: bunlar Ymir'in kanı ve teriydi.

Gökyüzüne bakın: Ymir'in kafatasının içine bakıyorsunuz. Geceleri gördüğünüz yıldızlar, gezegenler, tüm kuyruklu yıldızlar ve kayan yıldızlar, bunlar Muspell'in ateşlerinden çıkan kıvılcımlardır. Ve gündüz gördüğün bulutlar? Bunlar bir zamanlar Ymir'in beyniydi ve kim bilir şimdi bile ne düşünüyorlar.

III

Dünya düz bir disktir ve deniz çevreyi çevreler. Devler dünyanın kenarlarında, en derin denizlerin yanında yaşar.

Devleri uzak tutmak için Odin, Vili ve Ve, Ymir'in kirpiklerinden bir duvar ördüler ve onu dünyanın ortasına yerleştirdiler. Duvarın içindeki yere Midgard dediler.

Midgard boştu. Topraklar güzeldi ama kimse çayırlarda yürümedi, berrak sularda balık avlamadı, kimse kayalık dağları keşfetmedi ya da bulutlara bakmadı.

Odin, Vili ve Ve, bir dünyanın, içinde yaşanılana kadar bir dünya olmadığını biliyorlardı. Yukarı ve aşağı dolaştılar, insanları aradılar ve hiçbir şey bulamadılar. Sonunda, denizin kenarındaki kayalık kiremitte, denizde savrulan, gelgitlerde yüzen ve kıyıya atılmış iki kütük buldular.

İlk kütük bir dişbudak kütüğüydü. Dişbudak ağacı dayanıklı ve yakışıklıdır ve kökleri derinlere iner. Ahşabı iyi oyulur ve kırılmaz veya çatlamaz. Dişbudak ağacı iyi bir alet sapı veya bir mızrak sapı yapar.

Buldukları ikinci kütük, kumsalda ilk kütüğün yanında, neredeyse dokunacakları kadar yakın, karaağaç ağacından bir kütüktü. Karaağaç zariftir, ancak ahşabı en sert kalaslara ve kirişlere dönüştürülebilecek kadar serttir; karaağaç ağacından güzel bir ev veya salon inşa edebilirsiniz.

Tanrılar iki kütüğü aldı. Kütükleri, insanların yüksekliğindeki kumun üzerinde dik duracak şekilde yerleştirdiler. Odin onları tuttu ve birer birer onlara hayat üfledi. Artık bir kumsaldaki ölü kütükler değildiler: şimdi yaşıyorlardı.

Vili onlara irade verdi; onlara zeka ve sürücü verdi. Artık hareket edebilirler ve isteyebilirler.

Günlükleri oydum. Onlara insan şeklini verdi. İşitsinler diye kulaklarını, görsünler diye gözlerini, konuşsunlar diye dudaklarını oydu.

İki kütük sahilde duruyordu, iki çıplak insan. Birini erkek cinsel organıyla oymuş, diğerini dişi oymuş.

Üç erkek kardeş, dünyanın bir ucundaki kumsalda, kendilerini örtmek ve sıcak tutmak için kadın ve erkeğe giysiler yaptılar.

En son olarak isimlendirdikleri iki kişiye: Ask ya da Dişbudak dedikleri adam; Embla veya Elm dedikleri kadın.

Ask ve Embla hepimizin babası ve annesiydi: her insan hayatını ebeveynlerine ve ebeveynlerine ve onlardan önceki ebeveynlerine borçludur. Yeterince geriye gidin ve her birimizin ataları Ask ve Embla idi.

Embla ve Ask, Midgard'da, tanrıların Ymir'in kirpiklerinden yaptıkları duvarın arkasında güvende kaldılar. Midgard'da devlerden, canavarlardan ve çöplükte bekleyen tüm tehlikelerden korunarak evlerini yapacaklardı. Midgard'da çocuklarını huzur içinde büyütebilirlerdi.

Odin'in tüm baba olarak adlandırılmasının nedeni budur. Çünkü o tanrıların babasıydı ve büyükanne ve büyükbabalarımızın büyükanne ve büyükbabalarına yaşam nefesini üfledi. İster tanrı, ister ölümlü olalım, Odin hepimizin babasıdır.

YGGDRASIL VE DOKUZ DÜNYA

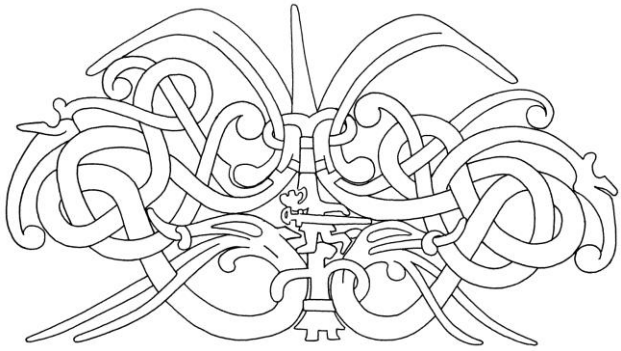

Dişbudak ağacı Yggdrasil güçlü bir dişbudak ağacıdır, tüm ağaçların en mükemmeli ve en güzelidir: aynı zamanda en büyüğüdür. Dokuz dünya arasında büyür ve her birine katılır. Oradaki tüm ağaçların en büyüğü ve en iyisi. Dallarının tepeleri gökyüzünün üzerindedir.

O kadar büyüktür ki, külün kökleri üç dünyadadır ve üç kuyu tarafından beslenir.

İlk kök ve en derin kök, yeraltı dünyasına, diğer yerlerden önce var olan Niflheim'a gider. Karanlık dünyanın merkezinde sürekli çalkalanan Hvergelmir pınarı var, o kadar yüksek sesle kükreyen bir çaydanlık gibi geliyor. Ejderha Nidhogg bu sularda yaşar ve her zaman aşağıdan kökü kemirir.

İkinci kök buz devlerinin diyarına, Mimir'e ait olan kuyuya gider.

Dünya ağacının en yüksek dallarında bekleyen ve çok şey bilen bir kartal ve kartalın gözlerinin arasına tüneyen bir şahin vardır.

Bir sincap, Ratatosk, dünya ağacının dallarında yaşar. Korkunç ceset yiyici Nidhogg'dan kartal'a ve tekrar geri dönen dedikoduları ve mesajları alır. Sincap her ikisine de yalan söyler ve öfkelenmekten keyif alır.

Dünya ağacının büyük dallarında otlayan, yaprakları ve kabuğu yiyip bitiren dört geyik var. Ağacın dibinde sayısız yılan var, köklerini ısırıyor.

Dünya ağacına tırmanılabilir. Odin, dünya ağacını darağacı ve kendisini darağacı tanrısı yaparak kendini bu ağaçtan kurban etti.

Tanrılar dünya ağacına tırmanmazlar. Gökkuşağı köprüsü Bifrost'u kullanarak dünyalar arasında seyahat ederler. Gökkuşağında sadece tanrılar seyahat edebilir; Asgard'a ulaşmak için tırmanmaya çalışan tüm buz devlerinin veya trollerin ayaklarını yakardı.

Bunlar dokuz dünya:

Asgard, Aesir'in evi. Burası Odin'in evini yaptığı yer.

Alfheim, ışık elflerinin yaşadığı yer. Işık elfleri güneş veya yıldızlar kadar güzeldir.

Cücelerin (kara elfler olarak da bilinir) dağların altında yaşadığı ve olağanüstü yaratıklarını inşa ettiği, bazen Svartalfheim olarak da adlandırılan Nidavellir.

Kadınların ve erkeklerin dünyası olan Midgard, evimizi yaptığımız dünya.

Jotunheim, don devlerinin ve dağ devlerinin dolaşıp yaşadığı ve salonlarının olduğu yer.

Vanirlerin yaşadığı Vanaheim. Aesir ve Vanir, barış anlaşmalarıyla birleşmiş tanrılardır ve birçok Vanir tanrısı Asgard'da Aesir ile birlikte yaşar.

Niflheim, karanlık sis dünyası.

Muspell, Surtr'ün beklediği alev dünyası.

Bir de hükümdarının adını taşıyan bir yer var: Hel, savaşta cesurca ölmeyen ölülerin gittiği yer.

Dünya ağacının son kökü, tanrıların evindeki bir kaynağa, Aesir'in evlerini yaptığı Asgard'a gider. Her gün tanrılar konseylerini burada toplarlar ve dünyanın son günlerinde Ragnarok'un son savaşına çıkmadan önce burada toplanacaklar. Urd kuyusu denir.

Bilge bakireler olan üç kız kardeş, nornlar vardır. Kuyuya bakarlar ve Yggdrasil'in köklerinin çamurla kaplandığından ve bakımının yapıldığından emin olurlar. Kuyu Urd'a aittir; o kaderdir, kaderdir. O senin geçmişin. Onunla birlikte Verdandi -adı “olma”

anlamına gelir- ve onunki şimdidir ve adı “amaçlanan” anlamına gelen Skuld ve alanı gelecek.

Nornlar hayatında ne olacağına karar verecek. Sadece bu üçü değil, başka nornlar da var. Dev nornlar ve elf nornlar, cüce nornlar ve Vanir nornlar, iyi nornlar ve kötüler ve kaderinizin ne olacağına onlar karar veriyor. Bazı nornlar insanlara iyi hayatlar verir ve diğerleri bize zor hayatlar, kısa hayatlar veya çarpık hayatlar verir.

Orada, Urd'un kuyusunda kaderini şekillendirecekler.

MİMİR'İN BAŞI VE ODİN'İN GÖZÜ

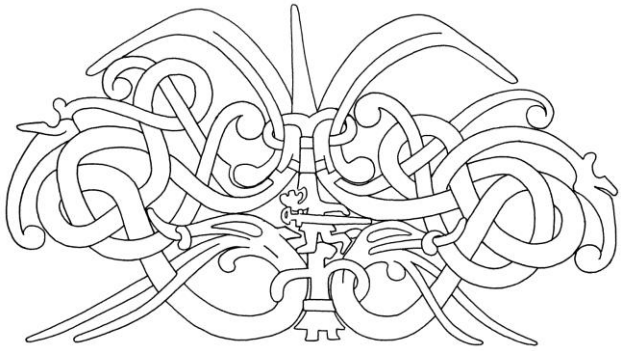

Devlerin evi Jotunheim'da Mimir'in kuyusu var . Yerin derinliklerinden fışkırır ve dünya ağacı Yggdrasil'i besler. Bilge olan, hafızanın koruyucusu Mimir çok şey bilir. Kuyusu bilgeliktir ve dünya gençken her sabah Gjallerhorn olarak bilinen boruyu suya daldırıp süzerek kuyudan içerdi.

Çok, çok uzun zaman önce, dünyalar gençken, Odin uzun pelerinini ve şapkasını giydi ve bir gezgin kılığında, Mimir'e ulaşmak, bilgelik aramak için hayatını riske atarak devlerin ülkesinde seyahat etti.

"Kuyunun suyundan bir iç, Mimir Amca," dedi Odin. "Tek istediğim bu."

Mimir başını salladı. Kuyudan Mimir'den başka kimse içmedi. Hiçbir şey söylemedi: Sessiz olanlar nadiren hata yapar.

"Ben senin yeğeninim" dedi Odin. "Annem Bestla, senin kız kardeşindi."

Bu yeterli değil, dedi Mimir.

"Bir içecek. Kuyunuzdan bir içkiyle Mimir, akıllı olacağım. Fiyatını söyle."

"Gözün benim fiyatım," dedi Mimir. "Gözün havuzda."

Odin şaka mı yapıyor diye sormadı. Mimir'in kuyusuna ulaşmak için dev bir ülkeden geçen yolculuk uzun ve tehlikeli olmuştu. Odin

oraya ulaşmak için hayatını riske atmaya hazırdı. Aradığı bilgelik için bundan fazlasını yapmaya hazırdı.

Odin'in yüzü asılmıştı.

"Bana bir bıçak ver" dedi sadece.

Gerekeni yaptıktan sonra gözünü havuza dikkatle yerleştirdi. Suyun içinden ona baktı. Odin, Gjallerhorn'u Mimir'in havuzundan suyla doldurdu ve dudaklarına kaldırdı. Su soğuktu. İçini boşalttı. Bilgelik ona aktı. Tek gözüyle, iki gözüyle gördüğünden daha uzağı ve daha net gördü.

Daha sonra Odin'e başka isimler verildi: Ona kör tanrı Blindr, tek gözlü Hoarr ve alev gözlü Baleyg dediler.

Odin'in gözü Mimir'in kuyusunda kalır, dünyanın külünü besleyen sular tarafından korunur, hiçbir şey görmez, her şeyi görür.

Zaman Geçti. Aesir ve Vanir arasındaki savaş sona erdiğinde ve savaşçılar ve şefler değiş tokuş edilirken Odin, Vanir'in yeni şefi olacak olan Aesir tanrısı Hoenir'in danışmanı olarak Mimir'i Vanir'e gönderdi.

Hoenir uzun boylu ve yakışıklıydı ve bir krala benziyordu. Mimir ona tavsiye vermek için yanındayken, Hoenir de bir kral gibi konuşuyor ve akıllıca kararlar veriyordu. Ama Mimir yanında olmadığında, Hoenir bir karara varamıyor gibiydi ve Vanir kısa sürede bundan bıktı. İntikamlarını Hoenir'den değil Mimir'den aldılar: Mimir'in kafasını kesip Odin'e gönderdiler.

Odin kızgın değildi. Mimir'in kafasını çürümemesi için bazı şifalı bitkilerle ovuşturdu ve Mimir'in bilgisinin kaybolmasını istemediği için üzerine tılsımlar ve büyüler söyledi. Çok geçmeden Mimir gözlerini açtı ve onunla konuştu. Mimir'in tavsiyesi her zaman olduğu gibi iyiydi.

Odin, Mimir'in kafasını dünya ağacının altındaki kuyuya geri götürdü ve oraya, gözünün yanına, geleceğin ve geçmişin bilgisinin sularına yerleştirdi.

Odin, Gjallerhorn'u tanrıların bekçisi Heimdall'a verdi. Gjallerhorn'un üflendiği gün, nerede olurlarsa olsunlar, ne kadar derin uyurlarsa uyusunlar tanrıları uyandıracaktır.

Heimdall, Gjallerhorn'u sadece bir kez, her şeyin sonunda Ragnarok'ta patlatacak.

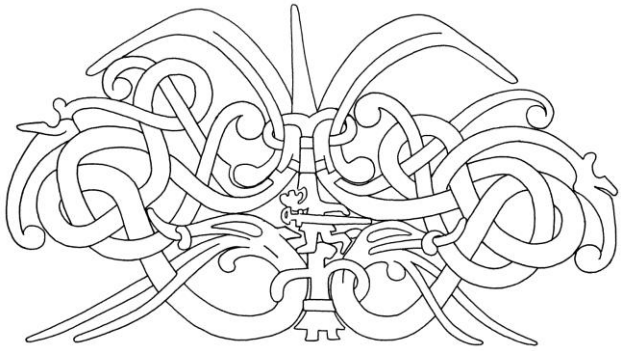

Bence

T hor'un karısı güzeller güzeli Sif'ti. O Aesir'dendi. Thor onu kendisi, mavi gözleri ve solgun teni, kırmızı dudakları ve gülümsemesi için seviyordu ve uzun, uzun saçlarını, yaz sonundaki arpa tarlasının rengini seviyordu.

Thor uyandı ve uyuyan Sif'e baktı. Sakalını kaşıdı. Sonra karısına kocaman bir el ile vurdu. "Sana ne oldu?" O sordu.

Yaz göğünün rengi olan gözlerini açtı. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu ve sonra başını hareket ettirdi ve şaşkın görünüyordu. Parmakları çıplak pembe saç derisine uzandı ve ona dokunarak tereddütle inceledi. Korkuyla Thor'a baktı.

"Saçlarım" dedi sadece.

Thor başını salladı. "Gitti," dedi. "Seni kel bıraktı."

"O?" diye sordu Sif.

Thor hiçbir şey söylemedi. Muazzam gücünü ikiye katlayan güç kemeri Megingjord'u bağladı. "Loki," dedi. "Loki bunu yaptı."

"Neden öyle diyorsun?" dedi Sif, kel kafasına çılgınca dokunarak, sanki parmaklarının çırpınan dokunuşu saçlarını geri getirecekmiş gibi.

"Çünkü," dedi Thor, "bir şeyler ters gittiğinde, her zaman düşündüğüm ilk şey, bu Loki'nin hatasıdır. Çok zaman kazandırır."

Thor, Loki'nin kapısını kilitli buldu, bu yüzden iterek içeri itti ve onu parçalara ayırdı. Loki'yi kaldırdı ve sadece "Neden?" dedi.

"Niçin ne?" Loki'nin yüzü kusursuz masumiyetin resmiydi.

"Sif'in saçı. Karımın altın saçları. Çok güzeldi. Neden kestin?"

Loki'nin yüzünde yüzlerce ifade birbirini kovaladı: kurnazlık ve kurnazlık, acımasızlık ve kafa karışıklığı. Thor, Loki'yi sertçe salladı. Loki aşağı baktı ve utanmış görünmek için elinden geleni yaptı. "Komikti. Sarhoştum."

Thor'un kaşları aşağı indi. "Sif'in saçları onun ihtişamıydı. İnsanlar onun kafasının ceza için traş edildiğini düşünecek. Yapmaması gereken bir şeyi yapması, yapmaması gereken biriyle yapması."

"İyi evet. O da var," dedi Loki. " Muhtemelen öyle düşünecekler . Ve ne yazık ki, saçını kökünden aldığım için hayatının geri kalanını tamamen kel geçirecek. . "

"Hayır, yapmayacak." Thor, şimdi başının çok üzerinde tuttuğu Loki'ye gök gürültüsü gibi bir yüzle baktı.

"Yapacağından korkuyorum. Ama her zaman şapkalar ve atkılar vardır. . "

Thor, "Hayatını kel olarak geçirmeyecek," dedi. "Çünkü Loki Laufey'in oğlu, saçını hemen geri atmazsan vücudundaki her kemiği kıracağım. Onların her biri ve hepsi. Ve eğer saçları düzgün uzamazsa, geri geleceğim ve vücudundaki her kemiği tekrar kıracağım. Ve yeniden. Her gün yaparsam, yakında gerçekten iyi olacağım," diye devam etti, sesi biraz daha neşeli geliyordu.

"Numara!" dedi Loki. "Saçını geri alamam. Bu böyle yürümez."

"Bugün," diye düşündü Thor, "vücudunuzdaki her kemiği kırmam muhtemelen bir saatimi alacak. Ama bahse girerim ki pratikle bu süreyi yaklaşık on beş dakikaya indirebilirim. Bunu öğrenmek ilginç olacak." İlk kemiğini kırmaya başladı.

"Cüceler!" diye bağırdı Loki.

"Pardon?"

“Cüceler! Her şeyi yapabilirler. Sif için altın saçlar yapabilirlerdi, saç derisine yapışacak ve normal şekilde uzayacak saçlar, mükemmel altın saçlar. Yapabilirlerdi. Yemin ederim yapabilirler."

"Öyleyse," dedi Thor, "gidip onlarla konuşsan iyi olur." Ve Loki'yi başının üstünden yere düşürdü.

Loki ayağa kalktı ve Thor daha fazla kemik kıramadan aceleyle uzaklaştı.

Gökyüzünde dolaşmasına izin veren ayakkabılarını giydi ve cücelerin atölyelerinin olduğu Svartalfheim'a gitti. Aralarında en usta zanaatkarların, Ivaldi'nin oğulları olarak bilinen üç cüce olduğuna karar verdi.

Loki onların yeraltı demirhanesine gitti. "Merhaba, Ivaldi'nin oğulları. Etrafa sordum ve buradaki insanlar bana Brokk ve Eitri'nin, kardeşinin, gelmiş geçmiş en büyük cüce ustaları olduklarını söylüyorlar," dedi Loki.

"Hayır," dedi Ivaldi'nin oğullarından biri. "Bu biziz. Biz var olan en büyük zanaatkarlarız.”

"Brokk ve Eitri'nin sizin kadar iyi hazineler yapabileceğinden eminim."

"Yalanlar!" dedi Ivaldi'nin oğullarının en büyüğü. "Atı nallamak için bu beceriksiz parmaklara güvenmezdim."

Ivaldi'nin oğullarının en küçüğü ve en bilgesi sadece omuz silkti. “Ne yaparlarsa yapsınlar, daha iyisini yapabiliriz.”

Sana meydan okuduklarını duydum, dedi Loki. “Üç hazine. Aesir'in tanrıları en iyi hazineyi kimin yarattığına karar verecek. Oh, ve bu arada, yaptığınız hazinelerden birinin saç olması gerekiyor. Sürekli uzayan mükemmel altın saçlar.”

Ivaldi'nin oğullarından biri, "Bunu yapabiliriz," dedi. Loki bile onları ayırt edemiyordu.

Loki, kardeşi Eitri ile paylaştığı atölyede Brokk adlı cüceyi görmek için dağın karşısına geçti. Loki, “Ivaldi'nin oğulları Asgard tanrılarına hediye olarak üç hazine yapıyorlar” dedi. "Tanrılar hazineleri yargılayacak. Ivaldi'nin oğulları, senin ve kardeşin Eitri'nin ellerinden geldiğince iyi bir şey yapamayacağından emin

olduklarını söylememi istiyorlar. Size 'beceriksiz beceriksizler' dediler."

Brokk aptal değildi. "Bu bana çok balık kokuyor Loki," dedi. "Bunun senin işin olmadığına emin misin? Eitri, ben ve Ivaldi'nin adamları arasında sorun çıkarmak senin yapacağın türden bir şey gibi görünüyor."

Loki olabildiğince saf görünüyordu, bu inanılmaz derecede saftı. "Benimle ilgisi yok," dedi masumca. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ve bunda kişisel bir payın yok mu?" diye sordu Brokk.

"Hiçbir şey."

Brokk başını salladı ve Loki'ye baktı. Brokk'un erkek kardeşi Eitri, büyük bir zanaatkardı, ancak Brokk ikisi arasında daha zeki ve daha kararlı olanıydı. "Pekala, o zaman tanrılar tarafından yargılanmak üzere bir beceri sınavında Ivaldi'nin oğullarını almaktan mutlu olacağız. Çünkü Eitri'nin Ivaldi'ninkinden daha iyi ve daha ustaca şeyler üretebileceğinden şüphem yok. Ama bunu kişiselleştirelim Loki. ha?"

"Aklında ne var?" diye sordu Loki.

"Başın," dedi Brokk. "Eğer bu yarışmayı kazanırsak, kafanı alırız Loki. O kafanın içinde bir sürü şey dönüyor ve Eitri'nin bundan harika bir cihaz yapabileceğinden hiç şüphem yok. Düşünen bir makine belki. Ya da bir hokka."

Loki gülümsemeye devam etti ama içten içe kaşlarını çattı. Gün çok güzel başlamıştı. Yine de, Eitri ve Brokk'un yarışmayı kaybetmesini sağlamak zorundaydı; tanrılar hala cücelerden altı harika şey alacaktı ve Sif altın saçlarını alacaktı. Bunu yapabilirdi. O Loki'ydi.

"Elbette," dedi. "Kafam. Sorun yok."

Dağın karşısında Ivaldi'nin oğulları hazinelerini yapıyorlardı. Loki onlar için endişelenmiyordu. Ancak Brokk ve Eitri'nin kazanmadığından, muhtemelen kazanamayacağından emin olması gerekiyordu.

Brokk ve Eitri demirhaneye girdi. Orası karanlıktı, yanan kömürün turuncu parıltısıyla aydınlandı. Eitri raftan bir domuz postu aldı ve demir ocağına yerleştirdi. "Bu domuz postunu böyle bir şey için saklıyordum," dedi.

Brokk sadece başını salladı.

"Doğru," dedi Eitri. "Körükleri çalıştırıyorsun, Brokk. Onları pompalamaya devam et. Buna sıcak ihtiyacım var ve sürekli olarak sıcak olmalı, aksi halde işe yaramaz. Pompa. Pompa."

Brokk körüğü pompalamaya başladı, oksijen açısından zengin havayı demir ocağının kalbine göndererek her şeyi ısıttı. Daha önce birçok kez yapmıştı. Eitri, her şeyin kendi hoşuna gideceğinden emin olana kadar izledi.

Eitri, eseri üzerinde çalışmak için demirhanenin dışında çalışmaya başladı. Dışarı çıkmak için kapıyı açarken içeri büyük siyah bir böcek uçtu. O bir at sineği değildi, bir geyik sineği de değildi; ikisinden de büyüktü. İçeri uçtu ve kötü niyetli bir şekilde odanın çevresinde dolandı.

Brokk, demirhanenin dışında Eitri'nin çekiçlerinin sesini ve eğeleme ve bükme, şekillendirme ve çarpma seslerini duyabiliyordu.

Büyük kara sinek - şimdiye kadar gördüğünüz en büyük, en kara sinekti - Brokk'un elinin arkasına indi.

Brokk'un iki eli de körüğün üzerindeydi. Anında swat için pompalamayı bırakmadı. Sinek, Brokk'u elinin arkasından sert bir şekilde ısırdı.

Brokk pompalamaya devam etti.

Kapı açıldı ve Eitri içeri girdi ve işi dikkatle demirhaneden çıkardı. Parıldayan altından kılları olan kocaman bir domuz gibi görünüyordu.

"İyi iş," dedi Eitri. "Bir derece daha sıcak veya daha soğuk olsaydı, her şey zaman kaybı olurdu."

"Sana da iyi iş çıkardın," dedi Brokk.

Tavanın köşesindeki siyah sinek küskünlük ve sinirle köpürdü.

Eitri bir blok altın aldı ve demir ocağına yerleştirdi. "Doğru," dedi. “Bir sonraki bu onları etkileyecek. Ben aradığımda körüğü

pompalamaya başla ve ne olursa olsun yavaşlama, hızlanma ya da durma. Karmaşık bir iş var."

"Anladım," dedi Brokk.

Eitri odadan çıktı ve çalışmaya başladı. Brokk, Eitri'nin çağrısını duyana kadar bekledi ve körüğü pompalamaya başladı.

Kara sinek düşünceli bir şekilde odanın etrafında döndü, sonra Brokk'un boynuna kondu. Böcek, demir ocağının havası sıcak ve yakın olduğundan, bir ter akıntısından kaçınmak için nazikçe kenara çekildi. Brokk'un boynunu olabildiğince sert ısırdı. Brokk'un boynundaki tere kırmızı kan da katıldı, ama cüce pompalamayı bırakmadı.

Eitri döndü. Demir ocağından bembeyaz bir kol halkasını çıkardı. Onu söndürmek için demir ocağındaki taş soğutma havuzuna attı. Kol halkası suya düştüğünde bir buhar bulutu oluştu. Halka soğudu, hızla turuncuya, kırmızıya ve sonra soğudukça altın rengine geçti.

Adı Draupnir, dedi Eitri.

"Damlatıcı mı? Bu bir yüzük için komik bir isim," dedi Brokk.

"Bunun için değil," dedi Eitri ve Brokk'a kol halkasında neyin bu kadar özel olduğunu açıkladı.

"Şimdi," dedi Eitri, "uzun zamandır yapmayı düşündüğüm bir şey var. Usta işim. Ama diğer ikisinden bile daha zor. Yani yapman gereken şey-"

"Pompalayın ve pompalamayı kesmeyin mi?" dedi Brokk.

"Doğru," dedi Eitri. "Eskisinden bile fazla. Hızınızı değiştirmeyin, yoksa her şey mahvolur." Eitri, kara sineğin (ki Loki'ydi) daha önce gördüğü tüm külçelerden daha büyük bir pik demir külçe aldı ve onu demir ocağına kaldırdı.

Odadan ayrıldı ve Brokk'a pompalamaya başlaması için seslendi.

Brokk pompalamaya başladı ve Eitri çekilip şekillendirilirken, kaynak yapılırken ve birleştirilirken Eitri'nin çekiçlerinin sesi başladı.

Sinek şeklindeki Loki, incelik için daha fazla zaman olmadığına karar verdi. Eitri'nin başyapıtı, tanrıları etkileyecek bir şey olurdu ve eğer tanrılar yeterince etkilenirse, o zaman kafasını kaybederdi.

Loki, Brokk'un gözlerinin arasına indi ve cücenin göz kapaklarını ısırmaya başladı. Cüce gözleri acıyarak pompalamaya devam etti. Loki biraz daha derine, daha sert, daha umutsuzca ısırdı. Şimdi kan, cücenin göz kapaklarından gözlerine ve yüzünden aşağı akıyor ve onu kör ediyordu.

Brokk gözlerini kıstı ve sineği yerinden çıkarmaya çalışarak başını salladı. Başını iki yana salladı. Ağzını büktü ve anında hava üflemeye çalıştı. İyi değildi. Sinek ısırmaya devam etti ve cüce kandan başka bir şey göremedi. Başını keskin bir acı kapladı.

Brokk saydı ve aşağı vuruşun sonunda bir elini körükten çekti ve o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde savurdu ki Loki canını zar zor kurtardı. Brokk bir kez daha körüğü aldı ve pompalamaya devam etti.

"Yeter!" Eitri'yi aradı.

Kara sinek odanın içinde kararsız bir şekilde uçtu. Eitri kapıyı açarak sineğin kaçmasına izin verdi.

Eitri, ağabeyine hayal kırıklığıyla baktı. Brokk'un yüzü kan ve ter içindeydi. Eitri, "O sırada ne oynadığınızı bilmiyorum," dedi. "Ama her şeyi mahvetmeye yaklaştın. Sonunda sıcaklık her yerdeydi. Olduğu gibi, umduğum kadar etkileyici değil. Sadece görmemiz gerekecek."

Loki, Loki şeklindeki açık kapıdan içeri girdi. "Yani, yarışma için her şey hazır mı?" O sordu.

Eitri, "Brokk Asgard'a gidebilir ve tanrılara hediyelerimi sunabilir ve kafanı kesebilir" dedi. "En çok burada, demirhanemde bir şeyler yapmayı seviyorum."

Brokk şişmiş göz kapaklarının arasından Loki'ye baktı. "Kafanı kesmek için sabırsızlanıyorum" dedi Brokk. "Kişisel oldu."

II

Asgard'da tahtlarında üç tanrı oturuyordu: tek gözlü Odin baba, kızıl sakallı gökgürültüsü Thor ve yaz hasadının yakışıklı Frey. Hakim olacaklardı.

Loki önlerinde, Ivaldi'nin neredeyse aynı üç oğlunun yanında duruyordu.

Kara sakallı ve düşünceli Brokk orada yalnızdı, bir kenarda duruyordu, getirdiği şeyler çarşafların altına saklıyordu.

"Yani," dedi Odin. "Neyi yargılıyoruz?"

"Hazineler," dedi Loki. "Ivaldi'nin oğulları sana, yüce Odin'e, Thor'a ve Frey'e hediyeler yaptılar, Eitri ve Brokk da öyle. Altı şeyden hangisinin en iyi hazine olduğuna karar vermek size kalmış. Ivaldi'nin oğullarının yaptığı armağanları size ben göstereceğim."

Odin'e Gungnir adlı mızrağı hediye etti. Karmaşık rünlerle oyulmuş güzel bir mızraktı.

Loki, "Her şeye nüfuz eder ve onu attığınızda her zaman hedefini bulur" dedi. Ne de olsa Odin'in tek gözü vardı ve bazen amacı mükemmel olmaktan uzak olabilir. "Ve aynı derecede önemli olan, bu mızrakla yapılan yemin bozulmaz."

Odin mızrağı kaldırdı. "Çok iyi," dedi sadece.

"Ve burada," dedi Loki gururla, "altın saçlı, dalgalı bir kafa. Gerçek altından yapılmıştır. İhtiyacı olan kişinin kafasına yapışacak ve gerçek saç gibi büyüyecek ve her şekilde davranacaktır. Yüz bin tel altın."

"Test edeceğim," dedi Thor. "Sif, buraya gel."

Sif ayağa kalktı ve başı örtülü olarak öne çıktı. Başörtüsünü çıkardı. Tanrılar, Sif'in çıplak, kel ve pembe kafasını görünce nefesi kesildi ve sonra o, cücelerin altın peruğunu dikkatlice kafasına takıp saçlarını salladı. Peruğun tabanının saç derisiyle birleşmesini izlediler ve sonra Sif önlerinde eskisinden daha parlak ve güzel durdu.

"Etkileyici," dedi Thor. "Aferin!"

Sif altın sarısı saçlarını savurdu ve yeni saçlarını arkadaşlarına göstermek için salondan güneş ışığına çıktı.

Ivaldi'nin oğullarının olağanüstü armağanlarından sonuncusu küçüktü ve kumaş gibi katlanmıştı. Bu kumaş Loki, Frey'in önüne yerleştirildi.

"Bu ne? İpek bir fulara benziyor," dedi Frey etkilenmemiş bir şekilde.

"Öyle," dedi Loki. "Ama onu açarsan, onun *Skidbladnir* adında bir gemi olduğunu keşfedeceksin . Nereye giderse gitsin, her zaman adil bir rüzgar olacaktır. Ve devasa olmasına, hayal edebileceğiniz en büyük gemi olmasına rağmen, gördüğünüz gibi bir bez gibi katlanır, böylece onu kesenize koyabilirsiniz."

Frey etkilenmişti ve Loki rahatlamıştı. Onlar üç harika hediyeydi.

Şimdi sıra Brokk'taydı. Göz kapakları kırmızı ve şişmişti ve boynunun yanında büyük bir böcek ısırığı vardı. Loki, özellikle Ivaldi'nin oğullarının yaptığı olağanüstü şeyler göz önüne alındığında, Brokk'un tamamen kendini beğenmiş göründüğünü düşündü.

Brokk altın kol yüzüğünü aldı ve yüksek tahtındaki Odin'in önüne koydu. Brokk, "Bu kol halkasının adı Draupnir," dedi. "Çünkü her dokuz gecede bir, ondan eşit güzellikte sekiz altın kol halkası damlar. İnsanları bunlarla ödüllendirebilir veya biriktirebilirsiniz, servetiniz artacaktır."

Odin kol halkasını inceledi, sonra koluna, pazısının yukarısına doğru itti. Orada parladı. "Çok iyi," dedi.

Loki, Odin'in mızrak için de aynı şeyi söylediğini hatırladı.

Brokk, Frey'in yanına gitti. Bir bez kaldırdı ve altından kılları olan kocaman bir yaban domuzu ortaya çıkardı.

Brokk, "Bu, kardeşimin arabanı çekmen için senin için yaptığı bir yaban domuzu," dedi. "En hızlı attan daha hızlı, gökyüzünde ve denizde yarışacak. Altın kıllarının ışık vermeyeceği ve ne yaptığınızı görmenize izin vermeyecek kadar karanlık bir gece asla olmayacak. Sizi asla yormaz ve asla yarı yolda bırakmaz. Altın kıllı olan Gullenbursti denir. "

Frey etkilenmiş görünüyordu. Yine de, diye düşündü Loki, bir bez gibi katlanan büyülü gemi, karanlıkta parlayan durdurulamaz bir yaban domuzu kadar etkileyiciydi. Loki'nin kafası oldukça güvenliydi. Ve Brokk'un vermesi gereken son hediye, Loki'nin zaten sabote etmeyi başardığını bildiği hediyeydi.

Brokk kumaşın altından bir çekiç çıkardı ve Thor'un önüne yerleştirdi.

Thor ona baktı ve burnunu çekti.

"Kol oldukça kısa," dedi.

Brokk başını salladı. "Evet," dedi. "Bu benim hatam. Ben körük çalışıyordum. Ama onu reddetmeden önce, bu çekici benzersiz kılan şeylerden bahsedeyim. Adı yıldırım yapıcı Mjollnir. Her şeyden önce, kırılmaz - bir şeye ne kadar sert vurursanız vurun, çekiç her zaman hasar görmeyecektir."

Thor ilgilenmiş görünüyordu. Yıllar boyunca, normalde bir şeylere vurarak zaten birçok silahı kırmıştı.

"Çekici fırlatırsan, fırlattığın şeyi asla kaçırmaz."

Thor daha da ilgili görünüyordu. Kendisini rahatsız eden ve kaçıran şeylere atarak, aksi halde mükemmel olan bir dizi silahı kaybetmişti ve fırlattığı çok sayıda silahın bir daha asla görülmemek üzere uzaklara kayboluşunu izlemişti.

"Ne kadar sert ve ne kadar uzağa fırlatırsanız atın, her zaman elinize geri dönecektir."

Thor şimdi gerçekten gülümsüyordu. Ve gök gürültüsü tanrısı sık sık gülümsemezdi.

“Çekiç boyutunu değiştirebilirsiniz. Büyüyecek ve o kadar küçülecek ki, dilerseniz gömleğinizin içine saklayabilirsiniz.”

Thor sevinçle ellerini çırptı ve gök gürültüsü Asgard'da yankılandı.

"Yine de, gözlemlediğiniz gibi," diye bitirdi Brokk üzgün bir şekilde, "çekicin sapı gerçekten çok kısa. Bu benim hatam. Ağabeyim Eitri körüğü döverken ben körüğü üflemeyi başaramadım.”

Thor, "Sapın kısalığı küçük, kozmetik bir sorundur," dedi. "Bu çekiç bizi buz devlerinden koruyacak. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel hediye.”

"Asgard'ı koruyacak. Hepimizi koruyacak," dedi Odin onaylayarak.

Frey, "Ben bir dev olsaydım, o çekiç onda olsaydı Thor'dan çok korkardım" dedi.

"Evet. Mükemmel bir çekiç. Ama Thor, peki ya saç? Sif'in güzel yeni altın rengi saçları!" Loki'ye biraz umutsuzca sordu.

"Ne? Oh evet. Karımın çok güzel saçları var," dedi Thor. "Şimdi. Çekici nasıl büyütüp küçülteceğimi göster, Brokk."

"Thor'un çekici benim harika mızrağımdan ve mükemmel kol yüzüğümden bile daha iyi," dedi Odin başını sallayarak.

Frey, "Çekiç, gemimden ve yaban domuzumdan daha büyük ve daha etkileyici," diye itiraf etti. "Asgard tanrılarını güvende tutacak."

Tanrılar Brokk'un sırtını sıvazladılar ve ona, kendisinin ve Eitri'nin kendilerine verilen en güzel hediyeyi yaptıklarını söylediler.

"Bilmek güzel," dedi Brokk. Loki'ye döndü. "Yani," dedi Brokk. "Laufey'in oğlu, senin kafanı keseceğim ve onu yanımda geri alacağım. Eitri çok memnun olacak. Onu faydalı bir şeye dönüştürebiliriz."

"BEN . . . kellemi fidye olarak ödeyecek," dedi Loki. "Sana verebileceğim hazinelerim var."

Brokk, "Eitri ve ben zaten ihtiyacımız olan tüm hazineye sahibiz," dedi. " Hazine *yapıyoruz .* Hayır, Loki. kafanı istiyorum."

Loki bir an düşündü, sonra, "O zaman alabilirsin. Eğer beni yakalayabilirsen." Ve Loki havaya sıçradı ve kafalarının çok üzerinde kaçtı. Anlarda gitmişti.

Brokk Thor'a baktı. "Onu yakalayabilir misin?"

Thor omuz silkti. "Gerçekten yapmamalıyım," dedi. "Ama o zaman çekici denemeyi çok isterim."

Thor, Loki'yi sıkıca tutarak geri döndü. Loki aciz bir öfkeyle bakıyordu.

Cüce Brokk bıçağını çıkardı. "Buraya gel Loki," dedi. "Kafanı keseceğim."

"Elbette," dedi Loki. "Elbette kafamı kesebilirsin. Ama - ve burada güçlü Odin'e sesleniyorum - eğer boynumdan herhangi birini keserseniz, size başımı ve sadece başımı vaat eden anlaşmamızın şartlarını ihlal etmiş olursunuz."

Odin başını eğdi. Loki haklı, dedi. "Boynunu kesmeye hakkın yok."

Brokk sinirlendi. "Ama boynunu kesmeden kafasını kesemem" dedi.

Loki halinden memnun görünüyordu. "Görüyorsun," dedi, "insanlar sözlerinin doğruluğunu düşünselerdi, en bilge, en zeki, en kurnaz, en zeki, en güzel Loki'yi almaya cesaret edemezlerdi. . ”

Brokk, Odin'e bir öneri fısıldadı. "Bu adil olur," diye onayladı Odin.

Brokk bir deri şerit ve bir bıçak çıkardı. Deriyi Loki'nin ağzına sardı. Brokk bıçağın ucuyla deriyi delmeye çalıştı.

"Çalışmıyor," dedi Brokk. "Bıçağım seni kesmiyor."

Loki alçakgönüllü bir tavırla, "Bıçaklardan korunmak için akıllıca bir hazırlık yapmış olabilirim," dedi. "Boynumu kesemezsin hilesi işe yaramazsa diye. Korkarım hiçbir bıçak beni kesemez!”

Brokk homurdandı ve deri işlerinde kullanılan sivri uçlu bir tığ çıkardı ve onu deriye saplayarak Loki'nin dudaklarında delikler açtı. Sonra sağlam bir iplik aldı ve onunla Loki'nin dudaklarını dikti.

Brokk uzaklaştı, Loki'yi ağzı sıkı bir şekilde dikilmiş halde, şikayet edemez halde bıraktı.

Loki için konuşamamanın acısı, dudaklarının deriye dikilmesinin acısından daha çok acıtıyordu.

Artık biliyorsunuz: tanrılar en büyük hazinelerini böyle elde ettiler. Bu Loki'nin hatasıydı. Thor'un çekici bile Loki'nin hatasıydı. Loki'nin olayı buydu. En minnettar olduğunuz anda bile ona içerlediniz ve ondan en çok nefret ettiğinizde bile ona minnettardınız.

İNŞA EDİCİ

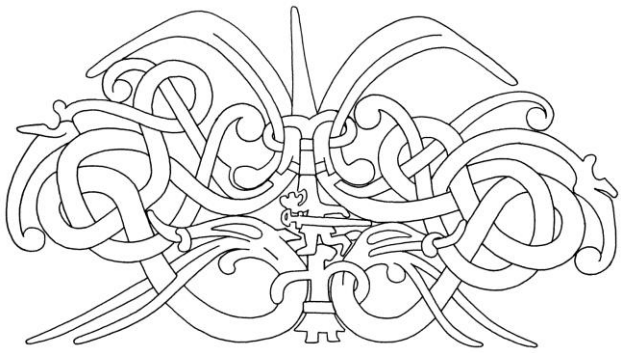

T hor, trollerle savaşmak için doğuya gitmişti. Asgard onsuz daha huzurluydu ama aynı zamanda korumasızdı. Bu, Aesir ve Vanir arasındaki anlaşmadan kısa bir süre sonra, tanrıların hâlâ kendilerine bir yuva yaptıkları ve Asgard'ın savunmasız olduğu ilk günlerdeydi.

Odin, “Her zaman Thor'a güvenemeyiz” dedi. "Korumaya ihtiyacımız var. Devler gelecek. Troller gelecek."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu tanrıların bekçisi Heimdall.

"Bir duvar," dedi Odin. "Don devlerini dışarıda tutacak kadar yüksek. En güçlü trolün bile geçemeyeceği kadar kalın."

"Böyle bir duvar inşa etmek," dedi Loki, "çok yüksek ve kalın, bizi uzun yıllar alır."

Odin başıyla onayladı. "Ama yine de," dedi, "bir duvara ihtiyacımız var."

Ertesi gün Asgard'a yeni biri geldi. İri bir adamdı, demirci gibi giyinmişti ve arkasında bir atı zorluyordu - geniş sırtlı, iri ve gri bir aygır.

"Bir duvar inşa etmeniz gerektiğini söylüyorlar" dedi yabancı.

"Devam et," dedi Odin.

"Sana bir duvar örebilirim," dedi yabancı. "O kadar yükseğe inşa edin ki en uzun dev tırmanamaz, o kadar kalın ki en güçlü trol onu

geçemez. Taş üstüne taş koyarak onu o kadar iyi yapabilirim ki, hiçbir karınca içinden geçebilecek kadar yer bulamaz. Sana bin yıl dayanacak bir duvar öreceğim.”

Loki, "Böyle bir duvarın inşa edilmesi çok uzun zaman alır" dedi.

"Hiç de değil," dedi yabancı. “Üç mevsimde inşa edebilirim. Yarın kışın ilk günü. İnşa etmek sadece bir kış, bir yaz ve bir başka kış alır.”

"Ve bunu yapabilseydin," dedi Odin, "karşılığında ne isterdin?"

"Teklif ettiğim şey için çok az ödemeye ihtiyacım var," dedi adam. "Sadece üç şey. Öncelikle güzel tanrıça Freya'nın evlenmesini istiyorum.”

Odin, "Bu küçük bir şey değil," dedi. "Freya'nın konu hakkında kendi fikirleri olması beni şaşırtmazdı. Diğer iki şey nedir?”

Yabancı ukala bir sırıtışla sırıttı. "Duvarını örersem," dedi, "Freya'nın elini ve gündüzleri gökyüzünde parlayan güneşi ve geceleri bize ışık veren ayı istiyorum. Bu üç şey, duvarınızı örersem tanrıların bana vereceği şey.”

Tanrılar Freya'ya baktı. Hiçbir şey söylemedi ama dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzü öfkeden bembeyaz oldu. Boynunda, tenini fırçalarken kuzey ışıkları gibi parlayan Brisings'in kolyesi vardı ve saçları, neredeyse saçın kendisi kadar parlak olan altın renginde bantlıydı.

"Git ve dışarıda bekle," dedi Odin yabancıya. Adam, “şanssız bir yolculuk yapan” anlamına gelen Svadilfari olarak adlandırılan aygırı için nerede yiyecek ve su bulabileceğini sormadan önce uzaklaştı.

Odin alnını ovuşturdu. Sonra döndü ve tüm tanrılara baktı.

"Peki?" Odin'e sordu.

Tanrılar konuşmaya başladılar.

"Sessizlik!" diye bağırdı Odin. “Birer birer!”

Tanrıların ve tanrıçaların her birinin bir görüşü vardı ve her biri aynı fikirdeydi: Freya, güneş ve ay, inşa edebilse bile bir yabancıya verilemeyecek kadar önemli ve değerliydi. onlara üç mevsimde ihtiyaç duydukları duvar.

Freya'nın ek bir görüşü vardı. Adamın küstahlığından dolayı dövülmesi, ardından Asgard'dan atılması ve yoluna gönderilmesi gerektiğini hissetti.

"Yani," dedi baba Odin, "kararlıyız. Hayır diyoruz."

Salonun bir köşesinden kuru bir öksürük geldi. Dikkat çekmeyi amaçlayan bir tür öksürüktü ve tanrılar kimin öksürdüğünü görmek için döndüler. Kendilerini, onlara bakan ve sanki açıklayacak önemli bir şeyi varmış gibi gülümseyip parmağını kaldıran Loki'ye bakarken buldular.

"Belirtmeme değer," dedi, "büyük bir şeyi görmezden geliyorsunuz."

"Tanrıların baş belası olan tek bir şeyi gözden kaçırdığımızı sanmıyorum," dedi Freya sert bir şekilde.

"Hepiniz," dedi, "bu yabancının yapmayı önerdiği şey, hiçbir şey söylememek, tamamen imkansız. Onun anlattığı kadar yüksek ve kalın bir duvar yapıp on sekiz ayda bitirebilecek hayatta kimse yoktur. Ölümlü bir adam şöyle dursun, bir dev ya da bir tanrı bile bunu yapamazdı. Derimi üzerine kazırdım."

Bunun üzerine tanrıların hepsi başlarını salladılar ve homurdandılar ve etkilenmiş göründüler. Freya hariç hepsi ve o kızgın görünüyordu. "Siz aptalsınız" dedi. "Özellikle sen Loki, çünkü kendini zeki sanıyorsun."

"Yapabileceğini söylediği şey," dedi Loki, "imkansız bir iştir. Bu yüzden şunu öneriyorum: Taleplerini ve bedelini kabul ediyoruz, ancak ona katı koşullar koyuyoruz - duvarını inşa etmek için hiç yardımı olmayabilir ve duvarını inşa etmek için üç mevsim yerine bir tane var. Yazın ilk günü duvarlardan herhangi biri bitmemişse -ki bitecek- o zaman ona hiçbir şey ödemiyoruz."

"Neden bunu kabul etsin ki?" diye sordu Heimdall.

"Peki bu bize duvar olmamasına göre ne gibi bir avantaj sağlar?" diye sordu Freya'nın kardeşi Frey.

Loki sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. *Bütün tanrılar aptal mıydı?* Küçük bir çocuğa anlatır gibi açıklamaya başladı. "Demirci duvarını inşa etmeye başlayacak. O bitirmeyecek. Altı ay boyunca ücretsiz, bir

aptalın ayak işinde çalışacak. Altı ayın sonunda onu uzaklaştıracağız - hatta küstahlığı yüzünden onu dövebiliriz - ve o zaman onun yaptığı her şeyi, önümüzdeki yıllarda tamamlayacağımız duvarın temelleri kadar kullanabiliriz. Bırak güneşi ya da ayı, Freya'yı kaybetme riskimiz yok."

“Neden bir sezonda inşa etmeye evet dedi?” diye sordu savaş tanrısı Tyr.

Loki, "Evet demeyebilir," dedi. "Ama kibirli ve kendinden emin görünüyor ve bir meydan okumayı reddedecek türden değil."

Bütün tanrılar homurdandı ve Loki'nin sırtına vurdular ve ona onun çok kurnaz bir adam olduğunu ve kurnaz ve yanlarında olmasının iyi bir şey olduğunu ve şimdi temellerini boş yere inşa edeceklerini söylediler. zekaları ve pazarlık yetenekleri için birbirlerini tebrik ettiler.

Freya hiçbir şey söylemedi. Brisings'in hediyesi olan ışıktan kolyesine dokundu. Bu, Loki tarafından banyo yaparken bir fok biçiminde ondan çalınan ve Heimdall'ın Loki'ye geri dönmek için fok biçiminde savaştığı kolyenin aynısıydı. Loki'ye güvenmiyordu. Bu konuşmanın gidişatı umurunda değildi.

Tanrılar inşaatçıyı salonlarına çağırdı.

Tanrılara baktı. Hepsi neşeli görünüyordu, sırıtıyor, birbirlerini dürtüyor ve gülümsüyordu. Ancak Freya gülümsemedi.

"Peki?" inşaatçıya sordu.

Loki, "Üç mevsim istedin," dedi. "Size bir sezon ve sadece bir sezon vereceğiz. Yarın kışın ilk günü. Yazın ilk gününde işiniz bitmezse buradan ücretsiz olarak ayrılırsınız. Ama anlaştığımız kadar yüksek, kalın ve zaptedilemez duvarı inşa etmeyi bitirdiyseniz, o zaman istediğiniz her şey size verilecektir: ay, güneş ve güzel Freya. Duvarınızı inşa etmek için kimseden yardım alamayabilirsiniz; Bu duvarı tek başına inşa etmelisin.”

Yabancı bir süre hiçbir şey söylemedi. Uzaklara baktı ve Loki'nin sözlerini ve koşullarını tartıyor gibiydi. Sonra tanrılara baktı ve omuz silkti. "Dışarıdan yardım alamayacağımı söyledin. Atım Svadilfari'nin, duvarı inşa etmek için kullanacağım taşları buraya

taşımama yardım etmesini istiyorum. Bunun makul olmayan bir istek olduğuna inanmıyorum.”

"Mantıksız değil," diye onayladı Odin ve diğer tanrılar başlarını salladılar ve birbirlerine atların ağır taşları taşımak için iyi olduğunu söylediler.

O zaman yeminler ettiler, yeminlerin en güçlüsü, tanrılar ve yabancı, iki taraf da diğerine ihanet edemezdi. Silahları üzerine yemin ettiler ve Odin'in altın kol yüzüğü Draupnir üzerine yemin ettiler ve Odin'in mızrağı olan Gungnir üzerine yemin ettiler ve Gungnir üzerine yemin edilen yemin bozulmazdı.

Ertesi sabah, güneş doğarken, tanrılar adamın çalışmasını izlemek için ayağa kalktılar. Ellerine tükürdü ve ilk taşların gireceği hendeği kazmaya başladı.

Heimdall, "Derin kazıyor," dedi.

Freya'nın kardeşi Frey, "Hızlı kazıyor," dedi.

"Eh, evet, belli ki o güçlü bir hendek ve hendek kazıcısı," dedi Loki isteksizce. "Ama dağlardan buraya kaç tane taş çekmek zorunda kalacağını bir düşünün. Bir hendek kazmak bir şeydir. Taşları yardımsız kilometrelerce taşımak ve sonra onları, bir duvar yapmak için en uzun devden daha yüksek bir karıncanın aralarına giremeyeceği kadar sıkı bir şekilde bir taş diğerine yerleştirmek başka bir şey.”

Freya, Loki'ye tiksintiyle baktı ama o hiçbir şey söylemedi.

Güneş battığında, inşaatçı atına biner ve ilk taşlarını toplamak için dağlara doğru yola çıkar. At, yumuşak toprakta çektiği alçak bir kızak olan boş bir taş tekneyi arkasından sürükledi. Tanrılar onların gidişini izledi. Ay, erken kış göğünde yüksekte ve solgundu.

Loki, "Bir hafta sonra dönecek," dedi. "O atın ne kadar kaya çekebileceğini merak ediyorum. Güçlü görünüyor.”

O zaman tanrılar ziyafet salonlarına gittiler ve çok fazla neşe ve kahkaha vardı, ama Freya gülmedi.

Şafaktan önce kar yağdı, hafif bir kar taneleri tozu, kışın daha da ileri gidecek olan derin karların bir önsezisi.

Asgard'a yaklaşan her şeyi gören ve hiçbir şeyi kaçırmayan Heimdall, karanlıkta tanrıları uyandırdı. Yabancının önceki gün kazdığı hendekte toplandılar. Şafak sökerken, atının yanında yürüyen inşaatçının kendilerine doğru geldiğini gördüler.

At durmadan bir sürü granit bloğu sürüklüyordu, o kadar ağırdı ki kızak kara toprakta derin tekerlek izleri oluşturuyordu.

Adam tanrıları görünce el salladı ve neşeyle günaydın dedi. Yükselen güneşi işaret etti ve tanrılara göz kırptı. Sonra atını kayalardan kurtardı ve granit blokların ilkini almak için kazmış olduğu hendeğe hırpalarken atının otlamasına izin verdi.

Aesirlerin en güzeli olan Balder, "At gerçekten de güçlü," dedi. "Hiçbir normal at bu kadar ağır kayaları sürükleyemez."

Bilge Kvasir, "Hayal ettiğimizden daha güçlü," dedi.

"Ah," dedi Loki. “At yakında yorulacak. Bu işteki ilk günüydü. Her gece bu kadar taşı kaldıramayacak. Ve kış geliyor. Karlar derin ve kalın olacak, kar fırtınası kör edici olacak ve dağa giden yol zor olacak. Endişelenecek bir şey yok. Her şey plana göre gidiyor.”

Loki'nin yanında gülümsemeden duran Freya, "Senden çok nefret ediyorum," dedi. Şafakta Asgard'a geri döndü ve yabancının duvarının temellerini inşa etmesini izlemek için kalmadı.

Her gece inşaatçı, at ve boş taş tekne dağa doğru yola çıktı. Her sabah, at her blok en uzun adamdan daha büyük olan yirmi blok graniti sürükleyerek geri döndüler.

Duvar her gün büyüyordu ve akşam olduğunda eskisinden daha büyük ve daha heybetli oluyordu.

Odin tanrıları ona çağırdı.

“Duvar hızla büyüyor” dedi. "Ve biz, duvarını zamanında inşa etmeyi bitirirse, ona güneşi, ayı ve güzel Freya'nın evliliğinde eli vereceğimize, kırılmaz bir yemin, bir yüzük yemini ve bir silah yemini ettik."

Bilge Kvasir dedi ki, "Bu usta inşaatçının yaptığını kimse yapamaz. Onun bir erkekten başka bir şey olması gerektiğinden şüpheleniyorum.”

"Bir dev," dedi Odin. "Belki."

"Keşke Thor burada olsaydı," diye içini çekti Balder.

Odin, "Thor doğuda trolleri dövüyor," dedi. “Geri dönse bile yeminlerimiz kuvvetli ve bağlayıcıdır.”

Loki onları ikna etmeye çalıştı. "Yaşlı kadınlar gibiyiz, hiçbir şey için endişelenmiyoruz. İnşaatçı, ülkenin en güçlü devi olsa bile, yazın ilk gününden önce duvarı bitiremez. Bu imkansız."

Heimdall, "Keşke Thor burada olsaydı," dedi. "Ne yapacağını bilirdi."

Kar yağdı ama derin kar duvarcıyı durdurmadı ve atı Svadilfari'yi yavaşlatmadı. Gri aygır, kayalarla yığılmış kızağını, kar yığınlarından ve kar fırtınalarından, dik tepelerden yukarı ve tekrar buzlu vadilerden aşağı çekti.

Günler uzamaya başladı.

Şafak her sabah erken gelirdi. Karlar erimeye başladı ve ortaya çıkan ıslak çamur kalın ve ağırdı, çizmelerinize yapışan ve sizi aşağı çeken türden bir çamur.

Loki, "At asla o kayaları çamurun içinden geçiremeyecek," dedi. "Batacaklar ve o dengesini kaybedecek."

Ama Svadilfari, en kalın, en ıslak çamurda bile sağlam ve amansızdı ve taştan kayık tepelerin kenarlarında derin yarıklar açacak kadar ağır olmasına rağmen kayaları Asgard'a taşıyordu. Şimdi inşaatçı, kayaları yüzlerce fit yukarı taşıyor ve her bir kayayı yerine yerleştiriyordu.

Çamur kurudu ve bahar çiçekleri çıktı: sarı öksürükotu ve bol miktarda beyaz ahşap anemon - ve Asgard'ın etrafına inşa edilen duvar muhteşem, heybetli bir şeydi. Bittiğinde zaptedilemez olacaktı: hiçbir dev, hiçbir trol, hiçbir cüce, hiçbir ölümlü o duvarı aşamayacaktı. Ve yabancı, acımasız bir mizahla onu inşa etmeye devam etti. Ne yağmur yağdı, ne kar yağdı, ne de atı umurundaydı. Her sabah dağlardan taş getirirlerdi; inşaatçı her gün granit blokları bir önceki katın üzerine yerleştirirdi.

Artık kışın son günüydü ve duvar neredeyse tamamlanmıştı.

Tanrılar Asgard'da tahtlarına oturdular ve konuştular.

"Güneş," dedi Balder. "Güneşi verdik."

Şiir tanrısı Bragi huysuz bir şekilde “Yılın günlerini ve haftalarını işaretlemek için ayı gökyüzüne yerleştirdik” dedi. "Artık ay olmayacak."

"Ve Freya, Freya olmadan ne yapardık?" Tyr'a sordu.

"Eğer bu inşaatçı gerçekten bir devse," dedi Freya, sesinde buzla, "o zaman onunla evleneceğim ve onu Jotunheim'a kadar takip edeceğim ve kimden daha çok nefret ettiğimi görmek ilginç olacak, beni benden aldığı için ondan mı yoksa ondan mı nefret ediyorum? hepiniz beni ona verdiğiniz için."

"Şimdi, böyle olma," diye başladı Loki, ama Freya onun sözünü kesti ve, "Eğer bu dev beni, güneşi ve ayı alırsa, o zaman Asgard tanrılarından tek bir şey isteyeceğim," dedi.

"Adını söyle," dedi Odin, şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş olan baba.

Freya, "Bu felakete neden olanın ölmeden önce öldürüldüğünü görmek istiyorum" dedi. “Bence sadece adil. Ayaz devlerinin diyarına gireceksem, ay ve güneş gökten çekilip dünya sonsuz karanlığa gömülecekse, o zaman bizi bu noktaya getirenin hayatı sona erer. ”

"Ah," dedi Loki. “Suçun paylaştırılması çok zor. Kimin ne önerdiğini tam olarak kim hatırlıyor? Hatırladığım kadarıyla, tüm tanrılar bu talihsiz hatada eşit olarak pay sahibidir. Hepimiz önerdik, hepimiz kabul ettik..."

" *Sen* önerdin," dedi Freya. " Bu aptalları buna ikna *ettin* . Ve Asgard'dan ayrılmadan önce seni ölü olarak göreceğim."

"Hepimiz..." diye başladı Loki, ama o salondaki tüm tanrıların yüzlerindeki ifadeleri gördü ve sustu.

"Laufey oğlu Loki," dedi Odin, "bu senin zavallı öğüdünün sonucu."

Balder, "Ve diğer tüm tavsiyeleriniz kadar kötüydü," dedi. Loki ona kırgın bir bakış attı.

Odin, “İnşacının bahsini kaybetmesine ihtiyacımız var” dedi. "Yemin bozmadan. Başarısız olmalı."

Bu konuda ne yapmamı beklediğini bilmiyorum, dedi Loki.

Odin, “Senden hiçbir şey beklemiyorum” dedi. "Fakat bu inşaatçı yarın sonuna kadar duvarını bitirmeyi başarırsa, o zaman senin ölümün acılı ve uzun olacak ve bununla birlikte kötü ve utanç verici bir ölüm olacak."

Loki bir tanrıdan diğerine baktı ve her birinin yüzünde ölümünü gördü, öfke ve kızgınlık gördü. Merhamet ve mağfiret görmedi.

Gerçekten de kötü bir ölüm olurdu. Ama alternatifler nelerdi? Ne yapabilirdi? İnşaatçıya saldırmaya cesaret edemedi. Diğer taraftan . . .

Loki başını salladı. "Bana bırak."

Salondan çıktı ve tanrıların hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı.

İnşaatçı, taş yükünü duvara yerleştirmeyi bitirdi. Yarın, yazın ilk günü, güneş batarken duvarını bitirecek ve ardından Asgard'ı maaşıyla terk edecekti. Sadece yirmi granit blok daha kaldı. Sert ahşap iskeleden aşağı indi ve atına ıslık çaldı.

Svadilfari, normalde olduğu gibi, ormanın kenarındaki uzun otlarda, duvardan neredeyse yarım mil uzakta otluyordu, ama her zaman efendisi ıslık çaldığında gelirdi.

İnşaatçı boş taş tekneye bağlanan halatları yakaladı ve onu büyük gri atına bağlamaya hazırlandı. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, ama birkaç saat batmayacaktı ve ayın diski solgundu, ama oradaydı, göklerde de yükseklerdeydi. Yakında ikisi de onun olacaktı, daha büyük ve daha az ışık ve hem güneşten hem de aydan daha güzel olan leydi Freya. Ancak inşaatçı, kazancını eline geçmeden önce saymazdı. Bütün kış boyunca çok sıkı ve çok uzun süre çalışmıştı. . .

Tekrar at için ıslık çaldı. Tuhaf - asla iki kez ıslık çalmasına gerek duymamıştı. Artık Svadilfari'yi görebiliyordu, başını sallıyordu ve neredeyse bahar çayırlarının kır çiçeklerinde zıplıyordu. At sanki bahar akşamının ılık havasında baştan çıkaran bir şeyin kokusunu alabiliyor da kokunun ne olduğunu çıkaramıyormuş gibi bir ileri bir geri adım atıyordu.

“Svadilfari!” inşaatçıyı çağırdı ve aygır kulaklarını dikti ve inşaatçıya doğru koşarak çayır boyunca hızlı bir dörtnala ilerledi.

İnşaatçı, atının kendisine doğru yöneldiğini gördü ve kendini tatmin hissetti. Toynak sesleri çayırda gümbürdüyor, yüksek gri granit duvardan seken yankılarla iki katına çıkıyordu, bu yüzden inşaatçı bir an için koca bir at sürüsünün kendisine doğru geldiğini hayal etti.

Hayır, diye düşündü müteahhit, sadece bir at.

Başını salladı ve hatasını anladı. Bir at değil. Bir dizi toynak atışı değil. *2 . . .*

Diğer at kestane kısrağıydı. İnşaatçı onun bir kısrak olduğunu hemen anladı - bacaklarının arasına bakmasına gerek yoktu. Her çizgisi, her santimi, kestaneye dair her şeyi dişiydi. Svadilfari çayırda koşarken tekerleklerini çevirdi, sonra yavaşladı, doğruldu ve yüksek sesle kişnedi.

Kestane kısrak onu görmezden geldi. Sanki orada değilmiş gibi koşmayı bıraktı ve Svadilfari ona yaklaşırken başını önüne eğdi ve otları biçiyormuş gibi görünüyordu, ama o bir düzine metreye varınca ondan kaçmaya başladı, dörtnala dönüşen bir dörtnal. ve gri aygır onun arkasından koştu, onu yakalamaya çalıştı, her zaman bir iki boy geriden, dişleriyle kıçını ve kuyruğunu ısırdı, ama her zaman eksikti.

Günün sonunun kremsi altın ışığında, gri at ve kahverengi, ter yanlarında parıldayarak çayırda birlikte koştular. Neredeyse bir danstı.

İnşaatçı yüksek sesle ellerini çırptı ve ıslık çaldı ve Svadilfari'nin adını seslendi, ancak aygır onu görmezden geldi.

İnşaatçı, atı yakalamak ve aklı başına getirmek amacıyla dışarı koştu, ancak kestane rengi kısrak neredeyse ne amaçladığını anlamış gibiydi, çünkü yavaşladı ve kulaklarını ve yelesini aygırın başının yanına sürttü ve sonra koştu. , sanki kurtlar peşindeymiş gibi, ormanın kenarına doğru. Svadilfari peşinden koştu ve bir süre sonra ikisi de ormanın gölgelerinde gözden kayboldu.

İnşaatçı küfretti, tükürdü ve atının yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Gölgeler uzadı ve Svadlifari geri dönmedi.

İnşaatçı taş teknesine döndü. Ormana baktı. Sonra ellerine tükürdü, ipleri tuttu ve taş tekneyi çimenler ve bahar çiçeklerinden oluşan çayırdan dağ ocağına doğru çekmeye başladı.

Şafakta geri dönmedi. İnşaatçı, taş tekneyi arkasında çekerek Asgard'a döndüğünde güneş çoktan yükselmişti.

Taş teknede elinden geldiğince on taş blok vardı ve taş tekneyi çekiyor, kaldırıyor ve taşlara lanetler yağdırıyordu, ama her kalkışta duvara daha da yaklaşıyordu.

Güzel Freya kapıda durmuş onu izliyordu.

"Yanınızda sadece on taş blok var," dedi ona. "Duvarımızı bitirmek için iki katı tuğlaya ihtiyacınız olacak."

İnşaatçı hiçbir şey söylemedi. Bloklarını bitmemiş kapıya doğru çekmeye devam etti, yüzü bir maskeydi. Gülümseme yoktu, göz kırpma yoktu - artık yok.

"Thor doğudan dönüyor," dedi Freya ona. "Yakında bizimle olacak."

Asgard tanrıları, taşları duvara doğru çeken inşaatçıyı izlemek için dışarı çıktı. Freya'ya katıldılar, onun etrafında koruyucu bir tavırla durdular.

Önce sessizce izlediler, sonra gülümsemeye, kıkırdamaya ve sorular sormaya başladılar.

"Hey!" diye bağırdı Balder. "Güneşi ancak o duvarı bitirirsen alırsın. Güneşi eve de götüreceğini mi sanıyorsun?”

"Ve ay," dedi Bragi. "Ne yazık ki atınız yanınızda değil. İhtiyacın olan tüm taşları taşıyabilirdi.”

Ve tanrılar güldü.

O zaman müteahhit taş tekneyi bıraktı. Tanrılarla yüzleşti. "Aldattın!" dedi ve yüzü efordan ve öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Biz hile yapmadık," dedi Odin. "Aldattığından daha fazlası değil. Dev olduğunu bilseydik duvarımızı yapmana izin verir miydik sanıyorsun?”

Müteahhit tek eliyle bir kaya aldı ve diğerine çarparak granit bloğu ikiye böldü. Tanrılara döndü, her elinde kayanın yarısı ve şimdi yirmi, otuz, elli fit boyundaydı. Yüzü buruştu; artık Asgard'a

bir sezon önce gelmiş, sakin ve huysuz bir yabancı gibi görünmüyordu. Şimdi yüzü bir uçurumun granit yüzüne benziyordu, öfke ve nefretle bükülmüş ve yontulmuş.

“Ben bir dağ deviyim” dedi. "Ve siz tanrılar, hilekar ve aşağılık yemin bozanlardan başka bir şey değilsiniz. Atım hâlâ elimde olsaydı, duvarınızı şimdi bitiriyor olurdum. Ücretim için güzel Freya'yı, güneşi ve ayı alırdım. Ve seni burada, seni neşelendirecek bir güzellik bile olmadan, karanlıkta ve soğukta bırakacaktım."

Odin, “Yemin bozulmadı” dedi. "Ama artık hiçbir yemin seni bizden koruyamaz."

Dağ devi öfkeyle kükredi ve tanrılara doğru koştu, her iki elinde de sopa gibi devasa bir granit yığını vardı.

Tanrılar kenara çekildi ve dev ancak şimdi onların arkasında kimin durduğunu gördü. Büyük bir tanrı, kızıl sakallı ve kaslı, demir eldiven giymiş ve bir keresinde savurduğu bir demir çekiç tutan. Devi işaret ederken çekici bıraktı.

Açık gökyüzünden bir şimşek çaktı, ardından çekiç Thor'un elinden ayrılırken gök gürültüsünün donuk patlaması oldu.

Dağ devi çekicin ona doğru hızla gelirken hızla büyüdüğünü gördü ve sonra başka hiçbir şey görmedi, bir daha asla.

Tanrılar duvarı kendileri inşa etmeyi bitirdiler, ancak dağlardaki yüksek taş ocaklarından son on bloğu kesip taşımaları ve onları Asgard'a kadar geri sürüklemeleri ve geçidin tepesindeki konumlarına yerleştirmeleri daha çok haftalarını aldı. . Bunlar, ustanın şekillendirdiği ve yerleştirdiği bloklar kadar iyi şekillendirilmiş ya da tam oturmamışlardı.

Thor onu öldürmeden önce devin duvarı bitirmeye daha da yaklaşmasına izin vermeleri gerektiğini hisseden tanrılar vardı. Thor, doğudan eve döndüğünde, tanrıların kendisi için biraz eğlenmeye hazır olmasını takdir ettiğini söyledi.

Garip bir şekilde, ondan çok farklı olduğu için Loki, at Svadilfari'yi cezbetmedeki rolü nedeniyle övülecek kadar yakın değildi. Asgard'ın altındaki çayırlarda görülen muhteşem bir kestane kısrağından bahsedenler olsa da, nerede olduğunu kimse

bilmiyordu. Loki, bir yılın en iyi bölümünde uzak durdu ve tekrar ortaya çıktığında ona gri bir tay eşlik etti.

Her zamanki dört yerine sekiz bacağı olmasına rağmen güzel bir taydı ve Loki nereye giderse gitsin onu takip eder, burnunu sokar ve Loki'ye annesiymiş gibi davranırdı. Tabii ki durum buydu.

Tay, Sleipnir adında bir ata, kocaman gri bir aygır, gelmiş geçmiş ve var olacak en hızlı ve en güçlü at, rüzgarı geride bırakabilecek bir ata dönüştü.

Loki, Sleipnir'i tanrılar ve insanlar arasındaki en iyi at olan Odin'e bir hediye olarak sundu.

Pek çok insan Odin'in atına hayran olurdu, ancak Loki'nin huzurunda yalnızca cesur bir adam onun soyundan bahsederdi ve hiç kimse ondan iki kez bahsetmeye cesaret edemezdi. Loki, Svadlifari'yi efendisinden nasıl uzaklaştırdığını ve tanrıları kendi kötü fikrinden nasıl kurtardığını konuştuğunu duysa, hayatını tatsız hale getirmek için elinden geleni yapardı. Loki küskünlüğünü besledi.

Ve bu, tanrıların duvarlarını nasıl elde ettiklerinin hikayesidir.

LOKİ'NİN ÇOCUKLARI

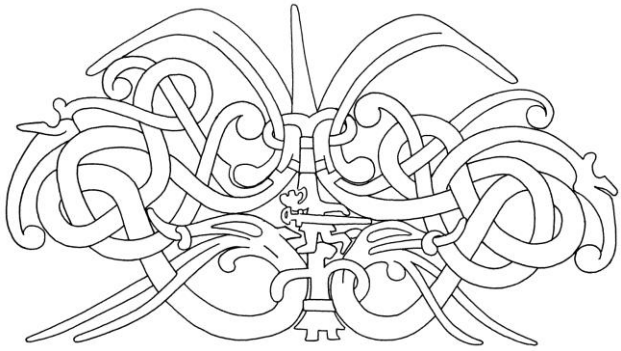

L oki yakışıklıydı ve bunu biliyordu. İnsanlar ondan hoşlanmak istiyorlardı, ona inanmak istiyorlardı ama o en iyi ihtimalle güvenilmez ve bencil, en kötü ihtimalle yaramaz ya da kötüydü. Loki ona kur yaptığında ve onunla evlendiğinde mutlu ve güzel olan ama şimdi her zaman kötü bir haber bekliyormuş gibi görünen Sigyn adında bir kadınla evlendi. Ona bir oğul, Narfi ve kısa bir süre sonra başka bir oğul, Vali'yi doğurdu.

Bazen Loki uzun süre ortadan kaybolur ve geri dönmezdi ve sonra Sigyn en kötü haberi bekliyormuş gibi görünürdü, ama her zaman Loki ona geri dönerdi, kurnaz ve suçlu görünüyordu ve ayrıca kendisiyle çok gurur duyuyormuş gibi. aslında.

Üç kez gitti, üç kez -sonunda- geri döndü.

Loki üçüncü kez Asgard'a döndüğünde, Odin Loki'yi ona çağırdı.

"Bir düş gördüm," dedi bilge yaşlı tek gözlü tanrı. "Çocukların var."

"Bir oğlum var, Narfi. İyi bir çocuk, ancak itiraf etmeliyim ki babasını ve başka bir oğlu Vali'yi her zaman dinlemediğini, itaatkar ve ölçülü olduğunu itiraf etmeliyim."

"Onlar değil. Üç çocuğun daha var, Loki. Günlerinizi ve gecelerinizi buz devlerinin diyarında dev Angrboda ile geçirmek için

gizlice kaçıyorsunuz. Ve sana üç çocuk doğurdu. Onları uyurken zihnimin gözünde gördüm ve görümlerim bana onların gelecek zamanda tanrıların en büyük düşmanları olacağını söylüyor."

Loki hiçbir şey söylemedi. Utanmış görünmeye çalıştı ve sadece kendinden memnun görünmeyi başardı.

Odin, başlarında Tyr ve Thor ile tanrıları yanına çağırdı ve onlara Loki'nin çocuklarını Asgard'a getirmek için Jotunheim'a, Giantland'a gideceklerini söyledi.

Tanrılar, Angrboda'nın kalesine ulaşana kadar birçok tehlikeyle savaşarak devlerin ülkesine gittiler. Onları beklemiyordu ve çocuklarını büyük salonunda birlikte oynayarak bırakmıştı. Loki ve Angrboda'nın çocuklarının ne olduğunu gördüklerinde tanrılar şok oldu, ama bu onları yıldırmadı. Çocukları yakalayıp bağladılar, en büyüğünü aralarında taşıdılar, soyulmuş bir çam ağacının gövdesine bağladılar ve ikinci çocuğun ağzını düğümlü söğütten bir ağızlıkla bağladılar ve boynuna bir ip bağladılar. üçüncü çocuk kasvetli ve rahatsız edici bir şekilde yanlarında yürüyordu.

Üçüncü çocuğun sağındakiler güzel bir genç kız gördüler, soldakiler ise ona bakmamaya çalıştılar, çünkü onların ortasında yürüyen, derisi ve eti çürümüş ölü bir kız gördüler.

"Bir şey fark ettin mi?" Thor, Tyr'e don devlerinin diyarına geri dönüş yolculuklarının üçüncü gününde sordu. Küçük bir açıklıkta geceyi geçirmek için kamp kurmuşlardı ve Tyr kocaman sağ eliyle Loki'nin ikinci çocuğunun tüylü boynunu kaşıyordu.

"Ne?"

"Bizi takip etmiyorlar, devler. Yaratıkların annesi bile peşimizden gelmedi. Sanki Loki'nin çocuklarını Jotunheim'dan çıkarmamızı *istiyorlarmış gibi."*

"Bu aptalca bir konuşma," dedi Tyr, ama bunu söylerken, ateş sıcak olmasına rağmen titredi.

İki gün daha zorlu yolculuklar ve Odin'in salonundaydılar.

"Bunlar Loki'nin çocukları," dedi Tyr kısaca.

Loki'nin çocuklarından ilki bir çam ağacına bağlanmıştı ve şimdi bağlı olduğu çam ağacından daha uzundu. Adı Jormungundr ve bir yılandı. Tyr, "Onu geri taşıdığımız günlerde epeyce uzadı," dedi.

Thor, "Dikkatli ol. Yanan kara zehir tükürebilir. Zehirini bana tükürdü ama ıskaladı. Bu yüzden kafasını ağaca böyle bağladık."

Odin, "Bu bir çocuk," dedi. "Hala büyüyor. Kimseye zarar veremeyeceği bir yere göndereceğiz."

Odin, yılanı tüm karaların ötesinde uzanan denizin kıyısına, Midgard'ı çevreleyen denize götürdü ve orada kıyıda Jormungundr'ı serbest bıraktı ve onun kaymasını, dalgaların altından kaymasını ve kıvrımlar ve kıvrımlar halinde yüzmesini izledi.

Odin, ufukta kaybolana kadar tek gözüyle izledi ve doğru olanı yapıp yapmadığını merak etti. O bilmiyordu. Rüyalarının ona söylediğini yapmıştı, ama rüyalar, en bilge tanrılara bile açıkladıklarından daha fazlasını biliyorlardı.

Yılan dünya okyanusunun gri sularının altında büyüyecek, dünyayı çevreleyene kadar büyüyecekti. Halk Jormungundr'ı Midgard yılanı olarak adlandırırdı.

Odin büyük salona döndü ve Loki'nin kızına öne çıkmasını emretti.

Kıza baktı: yüzünün sağ tarafında yanağı pembe ve beyazdı, gözü Loki'nin gözlerinin yeşiliydi, dudakları dolgun ve kırmızıydı; yüzünün sol tarafında cilt lekeli ve çizgili, ölümün çürüklerinde şişmiş, görmez gözü çürümüş ve solgun, dudaksız ağzı kurumuş ve kafatası-kahverengi dişlerinin üzerine gerilmiş.

"Sana ne diyorlar kızım?" tüm babaya sordu.

"Bana Hel derler," dedi, "eğer hoşuna giderse, Babacığım."

"Sen kibar bir çocuksun," dedi Odin. "Bunu sana vereceğim."

Hel hiçbir şey söylemedi, ona sadece bir buz parçası kadar keskin tek yeşil gözüyle ve solgun, donuk, şımarık ve ölü gözüyle baktı ve onda hiçbir korku görmedi.

"Yaşıyor musun?" kıza sordu. "Yoksa sen bir ceset misin?"

"Ben yalnızca kendimim, Angrboda'nın ve Loki'nin kızı Hel," dedi. "Ve ben en çok ölüyü severim. Bunlar basit şeyler ve benimle saygıyla konuşuyorlar. Yaşayanlar bana tiksintiyle bakıyorlar."

Odin kızı düşündü ve rüyalarını hatırladı. Sonra Odin dedi ki, "Bu çocuk karanlık yerlerin en derininin hükümdarı ve dokuz dünyanın da ölülerinin hükümdarı olacak. Hastalıktan ya da yaşlılıktan, kazalardan ya da doğumdan, değersiz yollarla ölen o zavallı ruhların kraliçesi olacak. Savaşta ölen savaşçılar her zaman burada, Valhalla'da bize gelirler. Ama başka şekillerde ölen ölüler, karanlığında ona eşlik etmek için onun halkı olacak."

Hel kızı, annesinden alındığından beri ilk kez yarım ağızla gülümsedi.

Odin, Hel'i ışıksız dünyaya indirdi ve ona deneklerini kabul edeceği devasa salonu gösterdi ve onun eşyalarını adlandırmasını izledi. "Kaseme Açlık diyeceğim," dedi Hel. Bir bıçak aldı. "Buna Kıtlık denir. Ve yatağımın adı Hasta Yatak."

O zaman bu, Loki'nin Angrboda ile uğraştığı iki çocuğuydu. Biri okyanusta, biri yerin altındaki karanlığa. Ama üçüncüsü ile ne yapmalı?

Loki'nin üçüncü ve en küçüğünü devler diyarından geri getirdiklerinde, köpek yavrusu büyüklüğündeydi ve Tyr boynunu ve kafasını kaşımış ve onunla oynamış, önce söğüt burnunu çıkarmıştı. Bu bir kurt yavrusuydu, gri ve siyah, gözleri koyu kehribar rengiydi.

Kurt yavrusu etini çiğ yemiş ama insanların ve tanrıların dilinde bir insanın konuşacağı gibi konuşmuş ve gururluymuş. Küçük canavarın adı Fenrir'di.

O da hızla büyüyordu. Bir gün kurt büyüklüğündeydi, sonraki gün mağara ayısı büyüklüğündeydi, sonra büyük bir geyik büyüklüğündeydi.

Tyr hariç, tanrılar bundan korktular. Hala onunla oynuyor ve onunla oynuyordu ve kurda her gün etini tek başına besliyordu. Ve canavar her gün bir önceki günden daha fazla yedi ve her gün büyüdü ve daha vahşi ve daha güçlü hale geldi.

Odin, kurt-çocuğun büyümesini önseziyle izledi, çünkü rüyalarında kurt her şeyin sonunda oradaydı ve Odin'in geleceğe dair herhangi bir rüyasında gördüğü son şey, onun topaz gözleri ve keskin beyaz dişleriydi. Fenris Kurt.

Tanrıların bir konseyi vardı ve bu konseyde Fenrir'i bağlayacaklarına karar verdiler.

Tanrıların demirhanelerinde ağır zincirler ve prangalar yaptılar ve prangaları Fenrir'e taşıdılar.

"Burada!" dedi tanrılar, sanki yeni bir oyun öneriyormuş gibi. "Çok hızlı büyüdün, Fenrir. Gücünü test etme zamanı. Burada en ağır zincirlere ve prangalara sahibiz. Onları kırabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım yapabilirim," dedi Fenris Wolf. "Beni bağla."

Tanrılar büyük zincirleri Fenrir'in etrafına sardı ve pençelerini zincirledi. Bunu yaparken hareketsiz bekledi. Dev kurdu zincirlerken tanrılar birbirlerine gülümsediler.

"Şimdi," diye bağırdı Thor.

Fenrir bacak kaslarını gerdi ve gerdi ve zincirler kuru dallar gibi koptu.

Büyük kurt aya doğru uludu, bir zafer ve sevinç uluması. Zincirlerini kırdım, dedi. "Şunu unutma."

"Unutmayacağız" dedi tanrılar.

Ertesi gün Tyr kurda etini almaya gitti. Fenrir, "Prangaları kırdım," dedi. "Onları kolayca kırdım."

"Yaptın," dedi Tyr.

"Beni tekrar test edeceklerini mi sanıyorsun? Büyüyorum ve her geçen gün daha da güçleniyorum."

"Seni tekrar test edecekler. Bunun üzerine sağ elimle bahse girerim," dedi Tyr.

Kurt hala büyüyordu ve tanrılar demircilerde yeni bir dizi zincir dövüyorlardı. Zincirlerdeki her halka normal bir adamın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Zincirlerin metali, tanrıların bulabildiği en güçlü metaldi: gökten düşen demir ile topraktan gelen demirin karışımı. Bu zincirlere Dromi adını verdiler.

Tanrılar zincirleri Fenrir'in uyuduğu yere çekti.

Kurt gözlerini açtı.

"Yine?" dedi.

"Eğer bu zincirlerden kurtulabilirsen," dedi tanrılar, "o zaman şöhretin ve gücün tüm dünyalar tarafından bilinir. Zafer senin olacak. Eğer böyle zincirler seni tutamazsa, o zaman senin gücün herhangi bir tanrıdan veya devden daha büyük olacaktır."

Fenrir buna başını salladı ve daha önce hiç olmadığı kadar büyük, en güçlü bağlardan daha güçlü olan Dromi adlı zincirlere baktı. "Tehlikesiz zafer olmaz," dedi kurt birkaç dakika sonra. "Bu bağları kırabileceğime inanıyorum. Beni zincirle."

Onu zincirlediler.

Büyük kurt gerildi ve gerildi, ama zincirler tuttu. Tanrılar birbirine baktı ve gözlerinde zaferin başlangıcı vardı, ama şimdi koca kurt bükülmeye ve kıvranmaya, bacaklarını tekmelemeye ve her kasını ve her sinirini zorlamaya başladı. Gözleri parladı, dişleri parladı ve çeneleri köpürdü.

Kıvranırken hırladı. Tüm gücüyle mücadele etti.

Tanrılar istemeden geri çekildiler ve bunu yapmaları iyi oldu, çünkü zincirler kırıldı ve sonra öyle bir şiddetle kırıldı ki parçalar havaya fırladı ve gelecek yıllar boyunca tanrılar içine gömülü parçalanmış pranga topakları bulacaklardı. büyük ağaçların kenarları veya bir dağın kenarı.

"Evet!" diye bağırdı Fenrir ve zaferinde bir kurt ve bir insan gibi uludu.

Kurt, mücadeleyi izleyen tanrıların zaferinden zevk almadığını gözlemledi. Tyr bile değil. Loki'nin çocuğu Fenrir bu konuyu ve diğer konuları kara kara düşündü.

Ve Fenris Wolf geçen her gün daha da büyüdü ve acıktı.

Odin kara kara düşündü ve düşündü ve düşündü. Mimir'in kuyusunun tüm bilgeliği onundu ve dünya ağacından asılarak elde ettiği bilgelik, kendine bir kurbandı. Sonunda, Frey'in habercisi olan hafif elf Skirnir'i yanına çağırdı ve Gleipnir adlı zinciri tarif etti. Skirnir, cücelere daha önce yapılmış hiçbir şeye benzemeyen bir

zincirin nasıl oluşturulacağına dair talimatlar vererek atını gökkuşağı köprüsünden Svartalfheim'a sürdü.

Cüceler, Skirnir'in komisyonu tarif etmesini dinlediler ve titrediler ve fiyatlarını söylediler. Skirnir, cücelerin fiyatı yüksek olmasına rağmen, Odin tarafından talimat verildiği gibi kabul etti. Cüceler, Gleipnir'i yapmak için ihtiyaç duyacakları malzemeleri topladılar.

Cücelerin topladığı altı şey şunlardı:

İlk olarak, bir kedinin ayak sesleri.
İkincisi, bir kadının sakalı.
Üçüncüsü, bir dağın kökleri.
Dördüncüsü, bir ayının kasları.
Beşinci olarak, bir balığın nefesi.
Altıncı ve son olarak, bir kuşun tükürüğü.

Bunların her biri Gleipnir'i yapmak için kullanıldı. (Bunları görmediğini mi söylüyorsun? Tabii ki görmedin. Cüceler bunları işlerinde kullandılar.)

Cüceler işlerini bitirince Skirnir'e tahta bir kutu verdiler. Kutunun içinde uzun ipeksi bir kurdeleye benzeyen, pürüzsüz ve dokunulduğunda yumuşak bir şey vardı. Neredeyse şeffaftı ve neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Skirnir, kutusuyla birlikte Asgard'a geri döndü. Akşam güneş battıktan sonra geç geldi. Tanrılara cücelerin atölyesinden getirdiklerini gösterdi ve onlar bunu görünce şaşırdılar.

Tanrılar birlikte Kara Göl kıyılarına gittiler ve Fenrir'i adıyla çağırdılar. Çağrıldığında bir köpeğin geleceği gibi koşarak geldi ve tanrılar onun ne kadar büyük ve ne kadar güçlü olduğunu görünce hayret ettiler.

"Ne oluyor?" kurt sordu.

“En güçlü bağı elde ettik” dediler. "Sen bile kıramayacaksın."

Kurt kendini şişirdi. "Herhangi bir zinciri kırabilirim," dedi onlara gururla.

Odin, Gleipnir'i göstermek için elini açtı. Ay ışığında parlıyordu.

"O?" dedi kurt. "Bu hiçbirşey."

Tanrılar ona ne kadar güçlü olduğunu göstermek için onu çektiler. “Bunu kıramayız” dediler.

Kurt, aralarında tuttukları, salyangoz izi ya da dalgaların üzerindeki ay ışığı gibi parıldayan ipeksi halkaya gözlerini kısarak baktı ve ilgisizce arkasını döndü.

"Hayır," dedi. "Bana gerçek zincirler, gerçek zincirler, ağır zincirler, kocaman zincirler getirin ve gücümü göstermeme izin verin."

"Bu Gleipnir," dedi Odin. "Herhangi bir zincirden veya prangadan daha güçlüdür. Korkuyor musun Fenrir?"

"Korkmuş? Hiç de bile. Ama böyle ince bir kurdeleyi kırarsam ne olur? Sizce ün ve şöhret kazanacak mıyım? İnsanların bir araya gelip 'Fenris Wolf'un ne kadar güçlü ve güçlü olduğunu biliyor musun? O kadar güçlü ki ipek bir kurdeleyi kırdı!' Gleipnir'i kırmak benim için bir zafer olmayacak."

"Korktun," dedi Odin.

Büyük canavar havayı kokladı. "İhanet ve hile kokusu alıyorum," dedi kurt, kehribar rengi gözleri ay ışığında parlayarak. "Ve Gleipnir'inizin sadece bir kurdele olabileceğini düşünmeme rağmen, onun tarafından bağlanmasına razı olmayacağım."

"Sen? Gelmiş geçmiş en güçlü, en büyük zincirleri kıran sen misin? Bu gruptan korkuyor musun?” dedi Thor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum" diye hırladı kurt. "Sanırım daha çok siz küçük yaratıklar benden korkuyorlar."

Odin sakallı çenesini kaşıdı. "Sen aptal değilsin Fenrir. Burada ihanet yoktur. Ama isteksizliğini anlıyorum. Cesur bir savaşçının kıramayacağı bağlara bağlanmayı kabul etmesi gerekir. Tanrıların babası olarak sizi temin ederim ki, eğer böyle bir grubu -dediğiniz gibi gerçek bir ipek kurdeleyi- kıramazsanız, o zaman biz tanrıların sizden korkmak için hiçbir nedeni olmayacak ve sizi özgür kılacağız ve sizi serbest bırakacağız. bırakın kendi yolunuza gidin."

Kurttan uzun bir hırlama. "Yalan söylüyorsun, Baba. Bazı insanların nefes aldığı şekilde yalan söylüyorsun. Eğer beni

kurtulamayacağım bağlarla bağlarsan, beni özgür bırakacağına inanmıyorum. Beni burada bırakacağını düşünüyorum. Sanırım beni terk etmeyi ve bana ihanet etmeyi planlıyorsun. O kurdelenin üzerime takılmasına rıza göstermiyorum."

"Güzel sözler ve cesur sözler" dedi Odin. "Korkak olduğunun kanıtlanmasından duyduğun korkuyu kapatacak sözler, Fenris Wolf. Bu ipek kurdele ile bağlanmaktan korkuyorsun. Daha fazla açıklamaya gerek yok."

Kurdun dili ağzından sarktı ve ardından bir adam kolu büyüklüğünde keskin dişlerini göstererek güldü. "Cesaretimi sorgulamak yerine, planlanmış bir ihanet olmadığını kanıtlaman için sana meydan okuyorum. Biriniz elini ağzıma koyarsa beni bağlayabilirsiniz. Üzerine dişlerimi nazikçe kapatacağım ama ısırmayacağım. Eğer ortada bir hainlik olmazsa, ben şeritten kurtulduğumda veya sen beni serbest bıraktığında ağzımı açarım ve onun eli zarar görmez. Orası. Yemin ederim, elim ağzımdaysa beni kurdelenle bağlayabilirsin. Böyle. Kimin eli olacak?"

Tanrılar birbirlerine baktılar. Balder Thor'a baktı, Heimdall Odin'e baktı, Hoenir Frey'e baktı ama hiçbiri bir hamle yapmadı. Sonra Odin'in oğlu Tyr içini çekti ve öne çıkıp sağ elini kaldırdı.

"Elimi ağzına koyacağım Fenrir," dedi Tyr.

Fenrir yan yattı ve Tyr sağ elini Fenrir'in ağzına koydu, tıpkı Fenrir'in yavruyken ve birlikte oynadıklarında yaptığı gibi. Fenrir, Tyr'ın elini deriyi kırmadan bileğinden tutana kadar dişlerini nazikçe kapattı ve gözlerini kapadı.

Tanrılar onu Gleipnir'e bağladı. Parıldayan bir salyangoz izi devasa kurdu sardı, bacaklarını bağladı ve onu hareketsiz hale getirdi.

"İşte," dedi Odin. "Şimdi Fenris Wolf, bağlarını kır. Hepimize ne kadar güçlü olduğunu göster."

Kurt gerindi ve mücadele etti; kendisini bağlayan kurdeleyi koparmak için her siniri ve kası itti ve zorladı. Ancak her mücadelede görev daha da zorlaşıyordu ve her zorlanmada parıldayan kurdele daha da güçleniyordu.

Önce tanrılar kıkırdadı. Sonra tanrılar kıkırdadı. Sonunda, canavarın hareketsiz olduğundan ve tehlikede olmadıklarından emin olduklarında tanrılar güldüler.

Sadece Tyr sessizdi. Gülmedi. Fenris Wolf'un dişlerinin keskinliğini bileğinde, Fenris Wolf'un dilinin ıslaklığını ve sıcaklığını avucunda ve parmaklarında hissedebiliyordu.

Fenrir mücadele etmeyi bıraktı. Orada kıpırdamadan yatıyordu. Tanrılar onu serbest bırakacak olsalardı, şimdi yaparlardı.

Ama tanrılar daha çok güldüler. Thor'un gürleyen kahkahaları, her biri bir gök gürültüsünden daha yüksek, Odin'in kuru kahkahasına, Balder'ın çıngıraklı kahkahasına karıştı. . .

Fenrir, Tyr'a baktı. Tyr ona cesurca baktı. Sonra Tyr gözlerini kapadı ve başını salladı. "Yap," diye fısıldadı.

Fenrir, Tyr'ın bileğini ısırdı.

Tyr hiç ses çıkarmadı. Sol elini sağ elinin kütüğüne doladı ve kan akışını yavaşlatmak için elinden geldiğince sıktı.

Fenrir, tanrıların Gleipnir'in bir ucunu alıp dağ kadar büyük bir taştan geçirip yerin altına sabitlemesini izledi. Sonra başka bir kayayı alıp, taşı okyanusun derinliklerinden daha derine çekmek için kullanmalarını izledi.

“Hain Odin!” kurt denir. "Bana yalan söylemeseydin, tanrıların dostu olurdum. Ama korkun sana ihanet etti. Seni öldüreceğim, Tanrıların Babası. Her şeyin sonuna kadar bekleyeceğim ve güneşi yiyeceğim ve ayı yiyeceğim. Ama en büyük zevki seni öldürmekten alacağım."

Tanrılar, Fenrir'in çenelerine yaklaşmamaya dikkat ettiler, ancak kayayı daha derine sürerken, Fenrir büküldü ve onlara doğru fırladı. Ona en yakın olan tanrı, zihninin varlığıyla kılıcını Fenris Wolf'un ağzının çatısına sapladı. Kılıcın kabzası kurdun alt çenesine sıkıştı, çeneyi sıkıştırarak açtı ve kapanmasını engelledi.

Kurt anlaşılmaz bir şekilde hırladı ve ağzından salya akarak bir nehir oluşturdu. Kurt olduğunu bilmiyorsanız, mağara ağzından nehir akan küçük bir dağ olduğunu düşünebilirdiniz.

Tanrılar, tükürük nehrinin karanlık göle aktığı o yeri terk ettiler ve konuşmadılar, ama yeterince uzaklaşınca biraz daha güldüler, birbirlerinin sırtlarını alkışladılar ve o kocaman gülümsemeyle gülümsediler. gerçekten çok zekice bir şey yaptıklarına inananlar.

Tyr gülümsemedi ve gülmedi. Bileğinin kütüğünü bir bezle sıkıca bağladı ve tanrıların yanında Asgard'a yürüdü ve kendi tavsiyesini tuttu.

O halde bunlar Loki'nin çocuklarıydı.

FREYA'NIN OLAĞANÜSTÜ DÜĞÜNÜ

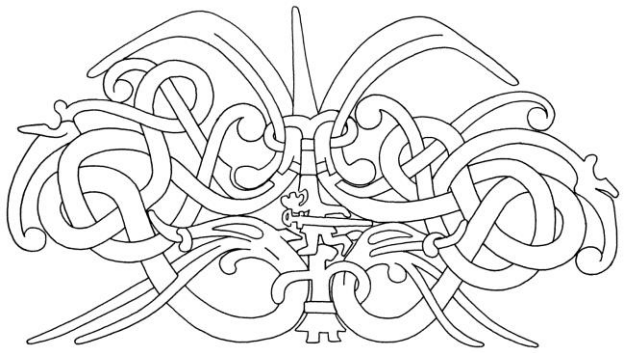

T hor, gök gürültüsü tanrısı, Aesir'in en güçlüsü, en güçlüsü, en cesuru, savaşta en yiğit olanı henüz tamamen uyanmamıştı ama bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapılmıştı. Uyurken her zaman ulaşabileceği bir yerde tuttuğu çekicine elini uzattı.

Gözleri kapalı etrafı süzdü. El yordamıyla el yordamıyla çekicinin rahat ve tanıdık şaftına uzandı.

Çekiç yok.

Tor gözlerini açtı. O oturdu. Ayağa kalktı. Odanın etrafında yürüdü.

Hiçbir yerde çekiç yoktu. Çekici gitmişti.

Thor'un çekici Mjollnir olarak adlandırıldı. Cüceler Brokk ve Eitri tarafından Thor için yapılmıştı. Tanrıların hazinelerinden biriydi. Thor onunla bir şeye vurursa, o şey yok olur. Çekici bir şeye fırlatırsa, asla hedefini ıskalamazdı ve her zaman havada uçup eline geri dönerdi. Çekici küçültüp gömleğinin içine saklayabilir ve tekrar büyümesini sağlayabilirdi. Biri dışında her şeyde mükemmel bir çekiçti: Sapı biraz fazla kısaydı, bu da Thor'un onu tek elle sallaması gerektiği anlamına geliyordu.

Çekiç, Asgard tanrılarını, onları ve dünyayı tehdit eden tüm tehlikelerden koruyordu. Ayaz devleri ve devler, troller ve her türden canavar, hepsi Thor'un çekicinden korkardı.

Thor çekicini severdi. Ve çekici orada değildi.

Thor'un bir şeyler ters gittiğinde yaptığı şeyler vardı. Yaptığı ilk şey, olanın Loki'nin suçu olup olmadığını kendine sormak oldu. Thor düşündü. Loki'nin bile çekicini çalmaya cesaret edebileceğine inanmıyordu. Böylece bir şeyler ters gittiğinde yaptığı bir sonraki şeyi yaptı ve Loki'den tavsiye istemeye gitti.

Loki kurnazdı. Loki ona ne yapacağını söyleyecekti.

"Kimseye söyleme," dedi Thor, Loki'ye, "ama tanrıların çekici çalındı."

"Bu," dedi Loki, yüzünü ekşiterek, "iyi bir haber değil. Bakalım neler öğrenebileceğim."

Loki, Freya'nın salonuna gitti. Freya tüm tanrıların en güzeliydi. Altın saçları omuzlarına dökülüyordu ve sabah ışığında parlıyordu. Freya'nın iki kedisi, arabasını çekmeye can atarak odada sinsi sinsi dolaştı. Boynunda, saçları kadar altın rengi ve parıldayan, yeraltında cüceler tarafından Freya için yapılan Brisings'in kolyesi parıldıyordu.

Loki, "Tüylü pelerinini ödünç almak istiyorum," dedi. "Uçmana izin veren."

"Kesinlikle hayır," dedi Freya. "O pelerin sahip olduğum en değerli şey. Altından daha değerlidir. Onu giyip ortalıkta dolaşıp yaramazlık yapmana izin vermeyeceğim."

Loki, "Thor'un çekici çalındı," dedi. "Onu bulmam gerek."

"Sana pelerini getireceğim," dedi Freya.

Loki tüylü pelerini giydi ve şahin şeklinde havaya uçtu. Asgard'ın ötesine uçtu. Olağandışı bir şey arayarak devlerin ülkesinin derinliklerine uçtu.

Onun altında, Loki kocaman bir mezar höyüğü gördü ve üzerinde oturan, bir köpek tasması örerek, şimdiye kadar gördüğü en büyük, en çirkin dev devdi. Dev, Loki'yi şahin şeklinde gördüğünde, keskin dişli bir sırıtışla sırıttı ve el salladı.

"Aesir'in nesi var Loki? Elflerden haberler ne? Ve neden devler diyarına tek başına geldin?”

Loki, ogrenin yanına indi. "Asgard'dan kötü haberden başka bir şey yok ve elflerden kötü haberden başka bir şey yok."

"Yok canım?" dedi dev ve sanki yaptığı bir şeyden son derece memnunmuş ve son derece zeki olduğunu düşünüyormuş gibi kendi kendine kıkırdadı. Loki bu tür bir kıkırdamayı tanıdı. Bazen kendisi yapardı.

Loki, "Thor'un çekici kayıp," dedi. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Ogre koltuk altını kaşıdı ve bir kez daha kıkırdadı. "Olabilir," diye itiraf etti. Sonra, “Freya nasıl? Dedikleri kadar güzel mi?”

Loki, "Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan," dedi.

"Ah, biliyorum," dedi dev. "Yaparım . ”

Rahatsız edici bir sessizlik daha oldu. Dev köpek tasmasını bir yığın köpek tasması üzerine koydu ve bir başkasını örmeye başladı.

"Thor'un çekici bende" dedi dev Loki'ye. "Onu o kadar derine sakladım ki, Odin bile kimse bulamaz. Tekrar gündeme getirebilecek tek kişi benim. Ve bana istediğimi getirirsen onu Thor'a geri vereceğim."

Loki, "Çekici fidye ödeyebilirim," dedi. "Sana altın ve kehribar getirebilirim, sana sayılamayacak kadar çok hazine getirebilirim..."

"Onları istemiyorum," dedi dev. "Freya ile evlenmek istiyorum. Sekiz gün sonra onu buraya getir. Freya'nın düğün gecesinde tanrıların çekicini gelin hediyesi olarak geri vereceğim."

"Sen kimsin?" diye sordu Loki.

Ogre sırıttı ve çarpık dişlerini gösterdi. "Neden, Laufey oğlu Loki, ben Thrym, devlerin efendisiyim."

Loki, "Bir anlaşmaya varabileceğimizden hiç şüphem yok, büyük Thrym," dedi. Freya'nın tüylü pelerinini etrafına çekti, sonra kollarını gerdi ve gökyüzüne çıktı.

Loki'nin altındaki dünya çok küçük görünüyordu: Ağaçlara ve dağlara baktı, çocuk oyuncağı kadar küçüktü ve tanrıların sorunları da küçük görünüyordu.

Thor onu tanrıların sarayında bekliyordu ve Loki daha karaya varamadan kendini Thor'un kocaman elleri tarafından ele geçirilmiş

buldu. "Peki? Bir şey mi biliyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum. Bana ne biliyorsan söyle ve şimdi söyle. Sana güvenmiyorum Loki ve sen daha plan ve plan yapma fırsatı bulamadan şu anda ne bildiğini bilmek istiyorum."

Diğer insanların nefes alıp verdiği kadar kolay plan yapan ve planlayan Loki, Thor'un öfkesine ve masumiyetine gülümsedi. "Bütün devlerin efendisi Thrym tarafından çekicin çalındı," dedi. "Onu sana geri vermesi için ikna ettim, ama bir bedel istiyor."

"Yeterince adil," dedi Thor. "Fiyatı nedir?"

"Freya'nın eli evlilikte."

"Sadece elini mi istiyor?" Thor'a umutla sordu. Ne de olsa iki eli vardı ve çok fazla tartışmadan birinden vazgeçmeye ikna edilebilirdi. Sonuçta Tyr vardı.

"Hepsi," dedi Loki. "Onunla evlenmek istiyor."

"Ah," dedi Thor. "Bundan hoşlanmayacak. Ona haberleri anlatabilirsin. İnsanları bir şeyler yapmaya ikna etmekte, çekicimi tutmadığım zamanlarda olduğumdan daha iyisin."

Birlikte bir kez daha Freya'nın sarayına gittiler.

"İşte tüylü pelerinin," dedi Loki.

"Teşekkür ederim," dedi Freya. "Thor'un çekicini kimin çaldığını buldun mu?"

"Thrym, devlerin efendisi."

"Onu duydum. Pis bir eser. Bunun için ne istiyor?"

"Sen," dedi Loki. "Seninle evlenmek istiyor."

Freya başını salladı.

Thor, bu fikri bu kadar kolay kabul etmiş görünmesinden memnundu. "Gelin tacını tak Freya ve eşyalarını topla," dedi. "Sen ve Loki devlerin ülkesine gidiyorsunuz. Fikrini değiştirmeden önce seni Thrym ile evlendirmeliyiz. Çekicimi geri istiyorum."

Freya hiçbir şey söylemedi.

Thor, duvarlar gibi zeminin de sallandığını fark etti. Freya'nın kedileri miyavlayıp tısladı ve bir kürk sandığının altına kaçtılar ve dışarı çıkmadılar.

Freya'nın elleri sımsıkı yumruk olmuştu. Brising'lerin kolyesi boynundan yere yuvarlandı. O fark görünmüyordu. Thor ve Loki'ye sanki gördüğü en aşağılık, en nahoş haşaratmış gibi bakıyordu.

Freya konuşmaya başladığında Thor neredeyse rahatlamıştı.

"Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?" çok sessizce sordu. "O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Tek kullanımlık mı? Sırf seni beladan kurtarmak için bir devle evlenecek biri olduğumu mu? Devler diyarına gideceğimi, bir gelin tacı ve duvağı takıp dokunuşa ve dokunuşa boyun eğeceğimi sanırsanız. . . o devin *şehveti* . . . onunla evleneceğimi . . . kuyu . . ” Konuşmayı bıraktı. Duvarlar bir kez daha titredi ve Thor tüm binanın üzerlerine yıkılmasından korktu.

"Çık dışarı," dedi Freya. "Nasıl bir kadın olduğumu düşünüyorsun?"

"Fakat. Benim çekicim," dedi Thor.

"Kapa çeneni Thor," dedi Loki.

Thor kapa çeneni. Gittiler.

Thor, “Öfkeli olduğunda çok güzel” dedi. "Ogrenin neden onunla evlenmek istediğini anlayabilirsin."

"Kapa çeneni Thor," dedi Loki tekrar.

Bütün tanrıların büyük salonda toplanmasını istediler. Evinden ayrılmayı reddeden Freya dışında her tanrı ve tanrıça oradaydı.

Bütün gün konuştular, tartıştılar ve tartıştılar. Mjollnir'i geri almaları gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu, ama nasıl? Her tanrı ve tanrıça bir öneride bulundu ve her öneri Loki tarafından reddedildi.

Sonunda tek bir tanrı konuşmamıştı: Heimdall, uzağı gören, dünyayı gözetleyen. Heimdall'ın görmediği hiçbir şey olmuyor ve bazen dünyada henüz gerçekleşmemiş olayları görüyor.

"Peki?" dedi Loki. "Ya sen Heimdall? Önerin var mı?"

"Evet," dedi Heimdall. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

Thor yumruğunu masaya vurdu. Beğenip beğenmememiz önemli değil" dedi. "Biz tanrıyız! Burada toplanan hiçbirimizin tanrıların çekici Mjollnir'i geri almak için yapmayacağı şey yoktur. Bize fikrinizi söyleyin, eğer iyi bir fikirse, beğeneceğiz.”

"Beğenmeyeceksin," dedi Heimdall.

“Beğeneceğiz!” dedi Thor.

"Eh," dedi Heimdall, "Bence Thor'u gelin olarak giydirmeliyiz. Brisings'in kolyesini taksın. Gelin tacı taksın. Elbisesini bir kadın gibi görünecek şekilde doldurun. Yüzünü ört. Kadınlar gibi şıngırdayan anahtarlar taktıracağız, mücevherlerle süsleyeceği-”

“Sevmiyorum!” dedi Thor. "İnsanlar düşünecek. . . Pekala, başlangıç için kadın kıyafetleri giydiğimi düşünecekler. Kesinlikle söz konusu değil. sevmiyorum. Kesinlikle duvak takmayacağım. Bu fikirden hiçbirimiz hoşlanmadık, değil mi? Korkunç, korkunç bir fikir. sakalım var sakalımı kesemiyorum."

Laufey'in oğlu Loki, "Kapa çeneni Thor," dedi. "Bu harika bir fikir. Devlerin Asgard'ı işgal etmesini istemiyorsanız, yüzünüzü ve sakalınızı gizleyecek bir duvak takacaksınız."

En yüksek Odin, "Gerçekten de harika bir fikir. Aferin Heimdall. Çekici geri almamız gerekiyor ve bu en iyi yol. Tanrıçalar, Thor'u düğün gecesi için hazırlayın."

Tanrıçalar ona giymesi için bir şeyler getirdi. Frigg ve Fulla, Sif, Idunn ve diğerleri, hatta Freya'nın üvey annesi Skadi bile gelip onu hazırlamaya yardım etti. Ona soylu bir tanrıçanın düğününde giyeceği türden en güzel kıyafetleri giydirdiler. Frigg, Freya'yı görmeye gitti ve Brisings'in kolyesiyle geri geldi ve Freya onu Thor'un boynuna astı.

Thor'un karısı Sif, anahtarlarını Thor'un yanına astı.

Idunn, Thor'un mum ışığında parlaması ve parlaması için üzerine örttüğü tüm mücevherlerini getirdi ve Thor'un parmaklarına takmak için yüzlerce kırmızı altın ve beyaz altından yüzük getirdi.

Yüzünü bir peçe ile kapattılar, böylece sadece gözleri görülebildi ve evlilik tanrıçası Var, Thor'un başına parlak bir başlık yerleştirdi: yüksek, geniş ve güzel bir gelin tacı.

"Gözlerden emin değilim," dedi Var. "Pek kadınsı görünmüyorlar."

"Umarım öyle olmaz," diye mırıldandı Thor.

Var, Thor'a baktı. "Başlığı indirirsem, onları gizleyecek, ama yine de görebilmesi gerekiyor."

"Elinden geleni yap," dedi Loki. Ve sonra, "Senin hizmetçin olacağım ve seninle devler diyarına gideceğim" dedi. Loki şeklini değiştirdi ve şimdi hem ses hem de görünüş olarak güzel, genç bir hizmetçi kadındı. "Orası. Nasıl görünüyorum?"

Thor nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama kimsenin duymaması iyi bir şey olabilirdi.

Loki ve Thor, Thor'un arabasına tırmandılar ve onu çeken keçiler, Snarler ve Grinder, uzaklaşmaya can atarak gökyüzüne sıçradı. Dağlar geçerken ikiye bölündü ve toprak altlarında alev aldı.

Thor, "Bununla ilgili içimde kötü bir his var" dedi.

"Konuşma," dedi Loki bir bakire şeklinde. "Bütün konuşmayı ben yapayım. Bunu hatırlayabiliyor musun? Konuşursan her şeyi mahvedebilirsin."

Thor homurdandı.

Avluya indiler. Devasa simsiyah öküz duygusuzca duruyordu. Her canavar bir evden daha büyüktü; boynuzlarının uçları altınla kaplıydı ve avlu pisliklerinin keskin kokusuyla kokuyordu.

Büyük yüksek holün içinden gümbürdeyen bir ses duyulabilirdi: "Kaldırın aptallar! Banklara temiz saman yayın! Ne yaptığını sanıyorsun? Pekala, alın ya da samanla örtün, öylece çürümesi için orada bırakmayın. Bu, bize gelen, var olan en güzel yaratık, Njord'un kızı Freya. Böyle bir şey görmek istemez."

Avluda taze samandan yapılmış bir yol vardı ve arabalarından ayrıldıktan sonra, kılık değiştirmiş Thor ve Loki olan hizmetçi kız, çamura sürüklenmemek için eteklerini kaldırarak samanın üzerinden geçti.

Dev bir kadın onları bekliyordu. Kendini Thrym'in kız kardeşi olarak tanıttı ve uzanıp Loki'nin güzel yanağını parmak uçlarının arasına sıkıştırdı ve keskin bir tırnağıyla Thor'u dürttü. "Yani bu dünyadaki en güzel kadın mı? Bana pek görünmüyor. Ve eteklerini kaldırdığında, bana ayak bilekleri küçük ağaç gövdeleri kadar kalınmış gibi geldi."

“Işığın bir hilesi. O tüm tanrıların en güzeli," dedi Loki olan bakire sorunsuz. "Peçesi açıldığında, güzelliğine hayran kalacağına söz veriyorum. Şimdi, damadı nerede? Düğün şöleni nerede? Bunun için o kadar hevesli ki, onu güçlükle dizginleyebildim.”

Düğün ziyafeti için büyük salona götürüldüklerinde güneş batıyordu.

"Ya yanına oturmamı isterse?" Thor'u Loki'ye fısıldadı.

"Yanına oturmalısın. Gelinin oturduğu yer orası.”

"Ama elini bacağıma koymaya çalışabilir," diye fısıldadı Thor aceleyle.

"Aranızda oturacağım," dedi Loki. “Ona bunun bizim geleneğimiz olduğunu söyleyeceğim.”

Thrym masanın başına oturdu ve Loki onun yanına oturdu, Thor da sıradaki koltukta.

Thrym ellerini çırptı ve dev hizmetçiler içeri girdi. Devleri beslemeye yetecek kadar bütün kızarmış beş öküz taşıdılar; her biri on yaşında bir erkek çocuğu büyüklüğünde balık olan yirmi bütün pişmiş somon balığı getirdiler; ayrıca kadınlara yönelik düzinelerce tepside küçük hamur işleri ve fanteziler taşıyorlardı.

Onları, her biri bir dolu bal likörü fıçısı taşıyan, her devin ağırlığının altında ezilebileceği kadar büyük bir fıçı taşıyan beş hizmetçi daha izledi.

“Bu yemek güzel Freya için!” dedi Thrym ve başka bir şey de söyleyebilirdi, ama Thor çoktan yemeye ve içmeye başlamıştı ve müstakbel gelin yemek yerken Thrym'in konuşması kabalık olurdu.

Loki ve Thor'un önüne kadınlar için bir tepsi hamur işi yerleştirildi. Loki en küçük pastayı dikkatlice seçti. Thor, diğer hamur işlerini de aynı dikkatle süpürdü ve onlar da bir lokma sesiyle örtünün altında gözden kayboldular. Hamur işlerine iştahla bakan diğer kadınlar güzel Freya'ya baktılar, hayal kırıklığına uğradılar.

Ama güzel Freya daha yemeye başlamamıştı bile.

Thor bütün bir öküzü tek başına yedi. Yedi bütün somonu yedi ve kemiklerinden başka bir şey bırakmadı. Kendisine her tepsi

börek getirildiğinde, üzerindeki tüm süsleri ve hamur işlerini yiyip diğer tüm kadınları aç bıraktı. Bazen Loki onu masanın altına tekmelerdi ama Thor her tekmeyi görmezden geldi ve yemeye devam etti.

Thrym, Loki'nin omzuna dokundu. "Özür dilerim," dedi. "Ama sevimli Freya üçüncü bal likörü fıçısını az önce parlattı."

"Eminim öyledir," dedi Loki olan bakire.

"İnanılmaz. Hiç bu kadar aç yemek yiyen bir kadın görmemiştim. Hiçbir kadının bu kadar çok yiyip içtiğini görmemiştim."

"Var," dedi Loki, "bariz bir açıklama." Derin bir nefes aldı ve Thor'un bir bütün somon balığı daha solumasını ve peçesinin altından bir somon iskeleti çıkarmasını izledi. Sihirbazlık numarası izlemek gibiydi. Açıklayıcı açıklamanın ne olduğunu merak etti.

"Bu, yediği sekiz somon balığı yapar," dedi Thrym.

"Sekiz gün ve sekiz gece!" dedi Loki aniden. "Sekiz gün sekiz gecedir yemek yemedi, devler diyarına gelip yeni kocasıyla sevişmeye o kadar hevesliydi ki. Şimdi senin huzurunda, sonunda tekrar yemek yiyor." Kız Thor'a döndü. "Seni tekrar yemek yerken görmek çok güzel canım!" dedi.

Thor, perdenin altından Loki'ye baktı.

"Onu öpmeliyim," dedi Thrym.

"Ben tavsiye etmem. Henüz değil," dedi Loki, ama Thrym çoktan eğilmiş ve öpüşme sesleri çıkarmaya başlamıştı. Koca bir eliyle Thor'un peçesine uzandı. Loki olan bakire onu durdurmak için kolunu uzattı ama çok geçti. Thrym öpüşme sesleri çıkarmayı çoktan bırakmış, geri sıçramış, sarsılmıştı.

Thrym, Loki olan kızın omzuna dokundu. "Seninle konuşabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki."

Ayağa kalktılar ve koridor boyunca yürüdüler.

"Freya'nın gözleri neden böyle? . . çok korkunç?" Thrym'e sordu. "İçlerinde yanan bir ateş varmış gibi görünüyordu. Bunlar güzel bir kadının gözleri değildi!"

"Tabii ki hayır," dedi Loki olan kız sakince. "Onların olmasını beklemezdin. Sekiz gün sekiz gecedir uyumuyor, güçlü Thrym. Sana o kadar aşıktı ki uyumaya cesaret edemedi, senin aşkını tatmak için çıldırdı. Senin için içten içe yanıyor! O gözlerde gördüğün şey bu. Yakıcı bir tutku."

"Ah," dedi Thrym. "Anlıyorum." Gülümsedi ve bir insan yastığından daha büyük bir dille dudaklarını yaladı. "İyi o zaman."

Masaya geri döndüler. Thrym'in kız kardeşi Loki'nin koltuğuna Thor'un yanına oturmuş ve tırnaklarını Thor'un eline vuruyordu. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bana yüzüklerini vereceksin" diyordu. "Bütün o güzel altın yüzüklerin. Bu şatoda bir yabancı olacaksın. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın olacak, yoksa evden çok uzakta işler çok kötü olacak. Çok fazla yüzüğün var. Bana gelin hediyesi olarak biraz ver. O kadar güzeller ki, hepsi kırmızı ve altın-"

"Düğün zamanı gelmedi mi?" diye sordu Loki.

"Bu!" dedi Thrym. Sesinin zirvesinde gürledi, "Gelini kutsamak için çekici getirin! Mjollnir'in güzel Freya'nın kucağına oturduğunu görmek istiyorum. Erkekler ve kadınlar arasındaki rehin tanrıçası Var, sevgimizi kutsasın ve kutsasın."

Thor'un çekicini taşımak için dört dev gerekti. Salonun derinliklerinden getirdiler. Ateş ışığında donuk bir şekilde parlıyordu. Zorlukla Thor'un kucağına yerleştirdiler.

"Şimdi," dedi Thrym. "Şimdi güzel sesini duyayım aşkım, güvercinim, tatlım. Beni sevdiğini söyle. Gelinim olacağını söyle. Zamanın başlangıcından beri, kadınların erkeklere, erkeklerin kadınlara adadığı gibi, sen de bana kendini adadığını söyle. Sen ne diyorsun?"

Thor, altın yüzüklerle kaplı bir eliyle çekicinin sapını tuttu. Güven verircesine sıktı. Elinde tanıdık ve rahat hissettiriyordu. Sonra gülmeye başladı, derin, gümbürdeyen bir kahkaha.

Thor, gök gürültüsü gibi bir sesle, "Söylediğim şey," dedi, "çekicimi almamalıydın."

Çekiciyle Thrym'e sadece bir kez vurdu, ama bir kez yeterliydi. Dev saman kaplı zemine düştü ve bir daha kalkmadı.

Tüm devler ve devler Thor'un çekicinin altına düştü: asla olmayacak düğünün misafirleri. Thrym'in hiç beklemediği bir gelin hediyesi alan kız kardeşi bile.

Ve salon sessizleştiğinde Thor, "Loki?" diye seslendi.

Loki orijinal haliyle masanın altından çıktı ve katliamı inceledi. "Pekala," dedi, "sorunu çözmüş gibi görünüyorsun."

Thor rahatlamış bir şekilde kadın eteklerini çıkarmaya başlamıştı bile. Ölü devlerle dolu bir odada sadece bir gömlekle orada duruyordu.

"İşte, korktuğum kadar kötü değildi," dedi neşeyle. “Çekicimi geri aldım. Ve iyi bir akşam yemeği yedim. Hadi eve gidelim."

ŞAİRLER

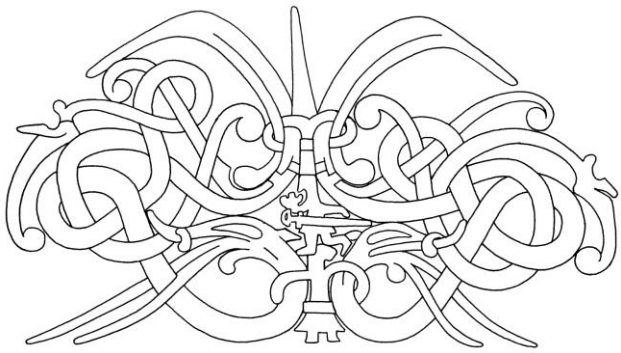

Şiirin nereden geldiğini merak ediyor musunuz? Söylediğimiz şarkıları ve anlattığımız masalları nereden alıyoruz? Bazı insanların nasıl büyük, bilge, güzel rüyalar görebildiğini ve bu rüyaları dünyaya şiir olarak aktarabildiğini, güneş doğup battığı sürece, ay olduğu sürece şarkı söylenip yeniden anlatılabildiğini hiç kendinize sordunuz mu? balmumu ve zayıflamak? Neden bazı insanlar güzel şarkılar, şiirler ve masallar yapar da bazılarımız yapmaz hiç merak ettiniz mi?

Bu uzun bir hikaye ve kimsenin umrunda değil: İçinde cinayet ve hile, yalan ve aptallık, baştan çıkarma ve takip var. Dinlemek.

Zamanın doğuşundan kısa bir süre sonra, tanrılar arasındaki bir savaşta başladı: Aesir, Vanir ile savaştı. Aesir, savaş ve fetih tanrılarıydı; Vanir daha yumuşaktı, toprakları verimli kılan ve bitkileri büyüten tanrılar ve tanrıçalar kardeşti, ama yine de bunun için daha az güçlüydü.

Vanir ve Aesir tanrıları fazlasıyla uyumluydu. İki taraf da savaşı kazanamadı. Dahası, savaşırken her iki tarafın da birbirine ihtiyacı olduğunu anladılar: Bir sonraki ziyafette sizi besleyecek güzel tarlalarınız ve çiftlikleriniz olmadıkça, cesur bir savaşta neşe yoktur.

Bir barışı müzakere etmek için bir araya geldiler ve müzakereler sona erdiğinde, her biri, Aesir ve Vanir'in her biri tarafından birer

birer bir fıçıya tükürerek ateşkeslerini belirlediler. Tükürükleri birbirine karıştıkça, anlaşmaları da bağlayıcı hale geldi.

Ardından bayramlaştılar. Yemek yendi, bal likörü içildi ve ateşler parıldayan kömürlere dönüşürken, güneş ufkun üzerine süzülerek çıkana kadar eğlendiler, şakalaştılar, konuştular, övündüler ve güldüler. Sonra, Aesir ve Vanir kendilerini kürklere ve kumaşlara sarmak ve gevrek karın ve sabah sisinin içine adım atmak için ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Odin, "Karışık tükürüklerimizi arkamızda bırakmak ayıp olur," dedi.

Frey ve Freya, erkek ve kız kardeş, Vanir'in liderleriydi ve şu andan itibaren, ateşkes şartlarına göre Asgard'da Aesir'le birlikte kalacaklardı. Başlarını salladılar. Frey, "Bundan bir şeyler yapabiliriz," dedi. "Bir adam yapmalıyız," dedi Freya ve fıçıya uzandı.

Tükürük, parmakları hareket ettikçe dönüştü ve şekil aldı ve birkaç dakika içinde bir erkek görünümüne büründü ve önlerinde çırılçıplak durdu.

"Sen Kvasir'sin," dedi Odin. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen en yüce Odin'sin," dedi Kvasir. "Sen Grimnir ve Üçüncüsün. Başka isimlerin var, burada sayamayacağım kadar çok ama hepsini biliyorum ve onlarla birlikte gelen şiirleri, ilahileri ve sözleri biliyorum."

Aesir ve Vanir'in birleşmesinden oluşan Kvasir, tanrıların en bilgesiydi: kafa ve kalbi birleştirdi. Tanrılar, ona soru sormak için bir sonraki kişi olmak için birbirleriyle itişip kakıştı ve onlara verdiği yanıtlar her zaman akıllıcaydı. Dikkatle gözlemledi ve gördüklerini doğru yorumladı.

Çok geçmeden Kvasir tanrılara döndü ve "Şimdi seyahat edeceğim. Dokuz dünyayı, Midgard'ı göreceğim. Henüz bana sorulmamış cevaplanması gereken sorular var.”

"Ama bize geri dönecek misin?" sordular.

"Geri geleceğim," dedi Kvasir. "Sonuçta bir gün çözülmesi gereken bir ağın gizemi var."

"Ne?" Thor'a sordu. Ama Kvasir sadece gülümsedi ve tanrıları sözleriyle şaşkına çevirdi, bir seyahat pelerini giydi ve Asgard'dan ayrılıp gökkuşağı köprüsünü yürüdü.

Kvasir kasabadan kasabaya, köyden köye gitti. Her türden insanla tanıştı ve onlara iyi davrandı ve sorularını yanıtladı ve bir yer yoktu ama Kvasir'in orada durması daha iyi oldu.

O günlerde deniz kenarındaki bir kalede yaşayan iki kara elf varmış. Orada sihir yaptılar ve simyada ustalık kazandılar. Tüm cüceler gibi, atölyelerinde ve demirhanelerinde harika, olağanüstü şeyler inşa ettiler. Ama henüz yapmadıkları şeyler de vardı ve onları takıntı haline getirmek. Onlar kardeştiler ve Fjalar ve Galar olarak adlandırıldılar.

Kvasir'in yakınlardaki bir kasabayı ziyaret ettiğini duyduklarında, onunla buluşmak için yola çıktılar. Fjalar ve Galar, Kvasir'i büyük salonda kasaba halkının sorularını yanıtlarken buldular, dinleyen herkesi hayrete düşürdü. İnsanlara suyun nasıl arıtılacağını ve ısırgandan nasıl kumaş yapılacağını anlattı. Bir kadına bıçağını tam olarak kimin çaldığını ve nedenini anlattı. Konuşması bittiğinde ve kasaba halkı onu besledikten sonra cüceler yaklaştı.

“Sana daha önce hiç sorulmamış bir sorumuz var” dediler. "Ama özel olarak sorulmalı. Bizimle gelecek misin?"

"Geleceğim," dedi Kvasir.

Kaleye doğru yürüdüler. Martılar çığlık attı ve kara kara bulutlar dalgaların grisiyle aynı tondaydı. Cüceler Kvasir'i kale duvarlarının derinliklerindeki atölyelerine götürdü.

"Onlar ne?" diye sordu Kvasir.

“Onlar fıçılar. Onlara Oğul ve Bodn denir.”

"Anlıyorum. Ve oradaki ne?"

“Bunları bilmiyorken nasıl bu kadar bilge olabiliyorsun? Bu bir su ısıtıcısıdır. Biz ona Odrerir diyoruz—ecstasy-verici.”

"Ve görüyorum ki burada topladığın bal kovaları var. Kapaksız ve sıvıdır.”

"Gerçekten öyle," dedi Fjalar.

Galar küçümseyici görünüyordu. "Dedikleri kadar bilge olsaydın, sana sorumuzun ne olacağını daha biz sormadan bilirdin. Ve bu şeylerin ne için olduğunu bileceksin."

Kvasir teslim olmuş bir şekilde başını salladı. "Bana öyle geliyor ki," dedi, "hem akıllı hem de kötü olsaydınız, ziyaretçinizi öldürmeye ve kanının Son ve Bodn fıçılarına akmasına izin verebilirdiniz. Ve sonra onun kanını çaydanlığında nazikçe ısıtırdın, Odrerir. Ve bundan sonra, kapağı açılmamış balı karışıma karıştırır ve bal likörü olana kadar mayalanmasına izin verirdiniz - en iyi bal, onu içen herkesi sarhoş edecek, aynı zamanda tadına bakan herkese şiir ve ilim armağanı verecek bir içecek. ”

"Biz zekiyiz," diye itiraf etti Galar. "Belki de bizim kötü olduğumuzu düşünenler vardır."

Ve bununla Kvasir'in boğazını kesti ve kanının son damlası çekilinceye kadar Kvasir'i ayaklarından fıçıların üzerine astılar. Kanı ve balı Odrerir denen kazanda ısıttılar ve ona kendi tasarladıkları başka şeyler yaptılar. İçine çilek koydular ve bir çubukla karıştırdılar. Köpürdü ve sonra köpürmeyi kesti ve ikisi de onu yudumlayıp güldüler ve kardeşlerin her biri kendi içinde asla bırakmadığı dizeyi ve şiiri buldu.

Ertesi sabah tanrılar geldi. "Kvasir" dediler. "En son seninle görüldü."

"Evet," dedi cüceler. "Bizimle geri geldi, ama bizim sadece cüce olduğumuzu, aptal ve bilgelikten yoksun olduğumuzu anlayınca kendi bilgisine boğuldu. Keşke ona soru sorabilseydik.”

"Öldü mü diyorsunuz?"

"Evet," dedi Fjalar ve Galar ve bir tanrının cenazesi için ve belki de (çünkü tanrılar diğerleri gibi değildir ve ölüm onlar için her zaman kalıcı değildir) bir tanrının nihai akıbeti için Kvasir'in kansız bedenini Asgard'a götürmeleri için tanrılara verdiler. dönüş.

Böylece cüceler bilgelik ve şiir şerbetine sahipti ve onu tatmak isteyen herkesin onu cücelerden istemesi gerekiyordu. Ama Galar ve Fjalar bal likörünü sadece sevdiklerine verdiler ve kendilerinden başka kimseyi sevmediler.

Yine de, yükümlülükleri olanlar vardı. Örneğin dev Gilling ve karısı: cüceler onları gelip kalelerini ziyaret etmeye davet ettiler ve bir kış günü geldiler.

Cüceler Gilling'e, "Teknemizde kürek çekmeye gidelim," dedi.

Devin ağırlığı tekneyi suyun içinde alçaltırdı ve cüceler tekneyi yüzeyin hemen altındaki kayaların üzerine kürek çektiler. Her zaman, kayıkları kayaların üzerinde sakin bir şekilde süzülmeden önce. Bu sefer değil. Tekne kayalara çarparak devrildi ve devi denize attı.

Kardeşler Gilling'e, "Tekneye geri dönün," diye seslendiler.

"Yüzemem," dedi ve söylediği son şey buydu, çünkü bir dalga açık ağzını tuzlu suyla doldurdu ve kafası kayalara çarptı ve bir anda gözden kayboldu.

Fjalar ve Galar teknelerini düzeltip eve gittiler.

Gilling'in karısı onları bekliyordu.

"Kocam nerede?" diye sordu.

"O?" dedi Galar. "Ah, o öldü."

"Boğuldular," diye ekledi Fjalar yardımsever bir şekilde.

Bunun üzerine devin karısı inledi ve sanki her çığlık ruhundan koparılıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Ölen kocasını aradı ve onu her zaman seveceğine yemin etti ve ağladı, inledi ve ağladı.

"Sus!" dedi Galar. "Ağlaman ve inlemen kulaklarımı acıtıyor. Çok gürültülü. Sanırım bunun nedeni senin bir dev olman."

Ama devin karısı daha yüksek sesle ağladı.

"İşte," dedi Fjalar. "Kocanızın öldüğü yeri size göstersek faydası olur mu?"

Burnunu çekti, başını salladı ve ona asla geri dönmeyecek olan kocası için ağladı, feryat etti ve heveslendi.

Fjalar, ona tam olarak nerede durması gerektiğini, büyük kapıdan geçip kale duvarının altında durması gerektiğini göstererek, "Şurada durun, size göstereceğiz," dedi. Ve merdivenlerden yukarı, yukarıdaki duvara koşan kardeşine başıyla selam verdi.

Gilling'in karısı kapıdan girerken, Galar kafasına büyük bir taş düşürdü ve düştü, kafatası yarı ezildi.

"İyi iş," dedi Fjalar. "O korkunç seslerden çok sıkılmaya başlamıştım."

Kadının cansız bedenini kayalardan aşağı iterek denize attılar. Gri dalgaların parmakları vücudunu onlardan uzaklaştırdı ve Gilling'in karısı ve Gilling ölümde yeniden bir araya geldi.

Cüceler omuzlarını silkti ve deniz kıyısındaki kalelerinde kendilerinin son derece akıllı olduklarına inandılar.

Her gece şiir likörü içtiler ve birbirlerine büyük ve güzel mısralar söylediler, Gilling ve Gilling'in karısının ölümüyle ilgili, kalelerinin çatısından ilan ettikleri güçlü destanlar yaptılar ve sonunda her gece duyarsız bir şekilde uyudular. ve önceki gece oturdukları veya düştükleri yerde uyandılar.

Bir gün her zamanki gibi uyandılar ama kalelerinde uyanmadılar.

Kayıklarının zemininde uyandılar ve tanımadıkları bir dev onu dalgalara doğru kürek çekiyordu. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla karanlıktı ve deniz siyahtı. Dalgalar yüksek ve sertti ve tuzlu su cücelerin teknesinin yan tarafına sıçrayarak onları ıslattı.

"Sen kimsin?" cücelere sordu.

"Ben Suttung," dedi dev. "Annemi ve babamı öldürdüğün konusunda rüzgara, dalgalara ve dünyaya övündüğünü duydum."

"Ah," dedi Galar. "Bu bizi neden bağladığını açıklıyor mu?"

"Öyle," dedi Suttung.

"Belki de bizi muhteşem bir yere götürüyorsun," dedi Fjalar umutla, "bizi çözeceğin ve orada ziyafet çekeceğimiz, içeceğimiz ve güleceğimiz ve en iyi arkadaş olacağımız yere."

Suttung, "Buna inanmıyorum," dedi.

Düşük gelgit oldu. Suyun üzerinde çıkıntı yapan kayalar vardı. Cücelerin teknesinin gelgitin yükseldiği sırada üzerinde devrildiği ve Gilling'in boğulduğu kayaların aynısıydılar. Suttung cücelerin her birini aldı, onu teknenin altından aldı ve kayaların üzerine yerleştirdi.

Fjalar, "Bu kayalar gelgit sırasında deniz tarafından kaplanacak" dedi. "Elimiz arkamızdan bağlı. Biz yüzemeyiz. Bizi burada bırakırsan, şüphesiz boğuluruz."

Suttung, "Kesinlikle niyet bu," dedi. O zaman, ilk kez gülümsedi. "Ve sen boğulurken ben buna, senin teknene oturacağım ve denizin ikinizi de götürmesini izleyeceğim. Sonra Jotunheim'a eve döneceğim ve kardeşim Baugi ile kızım Gunnlod'a nasıl öldüğünü anlatacağım ve annemle babamın intikamını gerektiği gibi aldığından emin olacağız."

Deniz yükselmeye başladı. Cücelerin ayaklarını kapladı ve sonra göbeklerine kadar geldi. Çok geçmeden cücelerin sakalları köpükte uçuştu ve gözlerinde panik vardı.

"Merhamet!" aradılar.

"Anneme ve babama verdiğin merhamet gibi mi?"

“Ölümlerini size tazmin edeceğiz! Bunu telafi edeceğiz! Size ödeme yapacağız.”

"Siz cücelerin, annemle babamın ölümünü telafi edebilecek bir şeye sahip olduğunuza inanmıyorum. Ben zengin bir devim. Dağlık orucumda çok kullarım var, hayal edebileceğim bütün zenginlikler. Altınım, değerli taşlarım ve binlerce kılıç yapacak kadar demirim var. Ben güçlü büyülerin efendisiyim. Bana zaten sahip olmadığım ne verebilirsin?” Suttung'a sordu.

Cüceler hiçbir şey söylemediler.

Dalgalar yükselmeye devam etti.

Su dudaklarına değdiğinde Galar, "Şiir bal likörü elimizde," diye tısladı.

"Kvasir'in kanından yapılmış, tanrıların en bilgesi!" diye bağırdı Fjalar. "İki fıçı ve bir su ısıtıcısı, hepsi onunla dolu! Bizden başka kimsede yok, tüm dünyada kimsede yok!”

Suttung başını kaşıdı. "Bunu düşünmeliyim. Düşünmeliyim. yansıtmak zorundayım.”

“Durma ve düşünme! Düşünürsen boğuluruz!” diye bağırdı Fjalar, dalgaların kükremesi üzerinden.

Gelgit yükseldi. Cücelerin başlarına dalgalar vuruyor, hava yutuyorlardı ve dev Suttung uzanıp önce Fjalar'ı, sonra Galar'ı dalgalardan kopardığında gözleri korkuyla yuvarlaktı.

“Şiir balı yeterli bir tazminat olacaktır. Birkaç şey daha atarsanız makul bir fiyattır ve eminim siz cücelerin birkaç şeyi daha vardır. Hayatlarınızı bağışlayacağım.”

Onları hala bağlı ve sırılsıklam halde, birkaç sakallı ıstakoz gibi rahatsızca kıpırdandıkları teknenin dibine attı ve kürekle kıyıya geri döndü.

Suttung, cücelerin Kvasir'in kanından yaptıkları bal likörünü aldı. Onlardan başka şeyler de aldı ve orayı terk etti ve her şey düşünüldüğünde hayatlarından kurtulabilecek kadar mutlu olan o cüceleri bıraktı.

Fjalar ve Galar, kalelerini geçen insanlara Suttung tarafından ne kadar kötü kullanıldığının hikayesini anlattılar. Bir dahaki sefere ticarete gittiklerinde bunu pazarda söylediler. Kuzgunlar yakınken söylediler.

Asgard'da, yüksek koltuğunda, Odin oturdu ve kuzgunları Huginn ve Muninn, dünyayı dolaşırken gördükleri ve duydukları şeyleri ona fısıldadılar. Suttung'un bal likörü hikayesini duyduğunda Odin'in bir gözü parladı.

Fjalar ve Galar'ı kayalardan indirip sağ salim evlerine götürdüğü için, hikâyeyi duyanlar şiir balısına “cücelerin gemisi” adını verdiler; buna Suttung'un bal likörü dediler; ona Odrerir veya Bodn veya Son'un sıvısı dediler.

Odin kuzgunlarının sözlerini dinledi. Pelerinini ve şapkasını çağırdı. Tanrıları çağırdı ve onlara yapabilecekleri en büyük tekneler olan üç devasa ahşap tekne hazırlamalarını ve onları Asgard kapılarında bekletmelerini söyledi. Tanrılara, dünyayı gezmeleri için onları terk edeceğini ve biraz zaman alabileceğini söyledi.

Odin, “Yanımda iki şey alacağım” dedi. "Bıçağı bilemek için biley taşına ihtiyacım var. En iyisi burada. Ve Rati adında bir burguya, matkaba sahip olmak istiyorum.” *Rati* "matkap" anlamına gelir ve Rati tanrıların sahip olduğu en iyi matkaptı. Derinden delebilir ve en sert kayayı delebilir.

Odin biley taşını havaya fırlattı ve tekrar yakaladı ve helezonun yanındaki kesesine koydu. Sonra uzaklaştı.

Thor, "Ne yapacağını merak ediyorum," dedi.

Frigg, "Kvasir bilirdi," dedi. "Her şeyi biliyordu."

"Kvasir öldü," dedi Loki. "Bana gelince, tüm babanın nereye ya da neden gittiği umurumda değil."

Thor, "Babanın istediği tahta fıçıların yapılmasına yardım etmeye gidiyorum" dedi.

Suttung, dev ülkenin kalbindeki Hnitbjorg dağının içini gözetlemesi için değerli bal likörünü kızı Gunnlod'a vermişti. Odin dağa gitmedi. Bunun yerine doğrudan Suttung'un kardeşi Baugi'nin sahip olduğu tarım arazisine gitti.

Bahardı ve tarlalar saman için kesilecek otlarla doluydu. Baugi'nin dokuz kölesi vardı, kendisi gibi devler ve her biri küçük bir ağaç büyüklüğündeki tırpanlarla büyük tırpanlarla otları saman için kesiyorlardı.

Odin onları izledi. İşlerini bıraktıklarında, güneş en tepedeyken erzaklarını yemek için Odin onlara doğru yürüdü ve “Hepinizi çalışırken izliyordum. Söylesene, efendin neden böyle kör tırpanlarla ot kesmene izin veriyor?”

İşçilerden biri, "Bizim bıçaklarımız kör değil," dedi.

"Bunu neden dedin ki?" başka sordu. "Bizim bıçaklarımız en keskinleri."

Odin, “İyi bilenmiş bir bıçağın neler yapabileceğini size göstereyim” dedi. Kesesinden biley taşını çıkardı ve her bir bıçak güneşte parıldayana kadar önce bir tırpan bıçağına, sonra bir diğerine çekti. Devler beceriksizce etrafında durmuş, o çalışırken onu izliyorlardı. "Şimdi," dedi Odin, "onları deneyin."

Dev köleler tırpanlarını çayır çimenlerinin arasında süpürdüler ve zevkle haykırdılar. Bıçaklar o kadar keskindi ki çimleri zahmetsizce kesmeyi başardılar. Bıçaklar en kalın sapları süpürdü ve hiçbir dirençle karşılaşmadı.

"Bu harika!" Odin'e söylediler. "Bileme taşını alabilir miyiz?"

"Satın al?" dedi baba. "Kesinlikle hayır. Daha adil ve daha eğlenceli bir şey yapalım. Hepiniz buraya gelin. Her adam tırpanını sıkıca tutan bir grup halinde durun. Daha yakın dur."

Dev kölelerden biri, "Daha yakın duramayız," dedi. "Çünkü tırpanlar çok keskindir."

"Sen akıllısın," dedi Odin. Bileme taşını kaldırdı. "Sana şunu söylüyorum. Sizden kim onu yakalarsa, ona ancak o sahip olur!" ve böyle diyerek biley taşını havaya fırlattı.

Dokuz dev, alçalırken biley taşına atladı, her biri serbest eliyle uzandı, tuttuğu tırpaya aldırmadı (her tırpan, usta tarafından biley taşında bilenmiş, mükemmel bir keskinliğe kadar bilenmişti).

Zıpladılar ve uzandılar ve bıçaklar güneşte parladı.

Güneş ışığında bir sprey ve bir kızıllık fışkırdı ve kölelerin bedenleri buruştu ve seğirdi ve birer birer taze kesilmiş çimenlerin üzerine düştü. Odin, devlerin cesetlerinin üzerinden geçti, tanrıların biley taşını aldı ve çantasına geri koydu.

Dokuz kölenin her biri boğazı arkadaşının bıçağıyla kesilerek ölmüştü.

Odin, Suttung'un kardeşi Baugi'nin salonuna yürüdü ve gece için kalacak yer istedi. Odin, "Bana Bolverkr deniyor," dedi.

"Bolverkr," dedi Baugi. "Kötü bir isim. 'Korkunç şeylerin işçisi' anlamına geliyor."

Kendine Bolverkr diyen kişi, "Yalnızca düşmanlarıma," dedi. "Arkadaşlarım yaptığım şeyleri takdir ediyor. Dokuz adamın işini yapabilirim ve yorulmadan ve şikayet etmeden çalışacağım."

"Gece kalacak yer senin," dedi Baugi içini çekerek. "Ama karanlık bir günde bana geldin. Dün zengin bir adamdım, birçok tarlası ve ekecek ve hasat edecek, çalışacak ve inşa edecek dokuz kölem vardı. Bu gece hala tarlalarıma ve hayvanlarıma sahibim ama bütün hizmetçilerim öldü. Birbirlerini öldürdüler. Sebebini bilmiyorum."

Odin olan Bolverkr, "Gerçekten de karanlık bir gün," dedi. "Başka işçi bulamaz mısın?"

"Bu yıl değil," diye içini çekti Baugi. "Zaten bahar geldi. İyi işçiler zaten kardeşim Suttung için çalışıyor ve buraya işlerin yolunda gitmeyecek kadar az insan geliyor. Yıllardır benden konaklama ve konukseverlik isteyen ilk yolcusun."

"Ve şanslısın ki ben yaptım. Çünkü dokuz adamın işini yapabilirim."

"Sen bir dev değilsin," dedi Baugi. "Sen bir şeyin küçük bir karidesisin. Bırakın dokuzu bir yana, kullarımdan birinin işini nasıl yaparsın?"

"Dokuz adamınızın işini yapamıyorsam," dedi Bolverkr, "o zaman bana ödeme yapmanız gerekmez. Ama yaparsam. . "

"Evet?"

"Uzak yerlerde bile kardeşiniz Suttung'un olağanüstü bal likörü hakkında hikayeler duyduk. İçen herkese şiir armağanı bahşettiğini söylüyorlar."

"Bu doğru. Suttung biz gençken asla şair olmadı. Ailenin şairiydim. Ama cüce bal likörü ile döndüğünden beri şair ve hayalperest oldu."

"Senin için çalışırsam, senin için eker, inşa eder ve hasat edersem ve ölü hizmetçilerinin işini yaparsam, kardeşin Suttung'un bal likörünü tatmak isterim."

"Fakat . . " Baugi'nin alnı kırıştı. "Ama bu benim vermem değil. Suttung'un."

"Yazık," dedi Bolverkr. "Öyleyse bu yıl hasadı almanızda size iyi şanslar diliyorum."

"Beklemek! Benim değil, doğru. Ama dediğini yapabilirsen, kardeşim Suttung'u görmeye seninle geleceğim. Ve onun bal likörünü tatmanıza yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"O halde," dedi Bolverkr, "bir anlaşmamız var."

Bolverkr'den daha fazla çalışan hiç olmadı. Toprağı, bırakın dokuzu, yirmi adamdan daha çok çalıştı. Hayvanlara tek başına baktı. Tek başına ekinleri hasat etti. Toprağı işledi ve toprak ona bin katını ödedi.

"Bolverkr," dedi Baugi, kışın ilk sisleri dağdan aşağı yuvarlanırken, "yanlış adınız var. Çünkü iyilikten başka bir şey yapmadın."

"Dokuz adamın işini mi yaptım?"

"Aldın ve yine dokuz."

"O zaman Suttung'un bal liköründen bir tat almama yardım eder misin?"

"Yapacağım!"

Ertesi sabah erkenden kalktılar, yürüdüler, yürüdüler ve akşama doğru Baugi'nin topraklarından ayrılıp dağların kenarındaki Suttung'a ulaştılar. Akşam olduğunda Suttung'un büyük salonuna ulaştılar.

"Selamlar, Suttung kardeş," dedi Baugi. "Bu, yazlık hizmetçim ve arkadaşım Bolverkr." Ve Suttung'a Bolverkr ile yaptığı anlaşmadan bahsetti. "Görüyorsun," diye bitirdi, "Senden ona bir şiir meadinden bir tat vermeni istemeliyim."

Suttung'un gözleri buz parçaları gibiydi. "Hayır," dedi düz bir sesle.

"Numara?" dedi Baugi.

"Hayır, o bal liköründen bir damla bile vermeyeceğim. Bir damla değil. Onu Bodn and Son'da ve Odrerir kazanında kendi fıçılarında güvende tutuyorum. O tekneler, yalnızca benim emrime açılan Hnitbjorg dağının derinliklerinde. Kızım Gunnlod onu koruyor. Bu kulunuz tadına varamaz. Tadını alamazsın."

“Ama,” dedi Baugi, “ebeveynlerimizin ölümü için kan tazminatıydı. Burada Bolverkr'a onurlu bir dev olduğumu göstermenin en ufak bir ölçüsünü hak etmiyor muyum?”

"Hayır," dedi Suttung. "Yapmıyorsun."

Salonundan ayrıldılar.

Baugi çaresizdi. Omuzları yüksek, ağzı aşağı sarkık yürüyordu. Her birkaç adımda bir Baugi, Bolverkr'dan özür diliyordu. "Kardeşimin bu kadar mantıksız olacağını düşünmemiştim," derdi.

Kılık değiştirmiş Odin olan Bolverkr, “Gerçekten mantıksız” dedi. "Ama sen ve ben, gelecekte bu kadar yüksek ve güçlü olmaması için ona bir iki oyun oynayabiliriz. Böylece bir dahaki sefere kardeşini dinleyecek.”

"Bunu yapabiliriz," dedi dev Baugi ve daha dik durdu ve ağzının köşeleri neredeyse bir gülümsemeyi andıran bir şekilde gerildi. "Ne yapacağız?"

"Önce," dedi Bolverkr, "döven dağ Hnitbjorg'a tırmanacağız."

Hnitbjorg'a birlikte tırmandılar, dev önce gitti ve onunla kıyaslandığında oyuncak bebek büyüklüğündeki Bolverkr asla geride kalmadı. Dağ koyunlarının ve keçilerinin yaptığı patikaları tırmandılar ve sonra dağda yükseklere çıkana kadar kayaları tırmandılar. Daha önce kıştan erimeyen buzların üzerine kışın ilk karları yağmıştı. Rüzgarın dağda ıslık çaldığını duydular. Çok aşağıda kuşların çığlıklarını duydular. Ve duyabilecekleri bir şey daha vardı.

İnsan sesi gibi bir sesti. Dağın kayalıklarından geliyormuş gibi görünüyordu ama her zaman uzaktı, sanki dağın içinden geliyormuş gibi.

"Bu ne gürültü?" diye sordu Bolverkr.

Baugi kaşlarını çattı. "Yeğenim Gunnlod'un şarkı söylemesine benziyor."

"O zaman burada duracağız."

Bolverkr, deri çantasından Rati adlı burguyu çıkardı. "İşte" dedi. "Sen bir devsin, büyük ve güçlüsün. Neden bu burgu dağın kenarını delmek için kullanmıyorsun?”

Baugi burguyu aldı. Onu dağın yamacına doğru itti ve döndürmeye başladı. Burgunun ucu, yumuşak bir mantara vidalanan bir vida gibi dağ yamacına delindi. Baugi çevirdi ve tekrar tekrar çevirdi.

"Bitti," dedi Baugi. Burguyu çıkardı.

Bolverkr matkabın açtığı deliğin üzerine eğildi ve içine üfledi. Cipsler ve kayaların tozu ona doğru uçtu. Bolverkr, "Az önce iki şey öğrendim" dedi.

"Bunlar ne iki şey?" diye sordu Baugi.

Bolverkr, "Henüz dağdan geçmediğimizi," dedi. "Sondaj yapmaya devam etmelisin."

"Bu sadece bir şey," dedi Baugi. Ancak Bolverkr, buzlu rüzgarların onları pençeleyip tuttuğu o yüksek dağ yamacında daha fazla bir şey söylemedi. Baugi, Rati matkabı deliğine geri itti ve bir kez daha döndürmeye başladı.

Baugi burguyu tekrar delikten çektiğinde hava kararıyordu. “Dağın içini yarıp geçti” dedi.

Bolverkr hiçbir şey söylemedi ama yavaşça deliğe üfledi ve bu sefer kaya parçalarının içeriye doğru savrulduğunu gördü.

O üflerken, arkadan bir şeyin ona doğru geldiğinin farkındaydı. Bolverkr o zaman kendini dönüştürdü: kendini bir yılana dönüştürdü ve keskin burgu başının olduğu yere daldı.

"Bana yalan söylediğinde öğrendiğim ikinci şey," diye tısladı yılan, burguyu bir silah gibi tutarak ayağa kalkan Baugi'ye, "bana ihanet edeceğindi." Ve kuyruğunun bir hareketiyle yılan dağın yamacındaki delikte gözden kayboldu.

Baugi burguyla tekrar vurdu, ama yılan gitmişti ve matkabı öfkeyle elinden fırlattı ve aşağıdaki kayalara çarptığını duydu. Suttung'un salonuna geri dönmeyi düşündü ve bir kez oradayken kardeşine güçlü bir büyücünün Hnitbjorg'a getirilmesine yardım ettiğini, hatta onun dağın içine girmesine yardım ettiğini söyledi. Suttung'un bu habere vereceği tepkiyi hayal etti.

Sonra omuzları çökmüş ve ağzı sarkmış, Baugi dağdan aşağı indi ve evine, kendi ocağına ve kendi salonuna gitti. Gelecekte kardeşine veya kardeşinin değerli balına ne olduysa, onunla hiçbir ilgisi yoktu .

Bolverkr, delik bitene kadar dağdaki delikten yılan şeklinde kaydı ve kendini büyük bir mağarada buldu.

Mağara soğuk bir ışıkla kristallerle aydınlatılmıştı. Odin kendini bir kez daha yılan şeklinden insan şekline dönüştürdü ve sadece bir adam değil, dev gibi ve iyi biçimli devasa bir adam. Sonra şarkının sesini takip ederek ilerledi.

Suttung'un kızı Gunnlod, mağarada kilitli bir kapının önünde duruyordu; arkasında Son ve Bodn adlı fıçılar ve Odrerir su ısıtıcısı vardı. Elinde keskin bir kılıç tutuyordu ve ayağa kalkarken kendi kendine şarkı söyledi.

"Hoş bulduk, cesur kız!" dedi Odin.

Gunnlod ona baktı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum" dedi. “Adını söyle yabancı ve neden yaşamana izin vermem gerektiğini söyle. Ben Gunnlod, buranın koruyucusuyum.”

"Ben Bolverkr'ım," dedi Odin, "ve bu yere gelmeye cüret ettiğim için ölümü hak ediyorum, biliyorum. Ama elini tut ve sana bakmama izin ver."

Gunnlod, "Babam Suttung, şiir şarabını korumak için beni burada nöbet tuttu," dedi.

Bolverkr omuz silkti. "Şiir şarabını neden umursayayım ki? Buraya geldim çünkü Suttung'un kızı Gunnlod'un güzelliğini, cesaretini ve erdemini duymuştum. Kendime, 'Ona bakmana izin verirse, buna değecek' dedim. Tabii masallarda anlatıldığı kadar güzelse.' Düşündüğüm buydu."

Gunnlod önündeki yakışıklı deve baktı. "Ölmek üzere olan Bolverkr buna değdi mi?"

"Değerinden fazla," dedi ona. "Çünkü şimdiye kadar duyduğum herhangi bir masaldan ya da herhangi bir ozanın besteleyebileceği herhangi bir şarkıdan daha güzelsin. Bir dağ zirvesinden daha güzel, bir buzuldan daha güzel, şafakta yeni yağan kar tarlasından daha güzel."

Gunnlod aşağı baktı ve yanakları kızardı.

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordu Bolverkr.

Gunnlod hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Orada dağda yemek yedi, içti, yediler ve içtiler.

Yemeklerini yedikten sonra karanlıkta nazikçe öpüştüler.

Sevişmelerinden sonra Bolverkr üzgün bir şekilde, "Keşke Son denen fıçıdan bir yudum bal likörü tadabilseydim. O zaman gözlerin hakkında gerçek bir şarkı yapabilirim ve tüm erkekler güzelliğin şarkısını söylemek istediklerinde bunu söylerdi."

"Bir yudum mu?" diye sordu.

"Kimsenin bilemeyeceği kadar küçük bir yudum," dedi. "Ama acelem yok. Sen bundan daha önemlisin. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeme izin ver."

Ve onu kendine çekti.

Karanlıkta seviştiler. Bitirdiklerinde ve birlikte kıvrıldıklarında, çıplak tenleri tene değdiğinde, sevgi sözcükleri fısıldadıklarında, Bolverkr kederli bir şekilde içini çekti.

"Yanlış olan ne?" Gunnlod'a sordu.

"Keşke dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, diğer kızların dudaklarından ne kadar daha iyi olduklarını söyleyebilme yeteneğim olsaydı. Bence bu mükemmel bir şarkı olurdu."

Gunnlod, "Bu gerçekten talihsizlik," diye onayladı. "Çünkü dudaklarım çok çekici. Sık sık onların en iyi özelliğim olduğunu düşünüyorum."

"Belki, ama o kadar çok mükemmel özelliğin var ki, en iyisini seçmek çok zor. Ama Bodn denen fıçıdan ufacık bir tat alsaydım, şiir ruhuma girerdi ve dudaklarınla ilgili, güneşi bir kurt tarafından yenene kadar sürecek bir şiir yazabilirdim."

"Yalnızca en *küçük* yudum," dedi. "Çünkü babam içkisini bu dağlara giren her yakışıklı yabancıya dağıttığımı düşünseydi çok sinirlenirdi."

El ele tutuşarak ve ara sıra dudaklarını fırçalayarak mağaralarda yürüdüler. Gunnlod, Bolverkr'a, Suttung'un yiyecek ve içeceklerini gönderdiği dağın içinden açabileceği kapıları ve pencereleri gösterdi ve Bolverkr hiç umursamadı; Gunnlod, gözleri, dudakları, parmakları veya saçıyla ilgili olmayan hiçbir şeyle ilgilenmediğini açıkladı. Gunnlod güldü ve ona güzel sözlerinden hiçbirini kastetmediğini ve belli ki onunla tekrar sevişmek isteyemeyeceğini söyledi.

Dudaklarıyla dudaklarını bastırdı ve bir kez daha seviştiler.

İkisi de tamamen tatmin olduklarında, Bolverkr karanlıkta ağlamaya başladı.

"Sorun nedir aşkım?" Gunnlod'a sordu.

Öldür beni, diye hıçkırdı Bolverkr. "Şimdi beni öldür! Çünkü saçınızın ve teninizin mükemmelliği, sesinizin tınısı, parmaklarınızın dokunuşu hakkında asla bir şiir yazamayacağım. Gunnlod'un güzelliğini tarif etmek imkansız."

"Eh," dedi, "böyle bir şiir yapmak kolay olamaz herhalde. Ama bunun imkansız olduğundan şüpheliyim."

"Belki . . "

"Evet?"

"Belki de Odrerir çaydanlığından aldığım en küçük yudum bana gelecek nesiller için güzelliğinizi canlandıracak lirik beceriler kazandırır," diye önerdi hıçkırıkları kesilerek.

"Evet, belki olur. Ama en küçük yudumların *en küçüğü* olmalıydı . . ”

"Bana su ısıtıcısını göster, sana ne kadar küçük bir yudum alabileceğimi göstereyim."

Gunnlod kapının kilidini açtı ve birkaç dakika içinde o ve Bolverkr çaydanlığın ve iki fıçının önünde duruyorlardı. Havada şiir meadinin kokusu baş döndürücüydü.

"Sadece en küçük yudumlar," dedi ona. "Benim hakkımda çağlar boyunca yankılanacak üç şiir için."

"Tabii sevgilim." Bolverkr karanlıkta sırıttı. O zaman ona bakıyor olsaydı, bir şeylerin yanlış olduğunu anlardı.

İlk içkisiyle Odrerir kazanının her damlasını içti.

İkincisiyle Bodn denen fıçıyı boşalttı.

Üçüncüsü ile Oğul denen fıçıyı boşalttı.

Gunnlod aptal değildi. Aldatıldığını anladı ve ona saldırdı. Güçlü ve hızlıydı ama Odin savaşmak için kalmadı. Oradan kaçtı. Kapıyı çekip onu içeri kilitledi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kocaman bir kartala dönüştü. Odin kanatlarını çırparken çığlık attı ve dağ kapıları açıldı ve gökyüzüne yükseldi.

Gunnlod'un çığlıkları şafağı deldi.

Suttung kendi salonunda uyandı ve koşarak dışarı çıktı. Yukarı baktı ve kartalı gördü ve ne olması gerektiğini anladı. Suttung da kendini kartal şekline dönüştürdü.

İki kartal o kadar yükseğe uçtu ki yerden gökyüzündeki en küçük iğne deliği oldular. O kadar hızlı uçtular ki uçuşları bir kasırganın kükremesi gibi geldi.

Asgard'da Thor, "Zaman geldi" dedi.

Üç büyük ahşap fıçıyı avluya çekti.

Asgard tanrıları, gökyüzünden kendilerine doğru çığlık atan kartalları izledi. Yakın bir şeydi. Suttung hızlıydı ve Odin'in hemen

arkasındaydı, gagası Asgard'a vardıklarında Odin'in kuyruk tüylerine neredeyse değiyordu.

Odin salona yaklaştığında tükürmeye başladı: çocuklarına yiyecek getiren bir baba kuş gibi, gagasından bir bal likörü fıskiyesi birbiri ardına fıçılara fışkırdı.

O zamandan beri, sözleriyle sihir yapabilen, şiir ve destan yazabilen, masal örebilen insanların şiir şerbeti tattığını biliyoruz. Güzel bir şair duyduğumuzda Odin'in hediyesini tatmışlar deriz.

Orası. Bu, şiirin balkabağının ve dünyaya nasıl verildiğinin hikayesidir. Şerefsizlik ve aldatma, cinayet ve hile ile dolu bir hikaye. Ama hikayenin tamamı bu kadar değil. Sana söylenecek bir şey daha var. Aranızdaki hassas olanlar kulaklarınızı tıkasın ya da daha fazla okumasın.

İşte son şey ve utanç verici bir itiraf. Tüm-baba kartal biçiminde, hemen arkasında Suttung ile fıçılara neredeyse ulaştığında, Odin arkasından bal likörünün bir kısmını üfledi, tam Suttung'un yüzüne sıçrayan ıslak bir bal likörü, devi kör etti ve fırlattı. Odin'in izinden gitti.

Ne o zaman ne de şimdi kimse Odin'in kıçından çıkan bal likörünü içmek istemedi. Ama ne zaman kötü şairlerin aptalca teşbihler ve çirkin kafiyelerle dolu, kötü şiirlerini ilan ettiğini işitsen, onların hangi bal likörlerini tattıklarını bileceksin.

THOR'UN DEVLER ÜLKESİNE YOLCULUĞU

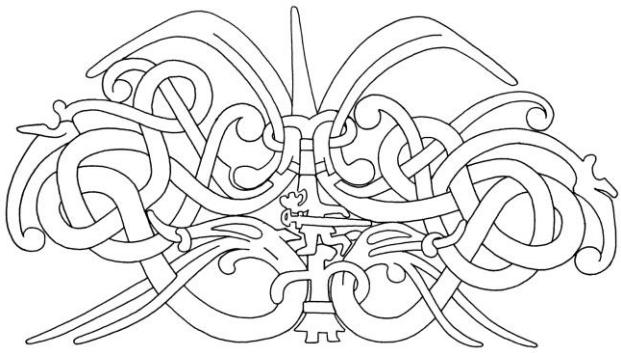

Bence

T hialfi ve kız kardeşi Roskva, babaları Egil ve anneleri ile vahşi bir ülkenin kenarında bir çiftlikte yaşıyorlardı. Çiftliklerinin ötesinde canavarlar, devler ve kurtlar vardı ve Thialfi'nin birçok kez başı belaya girdi ve ondan kaçmak zorunda kaldı. Herkesten veya her şeyden daha hızlı koşabilirdi. Vahşi bir ülkenin sınırında yaşamak, Thialfi ve Roskva'nın dünyalarında meydana gelen mucizelere ve garip şeylere alıştıkları anlamına geliyordu.

Bununla birlikte, Asgard'dan iki ziyaretçinin, Loki ve Thor'un, Thor'un Snarler ve Grinder adını verdiği iki büyük keçi tarafından çekilen bir savaş arabasıyla çiftliğine geldiği gün kadar garip bir şey yok. Tanrılar gece için kalacak yer ve yiyecek bekliyordu. Tanrılar çok büyük ve güçlüydü.

Roskva özür dilercesine, "Sizin gibiler için yiyeceğimiz yok," dedi. "Sebzemiz var ama zor bir kış oldu ve hiç tavuğumuz bile kalmadı."

Thor homurdandı. Sonra bıçağını aldı ve iki keçisini de öldürdü. Cesetlerinin derisini yüzdü. Roskva ve annesi kışlık sebze depolarını

kesip onları güveç kabına bırakırken, o keçileri ateşin üzerinde asılı olan büyük güveçte koydu.

Loki, Thialfi'yi kenara çekti. Loki, çocuğun gözünü korkutmuştu: yeşil gözleri, yaralı dudakları, gülümsemesi. Loki, "Biliyorsun, o keçilerin kemiklerinin iliği, genç bir adamın yiyebileceği en güzel şey. Thor'un her şeyi kendine saklaması çok yazık. Büyüyüp Thor kadar güçlü olmak istiyorsan keçi kemik iliğini yemelisin."

Yemek hazır olduğunda Thor, porsiyon olarak bütün bir keçi aldı ve diğer keçinin etini diğer beş kişiye bıraktı.

Keçi derilerini yere koydu ve yerken kemikleri keçi derisinin üzerine attı. "Kemiklerinizi diğer keçi derisinin üzerine koyun," dedi onlara. "Ve kemiklerin hiçbirini kırmayın veya çiğnemeyin. Sadece eti ye."

Hızlı yiyebileceğini mi sanıyorsun? Loki'nin yemeğini yerken görmeliydin. Bir an önündeydi, sonra gitti ve elinin tersiyle dudaklarını siliyordu.

Geri kalanlar daha yavaş yediler. Ancak Thialfi, Loki'nin kendisine söylediklerini unutamadı ve Thor, doğanın çağrısı için masadan ayrıldığında, Thialfi bıçağını aldı ve keçinin bacak kemiklerinden birini ayırdı ve iliğin bir kısmını yedi. Kırık kemiği keçi derisinin üzerine koydu ve kimse bilmesin diye sağlam kemiklerle kapladı.

O gece hepsi büyük salonda uyudular.

Sabah Thor, kemikleri keçi derileriyle kapladı. Çekici Mjollnir'i aldı ve yukarı kaldırdı. "Snarler, bütün ol" dedi. Bir şimşek çakması: Snarler gerildi, meledi ve otlamaya başladı. Thor, "Öğütücü, bütün ol" dedi ve Öğütücü de aynısını yaptı. Sonra sendeledi ve beceriksizce Snarler'a doğru topalladı ve sanki acı çekiyormuş gibi tiz bir meleme attı.

Thor, "Öğütücünün arka ayağı kırıldı" dedi. "Bana odun ve kumaş getir."

Keçinin bacağı için bir atel yaptı ve onu sardı. Ve bu yapıldığında, aileye baktı ve Thialfi, Thor'un yanan kırmızı gözleri kadar korkutucu bir şey gördüğünü düşünmedi. Thor'un yumruğu

çekicinin sapına dolandı. "Burada biri o kemiği kırdı," dedi onlara gök gürültüsü gibi bir sesle. "Size yemek verdim, sizden tek bir şey istedim ve siz bana ihanet ettiniz."

"Ben yaptım," dedi Thialfi. "Kemiği kırdım."

Loki ciddi görünmeye çalışıyordu ama buna rağmen ağzının kenarlarında gülümsüyordu. Güven verici bir gülümseme değildi.

Thor çekicini kaldırdı. "Bütün çiftliği yok etmeliyim," diye mırıldandı ve Egil korkmuş görünüyordu ve Egil'in karısı ağlamaya başladı. Sonra Thor, "Bana neden bütün bu yeri enkaza çevirmemem gerektiğini söyle" dedi.

Egil hiçbir şey söylemedi. Thialfi ayağa kalktı. Babamla alakası yok dedi. Ne yaptığımı bilmiyordu. Onu değil beni cezalandır. Bana bak: Ben gerçekten hızlı bir koşucuyum. Öğrenebilirim. Ebeveynlerim olsun, ben de senin kölen olayım."

Kız kardeşi Roskva ayağa kalktı. "Bensiz gitmeyecek," dedi. "Onu al, ikimizi de al."

Thor bir an bunu düşündü. Sonra: "Çok iyi. Şimdilik Roskva, burada kalıp Grinder'ın bacağı iyileşirken Snarler ve Grinder ile ilgileneceksin. Döndüğümde üçünüzü de toplayacağım." Thialfi'ye döndü. "Ben ve Loki ile gelebilirsin. Utgard'a gidiyoruz."

II

Çiftliğin ötesindeki dünya vahşiydi ve Thor, Loki ve Thialfi doğuya, devlerin evi olan Jotunheim'a ve denize doğru gittiler.

Uzak doğuya gittikleri zaman hava daha da soğuyordu. Dondurucu rüzgarlar esti, onları herhangi bir sıcaklıktan emdi. Gün batımından kısa bir süre önce, hala görecek kadar ışık varken, geceyi geçirmek için sığınacak bir yer aradılar. Thor ve Thialfi hiçbir şey bulamadı. Loki en uzun süredir uzaktaydı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri geldi. "O tarafta tuhaf bir ev var," dedi.

"Ne kadar garip?" Thor'a sordu.

"Sadece büyük bir oda. Pencere yok ve kapı aralığı çok büyük ama kapısı yok. Kocaman bir mağara gibi."

Soğuk rüzgar parmaklarını uyuşturdu ve yanaklarını soktu. Thor, "Kontrol edeceğiz" dedi.

Ana salon uzun bir yol kat etti. Thor, "Orada canavarlar veya canavarlar olabilir," dedi. "Girişin yanına yerleşelim."

Aynen öyle yaptılar. Loki'nin tarif ettiği gibiydi - kocaman bir bina, kocaman bir salon, bir yanında uzun bir oda. Girişte bir ateş yaktılar ve bir gürültüyle uyanana kadar bir saat kadar orada uyudular.

"Bu da ne?" dedi Thialfi.

"Deprem?" dedi Thor. Yer titriyordu. Bir şey kükredi. Bir yanardağ, büyük kayalardan oluşan bir çığ ya da yüzlerce öfkeli ayı olabilirdi.

"Sanmıyorum," dedi Loki. "Yan odaya geçelim. Sadece güvenli olmak için."

Loki ve Thialfi yan odada uyudular ve yuvarlanan kükreme gürültüsü gün ağarana kadar devam etti. Thor bütün gece elinde çekicini tutarak evin kapısında dikildi. Gece ilerledikçe daha da sinirleniyordu ve yalnızca gümbürdeyen ve dünyayı sallayan her şeyi keşfetmek ve ona saldırmak istiyordu. Gökyüzü aydınlanmaya başlar başlamaz Thor, sesin kaynağını arayarak arkadaşlarını uyandırmadan ormana girdi.

Yaklaştıkça, sırayla meydana gelen farklı sesler olduğunu fark etti. Önce gürleyen bir kükreme, ardından bir uğultu ve ardından daha yumuşak bir ıslık sesi, Thor'un her duyduğunda başını ağrıtacak ve dişlerini incitecek kadar keskindi.

Thor bir tepenin zirvesine ulaştı ve altındaki dünyaya baktı.

Aşağıdaki vadide Thor'un gördüğü en büyük insan uzanıyordu. Saçı ve sakalı kömürden daha siyahtı; teni bir kar tarlası kadar beyazdı. Devin gözleri kapalıydı ve düzenli olarak horluyordu: Thor'un dinlediği uğultu ve ıslık buydu. Dev her horladığında yer sallandı. Bu, gece hissettikleri sarsıntıydı. Dev o kadar büyüktü ki, kıyaslandığında Thor bir böcek ya da karınca olabilirdi.

Thor, güç kemeri Megingjord'a uzandı ve en büyük devlerle bile savaşacak kadar güçlü olduğundan emin olmak için gücünü ikiye katlayarak onu sıkıca çekti.

Thor izlerken dev gözlerini açtı: delici bir buz mavisiydiler. Dev, yine de hemen tehdit edici görünmüyordu.

"Merhaba" diye seslendi Thor.

"Günaydın!" çığ gibi bir sesle siyah saçlı devi çağırdı. "Bana Skrymir derler. 'Koca adam' anlamına geliyor. Benim gibi küstah küçük bir adama Big Fellow diyorlar, ama işte buradasın. Şimdi, eldivenim nerede? Dün gece iki tane içmiştim ama birini düşürdüm." Ellerini kaldırdı: sağ elinin üzerinde eldiveni andıran kocaman bir deri eldiven vardı. Diğeri çıplaktı. "Ey! İşte burada."

Thor'un tırmandığı tepenin uzak ucuna uzandı ve başka bir eldiven olduğu belli olan bir şey aldı. "Garip. İçinde bir şey var," dedi ve salladı. Thor, önceki gece evlerini tam olarak Thialfi ve Loki eldivenin ağzından yuvarlanıp altlarındaki karlara düştüğünde tanıdı.

Skrymir sol eldivenini giydi ve eldivenli ellerine mutlu bir şekilde baktı. Birlikte seyahat edebiliriz, dedi. "Eğer istekliysen."

Thor Loki'ye baktı ve Loki Thor'a baktı ve ikisi de omuz silken genç Thialfi'ye baktı. Hızından emin olarak, "Ben yetişebilirim," dedi.

"Pekala," diye bağırdı Thor.

Dev ile kahvaltı ettiler: erzak çantasından bütün inekleri ve koyunları çıkardı ve ezdi; üç arkadaş daha idareli yediler. Yemekten sonra Skrymir, "İşte. Senin erzaklarını çantamda taşıyacağım. Senin taşıman için daha az, ve bu gece kamp yaparken hep birlikte yiyeceğiz." Yiyeceklerini çantasına koydu, bağcıkları düzeltti ve doğuya doğru yola koyuldu.

Thor ve Loki, tanrıların bitmek bilmeyen hızıyla devin peşinden koştular. Thialfi, herhangi bir insanın koştuğu kadar hızlı koştu, ama saatler geçtikçe o bile ayak uydurmakta zorlanıyordu ve bazen devin uzaktaki başka bir dağ olduğu, başı bulutların arasında kaybolduğu görülüyordu.

Akşam çökerken Skrymir'i yakaladılar. Koca, yaşlı bir meşe ağacının altında onlar için bir kamp bulmuştu ve başını büyük bir kayaya yaslayarak yakınlarda rahat etmişti. "Aç değilim," dedi onlara. "Benim için endişelenme. Erken bir gece alacağım. Senin erzakların çantamda, ağacın yanında. İyi geceler."

Horlamaya başladı. Tanıdık uğultu ve ıslık ağaçları sallarken Thialfi devin erzak çantasına tırmandı. Thor ve Loki'ye seslendi, "Bantları çözemem. Benim için çok sertler. Demirden de yapılmış olabilirler."

"Demir bükebilirim," dedi Thor ve erzak çantasının tepesine sıçradı ve bağcıkları çekiştirmeye başladı.

"Peki?" diye sordu Loki.

Thor homurdandı ve çekti, çekti ve homurdandı. Sonra omuz silkti. "Bu akşam yemek yiyeceğimizi sanmıyorum," dedi. "Bu kahrolası dev, çantasındaki bağları bizim için çözmezse olmaz."

Deve baktı. Çekici Mjollnir'e baktı. Sonra çantadan aşağı indi ve Skrymir'in uyuyan kafasının üstüne çıktı. Çekici kaldırdı ve Skrymir'in alnına indirdi.

Skrymir uykulu uykulu bir gözünü açtı. "Sanırım kafama bir yaprak düştü ve beni uyandırdı" dedi. "Hepiniz yemeyi bitirdiniz mi? Yatmak için hazır mısın? Eğer öyleysen seni suçlama. Uzun gün." Ve yuvarlandı, gözlerini kapadı ve bir kez daha horlamaya başladı.

Loki ve Thialfi gürültüye rağmen uykuya dalmayı başardılar ama Thor uyuyamadı. Öfkeliydi, açtı ve doğudaki vahşi doğada bu deve güvenmiyordu. Gece yarısı hâlâ acıkmıştı ve horlamaktan bıkmıştı. Bir kez daha devin kafasına tırmandı. Kendini devin kaşlarının arasına yerleştirdi.

Thor ellerine tükürdü. Güç kemerini düzeltti. Mjollnir'i başının üzerine kaldırdı. Ve tüm gücüyle salladı. Çekiç başının Skrymir'in alnına battığından emindi.

Devin gözlerinin rengini göremeyecek kadar karanlıktı ama açıldılar. "Vay canına," dedi iri adam. "Tor? Orada mısın? Sanırım ağaçtan kafama bir meşe palamudu düştü. Saat kaç?"

"Gece yarısı," dedi Thor.

"Pekala, o zaman sabah görüşürüz." Dev horlamalar yeri sarstı ve ağaçların tepelerini titretti.

Daha aç, daha öfkeli ve hala uykusuz olan Thor, horlamayı sonsuza dek susturacak son bir darbe indirmeye karar verdiğinde şafak vaktiydi ama henüz gün değildi. Bu sefer devin tapınağını hedef aldı ve tüm gücüyle Skrymir'i vurdu. Böyle bir darbe görülmedi. Thor onun dağların tepesinden yankılandığını duydu.

"Biliyorsun," dedi Skrymir, "sanırım kafama biraz kuş yuvası düştü. Dallar. Bilmiyorum." Esnedi ve uzandı. Sonra ayağa kalktı. "Pekala, uyumam bitti. Yolumuza çıkma zamanı. Üçünüz Utgard'a mı gidiyorsunuz? Orada sana iyi bakacaklar. Size güçlü bir ziyafet, bira boynuzları ve ardından güreşler, yarışlar ve güç yarışmaları garanti ediyorum. Utgard'daki eğlencelerini seviyorlar. Doğudan geliyor - sadece şu tarafa, gökyüzünün aydınlandığı yere gidin. Ben, kuzeye gideceğim." Gözleri çok mavi ve çok keskin olmasaydı aptalca ve boş görünecek olan aralık dişli bir sırıtış verdi.

Sonra eğildi ve sanki duyulmak istemiyormuş gibi bir elini ağzının yanına koydu, sağır edecek kadar yüksek olan fısıltısının etkisi biraz azaldı. “O zamanlar ne kadar büyük olduğumu söylerken siz dostlar, kulak misafiri olamadım. Ve sanırım bana iltifat ettiğini düşündün. Ama eğer kuzeye gidersen , *gerçek* devlerle, gerçekten büyük adamlarla tanışacaksın. Ve benim gerçekte nasıl bir karides olduğumu anlayacaksın."

Skrymir tekrar sırıttı ve sonra kuzeye doğru hızla uzaklaştı ve zemin ayaklarının altında gümbürdüyordu.

III

Jotunheim üzerinden doğuya seyahat ettiler, bazı günler hep gün doğumuna doğru yol aldılar.

İlk başta normal büyüklükte bir kaleye baktıklarını ve nispeten kendilerine yakın olduğunu düşündüler; aceleyle ona doğru yürüdüler, ama ne büyüdü, ne değişti, ne de daha yakın göründü.

Günler geçtikçe ne kadar büyük ve ne kadar uzakta olduğunu anladılar.

"Bu Utgard mı?" diye sordu Thialfi.

Loki dediği gibi neredeyse ciddi görünüyordu, "Öyle. Ailemin geldiği yer burası."

"Daha önce burada bulundun mu?"

"Bende yok."

Kimseyi görmeden kale kapısına kadar yürüdüler. İçeride bir parti varmış gibi gelen sesleri duyabiliyorlardı. Kapı çoğu katedralden daha yüksekti. Üzerini kaplayan, istenmeyen devleri saygın bir mesafede tutabilecek boyutta metal çubuklar vardı.

Thor bağırdı ama kimse onun çağrılarına cevap vermedi.

"İçeri girelim mi?" Loki ve Thialfi'ye sordu.

Eğilip kapının parmaklıklarının altına tırmandılar. Gezginler avludan geçerek büyük salona girdiler. Ağaç tepeleri kadar yüksek banklar vardı ve üzerlerinde devler oturuyordu. Thor içeri girdi. Thialfi çok korkmuştu ama Thor'un yanında yürüdü ve Loki onların arkasından yürüdü.

Salonun sonundaki en yüksek sandalyede oturan devlerin kralını görebiliyorlardı. Salonu geçtiler ve sonra derin bir şekilde eğildiler.

Kralın dar, zeki bir yüzü ve alev kırmızısı saçları vardı. Gözleri buz mavisiydi. Yolculara baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Aman tanrım" dedi. "Bu, küçük çocukların istilası. Hayır, benim hatam. *Sen* Aesir'in ünlü Thor'u olmalısın, yani Laufey'in oğlu Loki olmalısın . Anneni biraz tanıyordum. Merhaba, küçük ilişki. Ben Utgardaloki, Utgard'ın Loki'siyim. Ve sen?"

Thialfi, "Thialfi," dedi. "Ben Thor'un kölesiyim."

Utgardaloki, "Hepiniz Utgard'a hoş geldiniz," dedi. "Dikkat çekici olanlar için dünyanın en güzel yeri. Burada, zanaatta ya da kurnazlıkta, dünyadaki herkesin ötesinde olan herkes hoş karşılanır. Herhangi biriniz özel bir şey yapabilir mi? Ya sen küçük akraban? Benzersiz olan ne yapabilirsin?"

Loki övünmeden, "Herkesten daha hızlı yiyebilirim," dedi.

"Ne kadar ilginç. Burada hizmetçim var. Adı, yeterince eğlenceli, Logi. Onunla bir yemek yarışması ister misin?”

Loki sanki onun için aynıymış gibi omuz silkti.

Utgardaloki ellerini çırptı ve içinde her türden kızarmış hayvan bulunan uzun tahta bir yalak getirildi: kazlar, öküzler ve koyunlar, keçiler, tavşanlar ve geyikler. Ellerini tekrar çırptığında, Loki yalakların en ucundan başlayıp içeriye doğru ilerlemeye devam ederek yemeye başladı.

Çok yedi, tek başına yedi, sanki hayatta tek bir amacı varmış gibi yedi: yiyebildiği her şeyi olabildiğince hızlı yemek. Elleri ve ağzı bulanıktı.

Logi ve Loki masanın ortasında buluştu.

Utgardaloki tahtından aşağı baktı. "Eh," dedi, "ikiniz de aynı hızda yediniz - fena değil! - ama Logi hayvanların kemiklerini yemiş ve evet, görünüşe göre o da içinde servis edilen tahta tekneyi yemiş. Loki bütün eti yemiş. , doğru, ama kemiklere zar zor dokundu ve çukurda bir başlangıç bile yapmadı. Yani bu tur Logi'ye gidiyor.”

Utgardaloki, Thialfi'ye baktı. "Sen," dedi. "Oğlan. Ne yapabilirsin?"

Thialfi omuz silkti. Tanıdığı en hızlı insandı. Şaşkın tavşanlardan kaçabilir, uçan bir kuştan daha hızlı koşabilirdi. Koşabilirim, dedi.

"Öyleyse," dedi Utgardaloki, "kaçacaksınız."

Dışarı çıktılar ve orada, düz bir zeminde koşmak için mükemmel bir parkur vardı. Birkaç dev, ellerini birbirine sürterek ve ısınmak için üfleyerek pistin yanında durup bekledi.

Utgardaloki, "Sen sadece bir çocuksun Thialfi," dedi. "Yani yetişkin bir adama karşı koşmana izin vermeyeceğim. Küçük Hugi'miz nerede?”

Dev bir çocuk öne çıktı, o kadar zayıftı ki orada olmayabilirdi, Loki veya Thor'dan çok da büyük değildi. Çocuk Utgardaloki'ye baktı ve hiçbir şey söylemedi, ama gülümsedi. Thialfi, çocuğun çağrılmadan önce orada olduğundan emin değildi. Ama şimdi oradaydı.

Hugi ve Thialfi başlangıç çizgisinde yan yana durup beklediler.

"Gitmek!" Utgardaloki'yi gök gürültüsü gibi bir sesle çağırdı ve çocuklar koşmaya başladı. Thialfi daha önce hiç koşmadığı şekilde koştu, ancak Hugi'nin daha yolun yarısındayken öne geçip bitiş çizgisine ulaşmasını izledi.

Utgardaloki, "Zafer Hugi'nindir" diye seslendi. Sonra Thialfi'nin yanına çömeldi. Dev, "Hugi'yi yenme umudunuz varsa daha hızlı koşmanız gerekecek" dedi. "Yine de daha önce böyle koşan bir insan görmedim. Daha hızlı koş Thialfi."

Thialfi bir kez daha başlangıç çizgisinde Hugi'nin yanında durdu. Thialfi nefes nefeseydi ve kalbi kulaklarında atıyordu. Ne kadar hızlı koştuğunu biliyordu ama yine de Hugi daha hızlı koşmuştu ve Hugi tamamen rahat görünüyordu. Zor nefes bile almıyordu. Dev çocuk Thialfi'ye baktı ve tekrar gülümsedi. Hugi'de Thialfi'ye Utgardaloki'yi hatırlatan bir şey vardı ve o dev çocuğun Utgardaloki'nin oğlu olup olmadığını merak etti.

"Gitmek!"

Onlar koştu. Thialfi daha önce hiç koşmadığı şekilde koştu, o kadar hızlı hareket etti ki dünyada sadece kendisi ve Hugi varmış gibi görünüyordu. Ve Hugi tüm yol boyunca hala ondan öndeydi. Hugi bitiş çizgisine Thialfi henüz beş, belki de on saniye uzaklıktayken ulaştı.

Thialfi, o zaman kazanmaya yakın olduğunu biliyordu, yapması gereken tek şeyin sahip olduğu her şeyi vermek olduğunu biliyordu.

"Tekrar koşalım," diye soludu.

"Pekala," dedi Utgardaloki. "Yine kaçabilirsin. Hızlısın genç adam ama kazanabileceğine inanmıyorum. Yine de sonuca son yarışın karar vermesine izin vereceğiz."

Hugi başlangıç çizgisine geldi. Thialfi yanında duruyordu. Hugi'nin nefes alışını bile duymuyordu.

"İyi şanslar," dedi Thialfi.

Hugi, Thialfi'nin kafasında yankılanan bir sesle, "Bu sefer," dedi, "benim koştuğumu göreceksin."

"Gitmek!" Utgardaloki denir.

Thialfi, yaşayan hiçbir erkeğin koşmadığı kadar koştu. Bir gökdoğan dalışı gibi koştu, fırtına rüzgarı estiğinde koştu, Thialfi gibi koştu ve daha önce ve sonra hiç kimse Thialfi gibi koşmadı.

Ancak Hugi, her zamankinden daha hızlı hareket ederek kolayca önden koştu. Thialfi daha yolun yarısına bile gelmeden Hugi yolun sonuna ulaşmış ve dönüş yolundaydı.

"Yeter!" Utgardaloki denir.

Büyük salona geri döndüler. Devler arasındaki ruh hali şimdi daha rahat, daha neşeliydi.

"Ah," dedi Utgardaloki. "Eh, bu ikisinin başarısızlığı belki anlaşılabilir. Ama şimdi, şimdi bizi etkileyecek bir şey göreceğiz. Şimdi sıra gök gürültüsü tanrısı, kahramanların en güçlüsü Thor'da. Yaptıkları dünya çapında söylenen Thor. Tanrılar ve ölümlüler başarılarınızın hikayelerini anlatır. Bize neler yapabileceğini gösterecek misin?"

Thor ona baktı. Başlangıç olarak içebilirim, dedi Thor. "Söndüremeyeceğim içecek yok."

Utgardaloki bunu düşündü. "Elbette," dedi. "Bardak taşıyıcım nerede?" Kupa taşıyıcısı öne çıktı. "Bana özel içki borumu getir."

Bardakçı başını salladı ve uzaklaştı, kısa bir süre sonra uzun bir kornayla geri döndü. Thor'un şimdiye kadar gördüğü herhangi bir içki boynuzundan daha uzundu, ama endişelenmedi. Ne de olsa o Thor'du ve boşaltamayacağı içki boynuzu yoktu. Kornanın yan tarafına rünler ve desenler işlendi ve ağızlığın çevresinde gümüş vardı.

Utgardaloki, "Bu kalenin içme borusu," dedi. "Hepimiz burayı bizim zamanımızda boşalttık. En güçlü ve en kudretlimiz hepsini tek seferde boşaltır; Bazılarımız, kabul ediyorum, onu boşaltmak için iki girişimde bulunuyoruz. Burada bu kadar zayıf ve hayal kırıklığı yaratan kimsenin olmadığını söylemekten gurur duyuyorum, bu yüzden bitirmek için üç taslak aldılar."

Uzun bir boruydu ama Thor Thor'du ve ağzına kadar dolu boruyu dudaklarına götürüp içmeye başladı. Devlerin bal likörü

soğuk ve tuzluydu, ama o onu içti, boruyu boşalttı, nefesi kesilene ve artık içemez hale gelene kadar içti.

Borunun boşaldığını görmeyi umuyordu, ama su içmeye başladığı zamanki kadar ya da neredeyse dolmuştu.

Utgardaloki kuru bir sesle, "Senin bundan daha iyi bir içici olduğuna inandırılmıştım," dedi. "Yine de hepimizin yaptığı gibi ikinci bir taslakta bitirebileceğini biliyorum."

Thor derin bir nefes aldı ve dudaklarını boruya dayadı ve derin derin içti ve iyice içti. Bu sefer boruyu boşaltması gerektiğini biliyordu ama yine de boruyu dudaklarından indirdiğinde boru sadece baş parmağının uzunluğu kadar inmişti.

Devler Thor'a baktılar ve alay etmeye başladılar, ama Thor onlara baktı ve sessiz kaldılar.

"Ah," dedi Utgardaloki. "Yani güçlü Thor'un hikayeleri sadece hikayeler. Öyle bile olsa, üçüncü denemenizde kornayı kuru içmenize izin vereceğiz. Sonuçta orada fazla bir şey kalmamış."

Thor boruyu dudaklarına kaldırdı ve içti ve bir tanrı içkisi gibi içti, o kadar uzun ve derinden içti ki Loki ve Thialfi ona hayretle baktılar.

Ama kornayı indirdiğinde, bal likörü sadece bir boğum değerinde düşmüştü. "Bununla işim bitti," dedi Thor. "Ve bunun sadece biraz bal likörü olduğuna ikna olmadım."

Utgardaloki, bardak taşıyıcısına boruyu aldırdı. "Güç testi yapmanın zamanı geldi. Bir kediyi kaldırabilir misin?" Thor'a sordu.

"Bu nasıl bir soru? Tabii ki bir kedi alabilirim."

"Eh," dedi Utgardaloki, "hepimiz sandığımız kadar güçlü olmadığını gördük. Burada, Utgard'daki gençler ev kedimi yerden alarak güçlerini geliştiriyorlar. Şimdi seni uyarmalıyım, buradaki hepimizden daha küçüksün ve benim kedim bir devin kedisi, bu yüzden onu alamazsan anlarım."

"Kedini alacağım" dedi Thor.

Utgardaloki, "Muhtemelen ateşin yanında uyuyordur," dedi. "Onun yanına gidelim."

Kedi uyuyordu ama içeri girdiklerinde uyandı ve odanın ortasına fırladı. Griydi ve bir erkek kadar iriydi, ama Thor herhangi bir erkekten daha güçlüydü ve kedinin karnına uzandı ve onu başının üzerine kaldırmak niyetiyle iki eliyle onu kaldırdı. Kedi etkilenmemiş görünüyordu: Sırtını kamburlaştırdı, kendini kaldırdı ve Thor'u olabildiğince uzanmaya zorladı.

Thor, basit bir kedi kaldırma oyununda mağlup olmayacaktı. İtti ve çabaladı ve sonunda kedinin ayaklarından biri yerden yükseldi.

Çok uzaklardan Thor, Thialfi ve Loki, sanki birbirine sürtünen dev kayalar gibi bir ses duydular: acı içinde dağların gümbürtüsü.

"Yeter," dedi Utgardaloki. "Ev kedimi alamaman senin suçun değil Thor. O büyük bir kedi ve bizim devlerimizden herhangi birine kıyasla sen en iyi ihtimalle sıska küçük bir adamsın." Sırıttı.

"Sıska küçük adam mı?" dedi Thor. "Neden, herhangi birinizle güreşeceğim..."

"Şimdiye kadar gördüklerimizden sonra," dedi Utgardaloki, "gerçek bir devle güreşmene izin verirsem korkunç bir ev sahibi olurum. Yaralanabilirsin. Ve korkarım ki adamlarımdan hiçbiri benim içki borumu boşaltamayan, hatta aile kedisini bile kaldıramayan biriyle güreşmez. Ama sana ne yapabileceğimizi söyleyeceğim. Güreşmek istiyorsan, eski üvey annemle güreşmene izin veririm."

"Üvey annen mi?" Thor inanılmazdı.

"Yaşlı, evet. Ama bana güreşmeyi uzun zaman önce öğretti ve unuttuğunu sanmıyorum. Yaşla birlikte küçüldü, bu yüzden senin boyuna daha yakın olacak. Çocuklarla oynamaya alışık." Sonra Thor'un yüzündeki ifadeyi görünce, "Adı Elli ve onlarla güreştiğinde senden daha güçlü görünen yenilmiş adamlarını gördüm. Kendine aşırı güvenme Thor."

"Adamlarınla güreşmeyi tercih ederim," dedi Thor. "Ama senin yaşlı hemşirenle güreşeceğim."

Yaşlı kadını çağırdılar ve geldi: o kadar kırılgan, o kadar gri, o kadar buruşmuş ve buruşmuş ki, sanki bir esinti onu uçuracakmış gibi. O bir devdi, evet ama Thor'dan sadece biraz daha uzundu.

Saçları eski kafasında bir tutam ve inceydi. Thor bu kadının kaç yaşında olduğunu merak etti. Karşılaştığı herkesten daha yaşlı görünüyordu. Onu incitmek istemiyordu.

Karşı karşıya, yan yana duruyorlardı. Diğerini yere ilk indiren kazanacaktı. Thor yaşlı kadını itti ve onu çekti, onu hareket ettirmeye, çelme takmaya, onu aşağı indirmeye çalıştı, ama yaptığı onca iyiliğe rağmen o da kayadan yapılmış olabilirdi. Renksiz, yaşlı gözleriyle sürekli ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Sonra yaşlı kadın uzandı ve Thor'un bacağına nazikçe dokundu. Ona dokunduğu yerde bacağının daha az sertleştiğini hissetti ve onu geri itti, ama kollarını ona doladı ve onu yere doğru taşıdı. Olabildiğince zorladı, ama boşuna ve çok geçmeden kendini bir dizinin üzerine zorlanmış buldu. . .

"Durmak!" dedi Utgardaloki. "Yeterince gördük, büyük Thor. Eski üvey annemi bile yenemezsin. Artık hiçbir adamımın seninle güreşeceğini sanmıyorum."

Thor Loki'ye baktı ve ikisi de Thialfi'ye baktı. Büyük ateşin yanına oturdular ve devler onlara konukseverlik gösterdiler -yemek güzeldi ve şarap, devin içen borusundan gelen bal liköründen daha az tuzluydu- ama üçü de her zaman söyleyeceğinden daha az şey söyledi. Bayram.

Yol arkadaşları sessizdi, beceriksizdiler ve yenilgileri karşısında alçaldılar.

Şafak vakti Utgard kalesinden ayrıldılar ve ayrılırken Kral Utgardaloki de yanlarında yürüdü.

"Peki?" dedi Utgardaloki. "Evimde nasıl vakit geçirdin?"

Ona hüzünle baktılar.

"Pek değil," dedi Thor. "Güçlü olduğum için kendimle her zaman gurur duydum ve şu anda bir hiç ve bir hiç gibi hissediyorum."

Thialfi, "Hızlı koşabileceğimi düşündüm" dedi.

Loki, "Ve bir yemek yarışmasında hiç yenilmedim" dedi.

Utgardaloki'nin kalesinin sonunu belirleyen kapılardan geçtiler.

"Biliyorsun," dedi dev, "sen hiç kimse değilsin. Ve sen hiçbir şey değilsin. Dürüst olmak gerekirse, şimdi bildiklerimi dün gece

bilseydim, seni asla evime davet etmezdim ve bir daha asla davet edilmeyeceğinden emin olacağım. Görüyorsunuz ya, hepinizi yanılsamalarla kandırdım."

Gezginler, onlara gülümseyerek bakan deve baktı. "Skrymir'i hatırlıyor musun?" O sordu.

"Dev? Tabii ki."

"O bendim. Kendimi çok büyütmek ve görünüşümü değiştirmek için illüzyon kullandım. Erzak çantalarımın bağcıkları kırılmaz demir telle bağlıydı ve ancak büyü ile çözülebilirdi. Bana çekicinle vurduğunda Thor, ben uyuyor numarası yaparken, en hafif darbelerinin bile benim ölümüm anlamına geleceğini biliyordum, bu yüzden büyümü kullanarak bir dağı aldım ve görünmez bir şekilde çekiçle kafamın arasına koydum. . Oraya bak."

Uzakta, eyer şeklinde bir dağ vardı ve içine vadiler iniyordu: kare şeklinde üç vadi, sonuncusu hepsinden daha derine iniyordu.

Utgardaloki, "Kullandığım dağ buydu," dedi. "O vadiler senin darbelerin."

Thor hiçbir şey söylemedi ama dudakları inceldi, burun delikleri genişledi ve kızıl sakalı diken diken oldu.

Loki, "Bana şatodaki dün geceyi anlat. Bu da bir illüzyon muydu?”

"Elbette öyleydi. Hiç orman yangınının bir vadiden inip yoluna çıkan her şeyi yaktığını gördünüz mü? Hızlı yiyebileceğini mi sanıyorsun? Asla Logi kadar hızlı yiyemezsiniz, çünkü Logi ateşin vücut bulmuş halidir ve yiyeceği ve içinde bulunduğu tahta tekneyi de yakarak yiyip bitirmiştir. Hiç senin kadar hızlı yemek yiyen birini görmedim."

Loki'nin yeşil gözleri öfke ve hayranlıkla parladı, çünkü iyi bir numarayı kandırmaktan nefret ettiği kadar severdi.

Utgardaloki, Thialfi'ye döndü. "Ne kadar hızlı düşünebilirsin, evlat?" O sordu. "Koşabileceğinden daha hızlı düşünebilir misin?"

"Elbette," dedi Thialfi. "Her şeyden daha hızlı düşünebilirim."

"İşte bu yüzden seni Hugi'ye karşı yarıştırdım. Ne kadar hızlı koştuğun önemli değil - ve hiçbirimiz senin gibi koşan birini görmedik Thialfi - sen bile düşündüğünden daha hızlı koşamazsın."

Thialfi hiçbir şey söylemedi. Thor, uzak bir dağın tepesinde yankılanan gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtüyle, "Ya ben? Dün gece gerçekten ne yaptım?”

Utgardaloki artık gülmüyordu. "Bir mucize" dedi. "İmkansızı başardın. Onu algılayamazdınız ama borunun ucu denizin en derin yerindeydi. Okyanus seviyesini alçaltacak, gelgit yapacak kadar içtin. Senin sayende Thor, deniz suyu sonsuza kadar yükselecek ve çekilecek. Dördüncü bir içki içmediğin için rahatladım: Okyanusu kuru içmiş olabilirsin.

"Kaldırmaya çalıştığın kedi kedi değildi. Bu, dünyanın merkezini dolaşan Midgard yılanı Jormungundr'dı. Midgard yılanını kaldırmak imkansız ama yine de kaldırdınız ve hatta pençesini yerden kaldırdığınızda bir bobinini gevşettiniz. Duyduğun gürültüyü hatırlıyor musun? Bu, dünyanın hareket eden sesiydi.”

"Ya yaşlı kadın?" Thor'a sordu. "Eski hemşiren mi? O neydi?" Sesi çok yumuşaktı ama çekicinin sapını tutuyordu ve rahatça tutuyordu.

"Bu Elli'ydi, yaşlılık. Yaşlılığı kimse yenemez, çünkü sonunda her birimizi alır, gözlerimizi tamamen kapatana kadar bizi daha da zayıflatır. Sen hariç hepimiz Thor. Yaşlılıkla boğuştunuz ve ayakta kalmanıza hayret ettik, o sizi ele geçirdiğinde bile tek dizinin üzerine çöktünüz. Dün geceki gibi bir şey görmedik Thor. *Asla.*

"Artık gücünü gördüğümüze göre, Utgard'a ulaşmana izin vermekle ne kadar aptalca davrandığımızı biliyoruz. Kalemi gelecekte savunmayı planlıyorum ve onu en iyi savunmayı planladığım yol, hiçbirinizin Utgard'ı bulamamasını veya bir daha görmemesini sağlamak ve önümüzdeki günlerde ne olursa olsun kesinlikle emin olmaktır. , hiçbiriniz geri dönmeyeceksiniz.”

Thor çekicini başının üzerine kaldırdı ama daha vuramadan Utgardaloki gitmişti.

"Bak," dedi Thialfi.

Kale gitmişti. Utgard-aloki'nin kalesine ya da bulunduğu zemine dair hiçbir iz yoktu. Şimdi üç gezgin, hiçbir yaşam belirtisi olmaksızın ıssız bir ovada duruyorlardı.

"Hadi eve gidelim" dedi Loki. Ve sonra, "Bu iyi oldu. Zekice yerleştirilmiş illüzyonlar. Sanırım bugün hepimiz bir şeyler öğrendik."

Thialfi, "Kız kardeşime düşünceyle yarıştığımı söyleyeceğim" dedi. "Roskva'ya iyi koştuğumu söyleyeceğim."

Ama Thor hiçbir şey söylemedi. Bir gece önce denizi içmeyi ve yaşlılıkla boğuşmayı düşünüyordu. Midgard yılanını düşünüyordu.

ÖNEMLİLİK ELMALARI

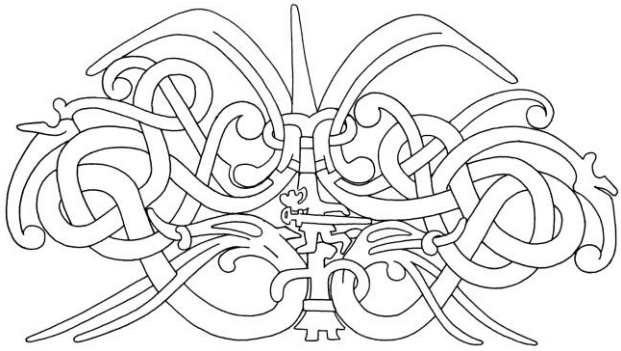

Bence

Devlerin evi olan Jotunheim'ın kenarındaki dağ çoraklarını keşfeden üç kişi olduğu başka bir zamandı . Bu sefer üçü Thor, Loki ve Hoenir'di. (Hoenir eski bir tanrıydı. İnsanlara akıl armağanını vermişti.)

O dağlarda yiyecek bulmak zordu ve üç tanrı aç kaldı ve daha da acıktı.

Bir ses duydular - uzaktaki sığırların böğürmesi - ve birbirlerine bakıp o gece yemek yiyecek aç adamların sırıtışlarına baktılar. Büyük meşe ağaçlarının ve yüksek çam ağaçlarının çayırları ve akarsuları sınırladığı yeşil bir vadiye, bir yaşam yerine geldiler ve orada vadinin çimenlerinde büyük ve şişman bir sığır sürüsü gördüler.

Bir çukur kazdılar ve çukurda bir odun ateşi yaktılar ve bir öküz kesip onu sıcak kömür yatağına gömdüler ve yemeğin yapılmasını beklediler.

Çukuru açtılar ama et hala çiğ ve kanlıydı.

Yine ateş yaktılar. Yine beklediler. Yine et, ateşin sıcaklığından bile ısınmamıştı.

"Bir şey duydun mu?" Thor'a sordu.

"Ne?" dedi Hoenir. "Hiçbir şey duymadım."

"Duydum," dedi Loki. "Dinlemek."

Dinlediler ve ses belirgindi. Bir yerlerde biri onlara gülüyordu, uçsuz bucaksız ve eğlenerek.

Üç tanrı etraflarına bakındı ama vadide kimse yoktu, sadece kendileri ve sığırlar.

Ve sonra Loki yukarı baktı.

En uzun ağacın en yüksek dalında bir kartal vardı. Gördükleri en büyük kartaldı, dev bir kartaldı ve onlara gülüyordu.

"Ateşimizin neden yemeğimizi pişirmediğini biliyor musun?" Thor'a sordu.

"Bilebilirim," dedi kartal. "Tanrım, aç görünüyorsun. Etini neden çiğ yemiyorsun? Kartalların yaptığı budur. Gagamızla yırtıyoruz. Ama senin gagan yok, değil mi?”

"Acıktık," dedi Hoenir. "Akşam yemeğimizi pişirmemize yardım eder misin?"

"Bence" dedi kartal, "ateşinizde bir tür büyü olmalı, ısısını ve gücünü tüketiyor. Etinden birazını bana vereceğine söz verirsen ateşine gücünü geri veririm.”

"Söz veriyoruz," dedi Loki. "Hepimiz için pişmiş et olur olmaz, payını kendin alabilirsin."

Kartal bir kez çayırın etrafında uçtu, kanatlarını o kadar güçlü bir rüzgarla çırptı ki, çukurdaki kömürler alevlendi ve alev aldı ve tanrılar ayaklarından uçup gitmemek için birbirlerine tutunmak zorunda kaldılar ve sonra geri döndü. ağaçta yüksek levrek.

Bu sefer eti iyi kalpli bir şekilde ateşe gömdüler ve beklediler. Kuzey topraklarında güneşin zar zor battığı ve günün sonsuza dek sürdüğü yaz mevsimiydi, bu yüzden çukuru açtıklarında hala gündüz gibi hissettiren gecenin geç saatleriydi, pişmiş dana etinin muhteşem kokusuyla karşılandılar, ihale. ve bıçaklarına ve dişlerine hazır.

Çukur açılırken, kartal aşağı atladı ve bir omuzla birlikte öküzün iki arka kalçasını pençeleriyle yakaladı ve aç bir gagayla onu

yırtmaya başladı. Loki, yemeğinin büyük bir kısmının yutulmak üzere olduğunu görünce çok sinirlendi ve yağmalanan yemeğini düşürmeye zorlamayı umarak mızrağıyla kartala vurdu.

Kartal kanatlarını sertçe çırptı, o kadar güçlü bir rüzgar yarattı ki, neredeyse tanrıları devirecek ve eti düşürdü. Loki'nin zaferinin tadını çıkarmaya vakti yoktu, çünkü mızrağın büyük kuşun yan tarafına saplandığını ve kartal havalanırken mızrağın onu yanında taşıdığını keşfetti.

Loki mızrağını bırakmak istedi ama elleri şafta yapışmıştı. Bırakamadı.

Kuş alçaktan uçtu, bu yüzden Loki'nin ayakları taşların ve çakılların üzerinden, dağların ve ağaçların üzerinden sürüklendi. İş başında sihir vardı ve Loki'nin kontrol edebileceği her şeyden daha güçlü bir sihirdi.

"Lütfen!" O bağırdı. "Kes şunu! Kollarımı yuvalarımdan koparacaksın. Botlarım zaten mahvoldu. Beni öldüreceksin!"

Kartal bir dağın yamacından yükseldi ve havada nazikçe daireler çizdi, sadece yer ile aralarındaki berrak hava vardı. "Belki seni öldürürüm" dedi.

"Beni aşağı indirmen için ne gerekiyorsa," diye soludu Loki. "Ne istersen. Lütfen."

"İstiyorum," dedi kartal, "Idunn. Ben de onun elmalarını istiyorum. Ölümsüzlük elmaları."

Loki havada asılı kaldı. Aşağı uzun bir yoldu.

Idunn, şiir tanrısı Bragi ile evliydi ve o tatlı, nazik ve kibardı. Altın elmalar içeren dişbudak ağacından yapılmış bir kutu taşıyordu. Tanrılar, yaşlarının onlara dokunmaya, saçlarını donmaya veya eklemlerini ağrımaya başladığını hissettiklerinde, Idunn'a giderlerdi. Kutusunu açar ve tanrı veya tanrıçanın tek bir elma yemesine izin verirdi. Onu yedikçe, gençlikleri ve güçleri onlara geri dönecekti. Idunn'un elmaları olmasaydı, tanrılar pek tanrı olmazdı. . .

"Hiçbir şey söylemiyorsun. Sanırım," dedi kartal, "seni biraz daha kayaların ve dağların üzerinden sürükleyeceğim. Belki bu sefer seni derin nehirlere de sürüklerim."

Elmaları senin için getireceğim, dedi Loki. "Yemin ederim. Beni sadece hayal kırıklığına uğrat."

Kartal hiçbir şey söylemedi, ama bir kanat seğirmesiyle, içinden bir ateş dumanının yükseldiği yeşil bir çayıra inmeye başladı. Thor ve Hoenir'in ağızları açık bir şekilde durup onlara baktıkları yere bir baskın. Kartal ateş çukurunun üzerinde uçarken, Loki kendini düşerken buldu, hala mızrağını tutuyordu ve çimenlerin üzerine yuvarlandı. Kartal bir çığlıkla kanatlarını çırptı ve üzerlerine yükseldi ve bir anda gökyüzünde küçücük bir nokta oldu.

"Bunun ne hakkında olduğunu merak ediyorum," dedi Thor.

"Kim bilir?" dedi Loki.

"Sana biraz yiyecek bıraktık," dedi Hoenir.

Loki, arkadaşlarının havadaki uçuşuna atfettiği iştahını kaybetmişti.

Eve dönüş yolunda ilginç veya sıra dışı bir şey olmadı.

II

Ertesi gün Idunn Asgard'da yürüyor, tanrıları selamlıyor, herhangi birinin yaşlanmaya başlayıp başlamadığını görmek için yüzlerine bakıyordu. Loki'yi geçti. Normalde Loki onu görmezden gelirdi ama bu sabah ona gülümseyip selam verdi.

"Idun! Seni görmek çok iyi! Yaşlandığımı hissediyorum," dedi ona. "Elmalarından birinin tadına bakmam gerek."

"Yaşlanıyor gibi görünmüyorsun," dedi.

"İyi saklıyorum," dedi Loki. "Ey! Ağrıyan sırtım. Yaşlılık korkunç bir şey, Idunn."

Idunn dişbudak kutusunu açtı ve Loki'ye altın bir elma verdi.

Onu, tohumlarını ve her şeyi yiyip şevkle yedi. Sonra bir yüz yaptı.

"Ah canım" dedi. "Bundan daha güzel elmaların olacağını düşünmüştüm."

"Söylemek ne tuhaf bir şey," dedi Idunn. Elmaları daha önce hiç böyle karşılanmamıştı. Normalde tanrılar sadece lezzetin mükemmelliğinden ve yeniden genç hissetmenin ne kadar iyi olduğundan bahsederdi. "Loki, onlar tanrıların elmaları. Ölümsüzlük elmaları."

Loki ikna olmamış görünüyordu. "Belki," dedi. "Ama ormanda senin elmalarından her yönden daha güzel olan bazı elmalar gördüm. Bunlardan daha güzel görünüyordu, daha güzel kokuyordu, daha güzel tadı vardı. Bence onlar da ölümsüzlük elmalarıydı. Belki de seninkinden daha iyi bir ölümsüzlük."

Idunn'un yüzünde birbirini kovalayan ifadeleri izledi - inanmama, şaşkınlık ve endişe.

"Bunun gibi olan tek elmalar bunlar," dedi.

Loki omuz silkti. "Ben sadece gördüklerimi söylüyorum," dedi.

Idunn onun yanında yürüdü. "Bu elmalar nerede?" diye sordu.

"O tarafta. Sana oraya nasıl gideceğini söyleyebileceğimden emin değilim ama seni ormanın içinden geçirebilirim. Uzun bir yürüyüş değil."

Başını salladı.

"Ama elma ağacını gördüğümüzde," dedi Loki, "bu elmaları Asgard'daki kül kutunuzdakilerle nasıl karşılaştıracağız? Yani, senin elmandan bile daha iyiler diyebilirim ve sen de, Saçmalık Loki, bunlar benim elmalarıma kıyasla buruşmuş yengeçler ve bunu nasıl anlarız?

"Aptal olma," dedi Idunn. "Elmalarımı getireceğim. Bunları karşılaştıracağız."

"Ah," dedi Loki. "Ne zekice bir fikir. İyi o zaman. Hadi gidelim."

Onu ormana götürdü, Idunn ölümsüzlük elmalarını içeren kül kutusuna sıkıca tutundu.

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından Idunn, "Loki, başka elma olmadığına ve elma ağacının olmadığına inanmaya başlıyorum" dedi.

"Bu çok kaba ve incitici," dedi Loki. "Elma ağacı şuradaki tepenin hemen başında."

Tepenin zirvesine kadar yürüdüler. "Burada elma ağacı yok," dedi Idunn. "Yalnızca içinde kartal olan o uzun çam."

"Bu bir kartal mı?" diye sordu Loki. "O çok büyük."

Sanki onları duymuş gibi, kartal kanatlarını açtı ve çam ağacından düştü.

"Ben kartal değilim," dedi kartal, "ancak kartal şeklindeki dev Thiazi, güzel Idunn'u talep etmek için burada. Kızım Skadi'nin yoldaşı olacaksın. Ve belki beni sevmeyi öğrenirsin. Ama ne olursa olsun, Asgard'ın tanrıları için zaman ve ölümsüzlük tükendi. Öyleyse ben deyin! Öyle diyor Thiazi!"

Pençeli bir pençeyle Idunn'u, diğerinde dişbudak ağacından elma kutusunu yakaladı ve Asgard'ın üzerinde göğe yükseldi ve gitti.

Loki kendi kendine, "Demek bu oydu," dedi. "Bunun sadece bir kartal olmadığını biliyordum." Ve belli belirsiz kimsenin Idunn ve elmalarının gittiğini fark etmeyeceğini ya da fark ederlerse, Loki'nin Idunn'u ormana götürmesi ile onun ortadan kaybolması arasında bağlantı kurmasının çok uzun zaman alacağını umarak evinin yolunu tuttu.

III

Onu en son gören sendin, dedi Thor, sağ elinin boğumlarını ovuşturarak.

Hayır, değildim, dedi Loki. "Bunu neden söyledin ki?"

"Ve sen de bizler gibi *yaşlanmadın ," dedi Thor.*

Loki, "Yaşlıyım ama şanslıyım" dedi. "İyi giyerim."

Thor homurdandı, tamamen ikna olmamıştı. Kızıl sakalı, bir zamanlar gururlu bir ateşin beyaz küllere dönüşmesi gibi, içinde birkaç soluk turuncu kılla şimdi kar beyazıydı.

Freya, "Ona tekrar vur," dedi. Saçları uzun ve griydi ve yüzündeki çizgiler derin ve yıpranmıştı. Hâlâ güzeldi ama bu altın saçlı bir kızın değil, yaşın güzelliğiydi. "Idunn'un nerede olduğunu biliyor. Ve

elmaların nerede olduğunu biliyor.” Brising'lerin kolyesi hâlâ boynunda asılıydı ama donuk ve kararmıştı ve parlamıyordu.

Tanrıların babası Odin, yumrulu, artritli, mavi damarlı ve bükülmüş parmaklarıyla asasını tutuyordu. Her zaman gürleyen ve buyurgan olan sesi şimdi çatlak ve tozluydu. "Ona vurma Thor," dedi eski sesiyle.

"Görmek? En azından mantıklı davranacağını biliyordum, All-baba," dedi Loki. "Onunla hiçbir ilgim yoktu! Idunn neden benimle bir yere gitmiş olsun ki? Benden hoşlanmadı bile!”

"Ona vurma," diye tekrarladı Odin ve şimdi sarımsı gri olan tek sağlam gözüyle Loki'ye baktı. “İşkence gördüğünde onun bütün ve kırılmamış olmasını istiyorum. Şimdi ateşleri ısıtıyorlar, bıçakları bileyorlar, taşları topluyorlar. Yaşlı olabiliriz, ancak en iyi zamanlarımızda ve bizi genç tutmak için Idunn elmalarına sahipken, her zamankinden daha iyi işkence edebiliriz ve öldürebiliriz.”

Yanan kömürlerin kokusu Loki'nin burun deliklerine ulaştı.

"Eğer . . . ”dedi. "Idunn'a ne olduğunu çözebilirsem ve onu ve elmalarını bir şekilde Asgard'a sağ salim geri getirebilirsem, işkenceyi ve ölümü unutabilir miyiz?"

Odin, Loki'nin yaşlı bir adam mı yoksa yaşlı bir kadın mı olduğunu anlayamadığı o kadar yaşlı ve çatlak bir sesle, "Hayattaki tek şansın bu," dedi. "Idunn'u Asgard'a geri getirin. Ve ölümsüzlük elmaları."

Loki başını salladı. "Bu zincirleri çözün," dedi onlara. "Yaparım. Yine de Freya'nın şahin tüyü pelerinine ihtiyacım olacak."

"Benim pelerinim mi?" Freya'ya sordu.

"Korkarım ki öyle."

Freya sert adımlarla uzaklaştı ve şahin tüyleriyle kaplı bir pelerinle geri döndü. Loki'nin zincirleri çözüldü ve pelerine uzandı.

"Uçup bir daha geri dönmeyebileceğini düşünme," dedi Thor ve beyaz sakalını anlamlı bir şekilde okşadı. "Artık yaşlı olabilirim," dedi, "ama geri dönmezsen, benim kadar eski, saklandığın her yerde seni avlayacağım ve ben ve çekicim senin ölümün olacağız. Çünkü ben hâlâ Thor'um! Ve ben hala güçlüyüm!”

"Hala çok sinir bozucusun," dedi Loki. "Nefesinizi koruyun ve Asgard duvarlarının ötesinde bir yığın odun talaşı yapmak için gücünüzü kullanın. Muazzam bir odun talaşı yığını. Birçok ağacı kesmeniz ve onları ince talaşlar halinde kesmeniz gerekecek. Duvar boyunca uzun bir yığına ihtiyacım olacak, o yüzden şimdi başlamalısın."

Sonra Loki şahin pelerinini sıkıca kendine sardı ve şahin şeklinde kanatlarını çırptı ve bir kartaldan bile daha hızlı yükseldi ve kuzeye uçarak ayaz devlerinin topraklarına doğru gitti.

IV

Loki, buz devlerinin topraklarının derinliklerinde, dev Thiazi'nin kalesine ulaşana kadar bir şahin şeklinde duraklamadan uçtu ve yüksek çatıya tünedi, aşağıda olup bitenleri gözlemledi.

Thiazi'nin dev bir formda kalesinden çıkıp en büyük balinadan daha büyük bir kayığa doğru yürüdüğünü izledi. Thiazi, tekneyi kıyıdan kuzey okyanusunun soğuk sularına indirdi ve büyük darbelerle denize doğru kürek çekti. Çok geçmeden gözden kayboldu.

Sonra Loki kalede bir şahin gibi uçtu, giderken her pencereye baktı. En uzak odada, parmaklıklı bir pencereden Idunn'u otururken ve ağlarken gördü ve parmaklıklara tünedi.

"Ağlamayı kes!" dedi. "Ben Loki, seni kurtarmaya geldim!"

Idunn ona kırmızı çerçeveli gözlerle baktı. "Sorunlarımın kaynağı sensin," dedi.

"Pekala, belki. Ama bu çok uzun zaman önceydi. O dünkü Loki'ydi. Bugünün Loki'si sizi kurtarmak ve eve götürmek için burada."

"Nasıl?" diye sordu.

"Elmalar yanınızda mı?"

"Ben bir Aesir tanrıçasıyım," dedi ona. "Ben neredeysem elmalar da orada." Ona elma kutusunu gösterdi.

Bu, işleri basitleştirir, dedi Loki. "Gözlerini kapat."

Gözlerini kapadı ve adam onu, yeşil kabuğu hâlâ ona yapışmış halde, kabuğunda bir fındığa dönüştürdü. Loki pençelerini somuna kapadı, pencerenin parmaklıkları arasında zıpladı ve eve dönüş yolculuğuna başladı.

Thiazi kötü bir gün balık avı geçirdi. Onun için hiçbir balık ısırmıyordu. Zamanını en iyi şekilde kullanmasının kalesine dönüp Idunn'a hükmetmek olduğuna karar verdi. O ve elmaları gittiğinde, tüm tanrıların nasıl zayıf ve solmuş olduğunu - salyaları akan, felçli, titreyen hantallar, yavaş düşünce ve zihin ve beden olarak sakat olduklarını söyleyerek ona kızacaktı. Evine, kalesine kürek çekti ve koşarak Idunn'un odasına gitti.

Boştu.

Thiazi yerde bir şahin tüyü gördü ve o anda Idunn'un nerede olduğunu ve onu kimin aldığını anladı.

Daha önce hiç olmadığı kadar büyük ve güçlü bir kartal şeklinde gökyüzüne sıçradı ve kanatlarını çırpmaya ve Asgard'a doğru giderek daha hızlı uçmaya başladı.

Dünya onun altında hareket etti. Rüzgar onun etrafında esti. Daha da hızlı gitti, o kadar hızlıydı ki, geçişinin sesiyle birlikte hava bile gümbürdüyordu.

Thiazi ileri uçtu. Devler diyarını terk edip tanrıların diyarına girdi. Önünde bir şahin gördüğünde, Thiazi bir hiddet çığlığı attı ve hızını artırdı.

Asgard'ın tanrıları, kanatların gıcırtısı ve patlamasını duydular ve neler olduğunu görmek için yüksek duvarlara gittiler. Küçük şahinin kendilerine doğru geldiğini gördüler, çok yakındaki devasa kartalı. Şahin çok yakındı. . .

"Şimdi?" Thor'a sordu.

"Şimdi," dedi Freya.

Thor talaşları ateşe verdi. Yakalanmalarından önce bir an vardı - şahinin üzerlerinden uçup kalenin içine yerleşmesine yetecek kadar uzun bir an ve sonra bir *gümbürtüyle alevler* içinde kaldılar. Bir patlama gibiydi, Asgard'ın duvarlarından daha yüksekte bir ateş tükürüğü gibiydi: ürkütücü ve hayal edilemeyecek kadar sıcaktı.

Kartal şeklindeki Thiazi kendini durduramadı, uçuşunu yavaşlatamadı, yön değiştiremedi. Alevlerin içine uçtu. Devin tüyleri alev aldı, kanatlarının uçları yandı ve tüysüz bir kartal olarak havadan düştü ve tanrıların kalesini sarsan bir patlama ve gümbürtüyle yere düştü.

Yanmış, sersemlemiş, sersemlemiş çıplak kartal, yaşlı tanrılarla bile boy ölçüşemezdi. Kendisini tekrar dev şekle dönüştüremeden önce zaten yaralıydı ve kuştan deve dönüşürken, Thor'un çekicinin bir darbesi Thiazi'yi hayatından ayırdı.

V

Idunn, kocasına yeniden kavuştuğu için mutluydu. Tanrılar ölümsüzlük elmalarından yediler ve gençliklerini geri kazandılar. Loki artık meselenin bittiğini umuyordu.

değildi. Thiazi'nin kızı Skadi zırhını giydi, silahlarını aldı ve babasının intikamını almak için Asgard'a geldi.

"Babam benim her şeyimdi" dedi. "Onu öldürdün. Ölümü hayatımı gözyaşı ve sefaletle dolduruyor. Hayatımda hiç neşe yok. İntikam ya da tazminat için buradayım."

Aesir ve Skadi tazminat için ileri geri pazarlık ettiler. O günlerde her canın bir bedeli vardı ve Thiazi'nin hayatı çok pahalıydı. Müzakereler sona erdiğinde, tanrılar ve Skadi, babasının ölümü için üç şekilde tazmin edileceği konusunda anlaşmışlardı.

Birincisi, ölen babasının yerini alması için ona bir koca verilmesiydi. (Skadi'nin, tüm tanrıların en güzeli olan Balder'a kalbini verdiği tüm tanrı ve tanrıçalar için açıktı. Balder kızarıp utanarak gözlerini kaçırana kadar ona göz kırpıp bakmaya devam etti.)

İkincisi, tanrılar onu tekrar güldürecekti, çünkü babası öldürüldüğünden beri gülmemişti ya da gülmemişti.

Ve son olarak, tanrılar, babasının asla unutulmaması için bunu yapacaktı.

Tanrılar kendi aralarından bir koca seçmesine izin vermişler ama bir şartı varmış: Kocasını yüzünü görerek seçemeyeceğini söylemişler. Erkek tanrıların hepsi bir perdenin arkasında durur, sadece ayakları görünürdü. Skadi, kocasını ayağına göre seçmek zorunda kalacaktı.

Tanrılar birer birer perdenin yanından geçtiler ve Skadi gözlerini ayaklarına dikti. "Çirkin ayaklar," derdi, her bir çift ayak yanından geçerken.

Sonra durdu ve sevinçle haykırdı, "Bunlar müstakbel kocamın ayakları!" dedi. "Bunlar en güzel ayaklar! Balder'ın ayakları olmalılar - Balder'daki hiçbir şey çirkin olamaz."

Ve Balder gerçekten güzel olsa da, seçtiği ayaklar, perde kaldırıldığında Skadi keşfetti, arabaların tanrısı, Frey ve Freya'nın babası Njord'a aitti.

O zaman ve orada onunla evlendi. Yüzünü takip eden düğün şöleninde Aesir'in gördüğü en üzücü şeydi.

Thor, Loki'yi dürttü. "Devam et," dedi. "Onu güldür. Zaten hepsi senin suçun."

Loki içini çekti. "Yok canım?"

Thor başını salladı ve çekicinin sapına anlamlı bir şekilde vurdu.

Loki başını salladı. Sonra dışarı, hayvanların tutulduğu ağıllara gitti ve büyük, son derece sinirli bir tekeyle düğün ziyafetine geri döndü. Loki, sakalına güçlü bir ip bağlayarak keçiyi daha da sinirlendirdi.

Ardından Loki ipin diğer ucunu kendi özel bölgelerine bağladı.

Eliyle ipi çekiştirdi. Keçi, sakalının acıyla çekildiğini hissederek çığlık attı ve geri çekildi. İp Loki'nin özel yerlerini sertçe çekti. Loki çığlık attı ve ipi tekrar tuttu ve geri çekti.

Tanrılar güldü. Tanrıları güldürmek çok uzun sürmedi ama bu, uzun zamandır gördükleri en iyi şeydi. İlk önce neyin kopacağına, keçinin sakalına veya Loki'nin mahrem yerlerine bahis oynadılar. Çığlık attığı için Loki ile alay ettiler. "Gece vakti ağlayan bir tilki gibi!" diye haykırdı Balder, kahkahasını bastırarak. "Loki ağlayan bir

bebek gibi geliyor!" Kıkırdayan ama Loki her çığlık attığında hala gülen Balder'ın kardeşi Hod kıkırdadı.

Bir gülümsemenin hayaleti dudaklarının köşelerine musallat olmaya başlasa da Skadi gülmedi. Keçi her çığlık attığında ya da Loki acı çeken bir çocuk gibi ağladığında gülümsemesi biraz daha genişliyordu.

Loki çekti. Keçi çekti. Loki çığlık attı ve ipi çekti. Keçi ciyakladı ve daha da sertçe geri çekildi.

Halat koptu.

Loki kasıklarını tutarak havaya fırladı ve inleyerek ve kırılarak Skadi'nin kucağına indi.

Skadi bir dağ ülkesinde çığ gibi güldü. Bir buzağı buzağı gibi yüksek sesle güldü. O kadar uzun ve sert güldü ki, kahkaha gözyaşları gözlerinde parıldadı ve gülerken ilk kez uzanıp yeni kocası Njord'un elini sıktı.

Loki kucağından aşağı indi ve sendeleyerek uzaklaştı, o giderken iki eli de bacaklarının arasında kenetlendi, sadece daha yüksek sesle gülen tüm tanrı ve tanrıçalara incinmiş bir şekilde baktı.

Düğün ziyafeti sona erdiğinde devin kızı Skadi'ye baba Odin, "İşimiz bitti," dedi. "Ya da neredeyse bitti."

Skadi'ye kendisini geceye kadar takip etmesini işaret etti ve o ve Odin, yanında yeni kocasıyla birlikte salondan çıktılar. Tanrıların devin kalıntıları için yaptığı cenaze ateşinin yanında, ışıkla dolu iki büyük küre oturuyordu.

"O küreler," dedi Odin Skadi'ye, "bunlar babanın gözleriydi."

Baba, iki gözü aldı ve yan yana yanarak parıldadıkları gece göğüne fırlattı.

Kış ortasında geceye bakın. Onları orada görebilirsiniz, yan yana yanan ikiz yıldızlar. Bu iki yıldız Thiazi'nin gözleri. Hala parlıyorlar.

GERD VE FREY'İN HİKAYESİ

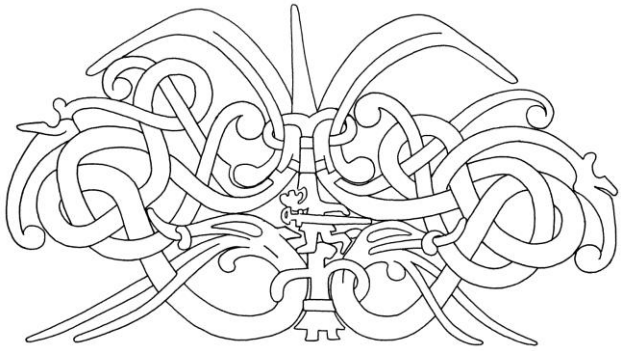

Bence

Freya'nın kardeşi Frey, Vanir'in en güçlüsüydü . Yakışıklı ve asil, savaşçı ve aşıktı ama hayatında bir şey eksikti ve bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Midgard'ın ölümlüleri Frey'e saygı duyuyordu. Mevsimleri yaptı dediler. Frey tarlaları verimli hale getirdi ve ölü topraktan hayat çıkardı. İnsanlar Frey'e tapıyor ve onu seviyorlardı ama bu onun içindeki boşluğu doldurmadı.

Frey eşyalarının stokunu aldı:

Kendi başına savaşacak kadar güçlü ve olağanüstü bir kılıcı vardı. Ama bu Frey'i tatmin etmedi.

Cüce Brokk ve kardeşi Eitri tarafından yaratılan altın kıllı domuz Gullinbursti'ye sahipti. Gullinbursti, Frey'in arabasını çekti. Havada ve suyun üzerinde koşabilir, herhangi bir attan daha hızlı koşabilir ve altın kılları çok parlak parladığı için en karanlık gecede bile koşabilirdi. Ancak Gullinbursti, Frey'i tatmin etmedi.

oğulları olarak bilinen üç cüce tarafından onun için yapılmış bir tekne olan *Skidbladnir'e* sahipti . Oradaki en büyük gemi değildi (ölülerin kesilmemiş tırnaklarından yapılan Ölüm Gemisi *Naglfar'dı),*

ama gemide tüm Aesir'ler için yer vardı. Skidbladnir'in yelkenleri açıldığı zaman , rüzgarlar her zaman güzel olurdu ve sizi gitmeniz gereken her yere götürürdü. Gelmiş geçmiş en büyük ikinci gemi olmasına ve tüm Aesir'i tutacak olmasına rağmen, Frey *Skidbladnir'i* bir bez gibi katlayıp çantasına koyabilirdi. Tüm gemilerin en iyisiydi. Ama *Skidbladnir* onu tatmin etmedi.

Asgard olmayan en iyi konutun sahibiydi. Işık elflerinin evi olan Alfheim'dı, her zaman karşılandığı ve derebeyi olarak kabul edildiği yerdi. Alfheim gibisi yoktu ama yine de onu tatmin etmedi.

Frey'in hizmetkarı Skirnir, hafif elflerden biriydi. O, hizmetkarların en iyisiydi, nasihat bilgesi ve çehreliydi.

Frey, Skirnir'e Gullinbursti'yi kullanmasını emretti ve birlikte Asgard'a doğru yola çıktılar.

Asgard'a ulaştıklarında, katledilenlerin büyük salonu olan Valhalla'ya doğru yürüdüler. Odin'in Valhalla'sında Einherjar, "yalnız savaşanlar" - zamanın başlangıcından beri savaşta asil bir şekilde ölen tüm adamlar yaşıyor. Ruhları, Odin tarafından savaşta katledilen soyluların ruhlarını nihai ödüllerine getirme göreviyle görevlendirilen savaşçı kadınlar olan Valkyries tarafından savaş alanlarından alınır.

Daha önce oraya gitmemiş olan Skirnir, "Birçoğu olmalı," dedi.

Var, dedi Frey ona. "Ama daha fazlası var. Ve kurtla savaştığımızda daha fazlasına ihtiyaç duyulacak."

Valhalla çevresindeki tarlalara yaklaşırken savaşın sesini duydular; metalin metale çarpmasını, metalin ete çarpmasını duydular.

İzlerken, her yaştan ve yerden güçlü savaşçılar gördüler, savaşta iyi uyum sağladılar, savaş teçhizatlarını giydiler, her biri elinden gelenin en iyisini yaptı. Çok geçmeden adamların yarısı çimenlerin üzerinde ölü bir şekilde yatıyordu.

Yeter, diye seslendi bir ses. “Savaş bugünlük bitti!”

Bunun üzerine ayakta duranlar, ölülerin avlu zemininden kalkmasına yardım etti. Frey ve Skirnir izlerken yaraları iyileşti ve

atlarına bindiler. O gün savaşan tüm askerler, kazansalar da kaybetseler de evlerine, soyluların salonu olan Valhalla'ya gittiler.

Valhalla muazzam bir salondu. 540 kapısı vardı ve her kapı 800 savaşçının yan yana yürümesine izin veriyordu. Zihnin kaldırabileceğinden daha fazla insanı oturttu.

Salonda, şölen başladığında savaşçılar tezahürat yaptı. Kocaman bir kazandan kepçeyle çıkarılan domuz eti yiyorlardı. Bu, Saerimnir yaban domuzunun etiydi: her gece yaban domuzunun etiyle ziyafet çekerlerdi ve her sabah canavar canavar, o günün ilerleyen saatlerinde öldürülmeye ve soylu ölüleri beslemek için canını ve etini vermeye hazır olarak yeniden canlanırdı. . Ne kadar çok olursa olsun, her zaman yeterli et olurdu.

Mead içmeleri için getirildi.

Skirnir, "Birçok savaşçı için çok fazla bal likörü," dedi. "Nereden geliyor?"

Frey, "Heidrun adındaki bir keçiden geliyor," dedi. “Valhalla'nın tepesinde duruyor ve dünya ağacı olan Yggdrasil'in o dalı dediğimiz Lerad adlı ağacın yapraklarını yiyor. Memelerinden en iyi bal likörü akar. Her savaşçı için her zaman yeterli olacaktır.”

Odin'in oturduğu yüksek masaya yürüdüler. Önünde bir kase et vardı ama tadı yoktu. Zaman zaman bıçağıyla bir parça ete saplar ve onu kurtlarından biri olan Geri ve Freki tarafından yenmek üzere yere vururdu.

Odin'in omuzlarına iki kuzgun oturdu ve kuzgunlara çok uzaklarda olup bitenleri fısıldarken kuzgunlara da et parçaları verirdi.

"Yemiyor," diye fısıldadı Skirnir.

"Gerek yok," dedi Frey. "O içer. Sadece şaraba ihtiyacı var, başka bir şeye değil. Haydi. Burada işimiz bitti."

"Neden buradaydık?" diye sordu Skirnir, Valhalla'nın 540 kapısından birinden çıkarken.

"Çünkü Odin'in gözlem noktası olan Hlidskjalf'taki kendi salonunda değil, Valhalla'da savaşçılarla birlikte olduğundan emin olmak istedim."

Odin'in salonuna girdiler. "Burada bekle," dedi Frey.

Frey tek başına Odin'in salonuna girdi ve Odin'in dokuz dünyada olan her şeyi görebildiği taht olan Hlidskjalf'a tırmandı.

Frey dünyaya baktı. Güneye, doğuya, batıya baktı ve aradığı şeyi görmedi.

Sonra kuzeye baktı ve hayatında eksik olduğu şeyi gördü.

Efendisi salondan geldiğinde Skirnir kapıda bekliyordu. Frey'in yüzünde Skirnir'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı ve Skirnir korkuyordu.

Hiç konuşmadan oradan ayrıldılar.

II

Frey, Gullinbursti'nin çektiği arabayı babasının salonuna geri sürdü. Frey oraya vardıklarında kimseyle konuşmadı, ne denizlerde yelken açanların efendisi olan babası Njord, ne de üvey annesi, dağların hanımı Skadi. Gece yarısı kadar karanlık bir yüzle odasına gitti ve orada kaldı.

Üçüncü gün, Njord Skirnir'i aradı.

Njord, "Frey üç gün üç gecedir burada," dedi. "Yimemiş, bir şey içmemiş."

"Bu doğru," dedi Skirnir.

"Onu bu kadar kızdıracak ne yaptık?" diye sordu Njord. “Her zaman çok nazik olan, kibar, bilge sözlerle dolu olan oğlum şimdi hiçbir şey söylemiyor, sadece bize öfkeyle bakıyor. Onu bu kadar üzecek ne yaptık?”

"Bilmiyorum," dedi Skirnir.

"Öyleyse," dedi Njord, "ona gidip neler olduğunu sormalısın. Ona neden bu kadar kızgın olduğunu sor, hiçbirimizle konuşmayacak.”

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Skirnir. "Ama sizi reddedemem, lordum. O kadar garip, karanlık bir ruh hali içinde ki, ona sorarsam ne yapacağından korkuyorum.”

"Ona sor," dedi Njord. "Ve onun için elinden geleni yap. O senin efendin."

Işık elflerinin Skirnir'i, Frey'in denize baktığı yere gitti. Frey'in yüzü bulutlu ve endişeliydi ve Skirnir ona yaklaşmaktan çekindi.

"Frey mi?" dedi Skirnir.

Frey hiçbir şey söylemedi.

"Frey mi? Ne oldu? Sinirlisin. Ya da mahzunsun. Bir şey oldu. Sana ne olduğunu bana anlatmak zorundasın."

"Cezalandırılıyorum," dedi Frey ve sesi boğuk ve uzak geliyordu. “Tüm-Baba'nın kutsal koltuğuna gittim ve dünyaya baktım. Gözlem yerine hakkım olduğuna inanmaktaki küstahlığımdan dolayı mutluluğum sonsuza dek elimden alındı. Suçumun bedelini ödedim ve hala ödüyorum.”

"Lordum," dedi Skirnir, "ne gördün?"

Frey sessizdi ve Skirnir onun bir kez daha sıkıntılı bir sessizliğe gömüldüğünü düşündü. Ama bir süre sonra, “Kuzeye baktım. Orada bir mesken gördüm, muhteşem bir ev. Ve eve doğru yürüyen bir kadın gördüm. Onun gibi bir kadın görmedim. Ona benzeyen kimse yok. Onun gibi hareket eden kimse yok. Evinin kapısının kilidini açmak için kollarını kaldırdığında, ışık kollarından yansıdı ve sanki havayı aydınlatıyor ve denizi aydınlatıyor gibiydi ve o onun içinde olduğu için tüm dünya daha parlak ve daha güzel bir yer. . Sonra başka yöne baktım ve onu bir daha göremedim ve dünyam karanlık, umutsuz ve boş hale geldi."

"O kim?" Skirnir'e sordu.

"Bir dev. Babası dünya devi Gymir, annesi ise bir dağ devi Aurboda.”

"Peki bu güzel yaratığın bir adı var mı?"

"Adı Gerd." Frey bir kez daha sessiz kaldı.

Skirnir, "Baban senin için endişeleniyor. Hepimiz endişeliyiz. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Ona gidip elini istersen, her şeyi veririm. Onsuz yaşayamam. Onu bana geri getir, karım olsun, babası ne derse desin. Sana çok iyi ödeyeceğim."

"Çok şey istiyorsunuz lordum," dedi Skirnir.

"Her şeyi veririm," dedi Frey hararetle ve titredi.

Skirnir başını salladı. "Bunu yapacağım, efendim." Tereddüt etti. "Frey, kılıcına bakabilir miyim?"

Frey kılıcını çıkardı ve incelemesi için Skirnir'e uzattı. “Bunun gibi başka bir kılıç yok. Bir el tutmadan kendi kendine savaşacak. Seni her zaman koruyacak. Başka hiçbir kılıç, ne kadar güçlü olursa olsun, onun savunmasını delemez. Bu kılıcın ateş iblisi Surtr'un alevli kılıcına karşı bile üstün gelebileceğini söylüyorlar."

Skirnir omuz silkti. "İyi bir kılıçtır. Sana Gerd'i getirmemi istersen, bu kılıç benim ücretim olacak."

Frey başıyla onayladı. Skirnir'e kılıcını ve binmesi için bir at verdi.

Skirnir, Gymir'in evine ulaşana kadar kuzeye gitti. Misafir olarak içeri girdi ve kim olduğunu ve onu kimin gönderdiğini açıkladı. Güzel Gerd'e ustası Frey'i anlattı. "O, tüm tanrıların en görkemlisidir," dedi ona. "Yağmur, hava ve güneş ışığı üzerinde hakimiyeti var ve Midgard halkına iyi hasatlar ve huzurlu günler ve geceler veriyor. İnsanlığın refahını ve bolluğunu gözetler. Bütün insanlar onu sever ve ona tapar.”

Gerd'e Frey'in güzelliğini ve gücünü anlattı. Ona Frey'in bilgeliğinden bahsetti. Ve sonunda ona Frey'in ona duyduğu sevgiyi, onunla ilgili bir görüntü karşısında yüreğinin nasıl çarptığını ve şimdi o onun gelini olmayı kabul edene kadar yemek yemeyeceğini, uyumayacağını, içmeyeceğini ve konuşmayacağını anlattı.

Gerd gülümsedi ve gözleri sevinçle parladı. "Ona evet de," dedi. "Dokuz gün sonra düğün için onunla Barri adasında buluşacağım. Git ve ona söyle."

Skirnir, Njord'un salonuna döndü.

Daha atından inmeye fırsat bulamadan Frey oradaydı, onu terk ettiğinden daha solgun ve bitkindi. "Ne haberi?" O sordu. “Seviniyor muyum yoksa umutsuz muyum?”

Skirnir, "Seni bundan dokuz gün sonra Barri adasında kocası olarak alacak," dedi.

Frey uşağına neşeyle baktı. "Hayatımda onsuz geceler sonsuza kadar sürer," dedi. "Bir gece çok uzun. İki gece daha da uzun. Üç

geceyle nasıl başa çıkacağım? Dört gün bana bir ay gibi geliyor ve sen dokuz gün beklememi mi bekliyorsun?

Ve Skirnir efendisine acıyarak baktı.

O günden dokuz gün sonra, Barri adasında Frey ve Gerd ilk kez karşılaştılar ve sallanan arpa tarlasında evlendiler. Düşlediği kadar güzeldi ve dokunuşu güzeldi, öpücüğü umduğu kadar tatlıydı. Düğünleri kutsanmıştı ve bazıları oğulları Fjolnir'in İsveç'in ilk kralı olduğunu söylüyor. (Bir gece geç saatlerde bir bal likörü fıçısında boğulur, karanlıkta işeyecek bir yer arardı.)

Skirnir kendisine verilmiş olan kılıcı, kendi başına savaşan Frey'in kılıcını aldı ve onunla Alfheim'a döndü.

Güzel Gerd, Frey'in hayatındaki ve kalbindeki boşluğu doldurdu. Frey kılıcını kaçırmadı ve yerine de koymadı. Dev Beli ile savaşırken onu geyik boynuzu ile öldürdü. Frey o kadar güçlüydü ki bir devi çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Yine de kılıcını vermemeliydi.

Ragnarok geliyor. Gökyüzü yarıldığında ve Muspell'in karanlık güçleri savaş yolculuğuna çıktığında, Frey kılıcının hâlâ yerinde olmasını dileyecek.

HYMIR VE THOR'UN BALIKÇILIK SEFERLERİ

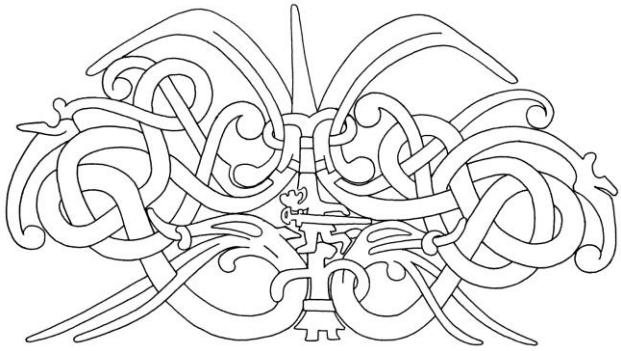

Aegir'in deniz kenarındaki devasa salonuna geldiler. Şirketin başındaki Thor, "Buradayız," diye seslendi. “Bize bir ziyafet ver!”

Aegir, deniz devlerinin en büyüğüydü. Karısı Ran'dı, denizde boğulanların ağına toplandı. Dokuz kızı denizin dalgalarıdır.

Aegir tanrıları beslemek istemiyordu ama aynı zamanda onlarla savaşmak istemiyordu. Thor'un gözlerinin içine baktı ve dedi ki, "Bir ziyafet vereceğim ve bu, herhangi birinizin katılabileceği en güzel ziyafet olacak. Kulum Fimafeng, her birinize özenle hizmet edecek, midenizin kaldırabileceği kadar yiyecek, içebileceğiniz kadar bira getirecek. Tek bir şartım var: Ziyafeti vereceğim, ama önce bana hepiniz için bira yapacak kadar büyük bir kazan getirmelisiniz. Sizden çok var ve iştahınız çok büyük.”

Aegir, tanrıların böyle bir kazanı olmadığını çok iyi biliyordu. Ve kazan olmadan ziyafet vermek zorunda değildi.

Thor diğer tanrılardan tavsiye istedi, ancak sorduğu her tanrı böyle bir kazanın var olmadığı görüşündeydi. Sonunda savaş tanrısı, savaş tanrısı Tyr'e sordu. Tyr tek eli olan sol eliyle çenesini kaşıdı. "Dünya denizinin kıyısında," dedi, "dev kral Hymir yaşıyor. Üç mil derinliğinde bir kazanı var. Gelmiş geçmiş en büyük kazan."

"Emin olabilir misin?" Thor'a sordu.

Tyr başını salladı. "Hymir benim üvey babam. Annemle evli" dedi. "O bir dev. Büyük kazanı kendi gözlerimle gördüm. Ve annemin oğlu olarak Hymir'in salonunda hoş karşılanacağım."

Tyr ve Thor, keçiler Snarler ve Grinder tarafından çekilen Thor'un arabasına tırmandılar ve hızla Hymir'in muazzam kalesine gittiler. Thor keçileri bir ağaca bağladı ve ikisi içeri girdi.

Mutfakta kaya büyüklüğünde soğan ve tekne büyüklüğünde lahana kesen bir dev vardı. Thor bakmaktan kendini alamadı: yaşlı kadının dokuz yüz başı vardı, her birinin kafası bir öncekinden daha çirkin ve daha korkunçtu. Geri bir adım attı. Tyr rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Tyr, "Selamlar, Büyükanne. Biramızı yapmak için Hymir'in kazanını ödünç alıp alamayacağımızı görmek için buradayız."

"Ne kadar küçük şeyler! Seni fare sandım," dedi Tyr'ın büyükannesi ve konuştuğunda sesi bir insan kalabalığının bağırıyormuş gibi geliyordu. "Benimle konuşmak istemiyorsun, torun. Annenle konuşmalısın."

"Misafirlerimiz var!" diye seslendi. Oğlunuz bir arkadaşıyla burada" ve birkaç dakika sonra içeri başka bir dev girdi. Bu Hymir'in karısı, Tyr'ın annesiydi. Altın bir elbise giymişti ve kayınvalidesi kadar güzeldi; birayla doldurduğu en küçük iki dev yüksüğü taşıyordu. Thor ve Tyr kova büyüklüğündeki yüksükleri kavradı ve birayı coşkuyla içtiler.

Mükemmel biraydı.

Dev kadın Thor'a adını sordu. Thor ona söylemek üzereydi ama daha o konuşamadan Tyr, "Adı Veor, Anne. O benim arkadaşım. Hymir'in ve devlerin düşmanlarının da düşmanı."

Zirvelerde gök gürültüsü, dağların parçalanması veya kıyıya çarpan devasa dalgalar gibi uzak bir gümbürtü duydular ve her gümbürde dünya sallandı.

Kocam eve geliyor, dedi dev kadın. "Uzaktan yumuşak ayak seslerini duyuyorum."

Gürleme daha belirgin hale geldi ve hızla yaklaşıyor gibiydi.

“Kocam eve geldiğinde genellikle huysuz, öfkeli ve huysuz. Misafirlerine kötü davranıyor," diye uyardı dev onları. "Neden o çaydanlığın altına girmiyorsun ve dışarı çıkmana yetecek kadar neşeli olana kadar orada kalmıyorsun?"

Onları mutfağın zemininde bir su ısıtıcısının altına sakladı. Orası karanlıktı.

Yer sallandı, bir kapı çarptı ve Thor ile Tyr, Hymir'in evde olması gerektiğini anladı. Devin kocasına misafirleri, oğlu ve bir arkadaşı olduğunu ve nazik bir ev sahibi olarak en iyi davranışı sergilemesi ve onları öldürmemesi gerektiğini söylediğini duydular.

"Neden?" Devin sesi yüksek ve huysuzdu.

"Küçük olan oğlumuz Tyr. Onu hatırlıyorsun. Büyük olanın adı Veor. Ona iyi davran."

" *Tor* ? Thor düşmanımız mı? Herkesten daha fazla dev öldüren Thor, hatta diğer devleri bile mi? Onunla karşılaşırsam öldürmeye yemin ettiğim Thor? Thor-”

"Veor," dedi karısı onu sakinleştirerek. "Thor değil. *Veor* . Oğlumuzun arkadaşı ve düşmanlarınızın düşmanı, bu yüzden ona iyi davranmalısınız.”

Kocaman, gürleyen bir devin sesi, “Aklım gaddar, ruhum gazap dolu ve kimseye iyi davranmak gibi bir arzum yok” dedi. "Nerede saklanıyorlar?"

"Ah, şuradaki kirişin hemen arkasında," dedi karısı.

Thor ve Tyr, işaret ettiği ışın parçalanıp kırılırken bir çarpma sesi duydular. Bunu, birbiri ardına mutfaktaki tüm su ısıtıcılarının tavandan aşağı devrilip yıkılmasıyla başka bir dizi çarpma izledi.

"Bir şeyleri kırmayı bitirdin mi?" diye sordu Tyr'ın annesi.

"Sanırım öyle," dedi Hymir'in sesi isteksizce.

"O zaman su ısıtıcısının altına bak," dedi. "Yerde senin yok etmediğin."

Tyr ve Thor'un altında saklandıkları çaydanlık kaldırıldı ve kendilerini devasa bir yüze bakarken buldular, yüz hatları asık bir ifadeye dönüştü. Thor bunun dev kral Hymir olduğunu biliyordu. Sakalları kış ortasında buzla kaplı ağaçlardan oluşan bir orman

gibiydi, kaşları bir devedikeni tarlası gibiydi, nefesi bir bataklıktaki leş kadar sert ve iğrençti.

"Merhaba Tyr," dedi Hymir hevessizce.

"Merhaba Peder," dedi Tyr, mümkünse daha da az zevkle.

Hymir, "Akşam yemeğinde misafir olarak bize katılacaksınız," dedi. Ellerini çırptı.

Salonun kapısı açıldı ve ceketi parıldayan, gözleri parlak, boynuzları keskin olan dev bir öküz içeri girdi. Onu daha da güzel bir başkası izledi ve ardından ilk ikisinden bile daha ince olan son öküz.

"Bunlar var olan en mükemmel öküzler. Midgard veya Asgard'ın canavarlarından çok daha büyük ve şişman. Hymir," diye itiraf etti, "sığır sürümle son derece gurur duyuyorum. Onlar benim hazinelerim ve gözlerimin nuru. Onlara kendi çocuklarım gibi davranıyorum." Ve bir an için somurtkan yüzü yumuşamış gibi oldu.

Dokuz yüz başlı büyükanne her bir öküzü kesip derisini yüzdü ve devasa tenceresine attı. Tencere, tıslayan ve tüküren bir ateşin üzerinde kaynadı ve köpürdü ve o, meşe ağacı büyüklüğünde bir kaşıkla karıştırdı. Yemek pişirirken kendi kendine sessizce şarkı söylüyordu, hepsi aynı anda yüksek sesle şarkı söyleyen bin yaşlı kadın gibi bir sesle.

Çok geçmeden yemek hazırdı.

"Siz burada misafirsiniz. Törende durmayın. Tencereden yiyebildiğin kadarını al," dedi Hymir genişçe. Ne de olsa yabancılar küçüktü - ne kadar yiyebilirlerdi? Sonuçta, öküzler çok büyüktü.

Thor, umursamadığını söyledi ve iki öküzü tek başına, birbiri ardına yemeye başladı ve geriye sadece temiz seçilmiş kemikler kaldı. Sonra memnun bir şekilde geğirdi.

"Bu çok fazla yiyecek Veor," dedi Hymir. "Bizi birkaç gün beslemesi gerekiyordu. Daha önce bir devin bile öküzlerimden ikisini birden yediğini gördüğümü sanmıyorum."

"Acıktım," dedi Thor. "Ve biraz kendimi kaptırdım. Bak, yarın neden balığa çıkmıyoruz? Senin tam bir balıkçı olduğunu duydum."

Hymir, balık tutma becerileriyle övünürdü. "Ben mükemmel bir balıkçıyım" dedi. "Yarın akşamki yemeğe yetişebiliriz."

Thor, "Ben de iyi bir balıkçıyım," dedi. Daha önce hiç balık tutmamıştı, ama ne kadar zor olabilirdi ki?

Hymir, "Yarın şafakta rıhtımda buluşacağız," dedi.

O gece büyük yatak odalarında Tyr, Thor'a "Umarım ne yaptığını biliyorsundur" dedi.

"Elbette istiyorum," dedi Thor. Ama yapmadı. O sadece canı ne istiyorsa onu yapıyordu. Thor'un en iyi yaptığı şey buydu.

Şafaktan önceki gri ışıkta Thor, rıhtımda Hymir ile karşılaştı.

"Seni uyarmalıyım, küçük Veor," dedi dev, "çok uzaklara, buzlu sulara gideceğiz. Senin gibi küçücük bir şeyin hayatta kalabileceğinden daha uzun süre soğuğa doğru kürek çekerim ve dışarıda kalırım. Sakalınızda ve saçınızda buzlar oluşacak ve soğuktan maviye döneceksiniz. Muhtemelen öleceksin."

"Beni endişelendirme," dedi Thor. "Ben soğuğu severim. Canlandırıcı. Yem olarak ne kullanıyoruz?"

Hymir, "Zaten kendi yemim var," dedi. "Kendini bulmalısın. Bunun için öküzlerin tarlasına bakabilirsin. Ne de olsa öküz gübresindeki güzel büyük kurtçuklar. Oradan ne istersen getir."

Thor, Hymir'e baktı. Hymir'e çekiciyle vurmayı düşündü ama sonra kazanı asla alamayacaktı, savaşmadan. Kıyıya geri yürüdü.

Çayırda Hymir'in güzel öküz sürüsü vardı. Yerde kocaman kurtçukların kıvranıp yuva yaptığı dev gübre köfteleri vardı, ama Thor hepsinden kaçındı. Bunun yerine canavarların en büyüğü, en heybetli, en şişmanına doğru yürüdü, yumruğunu kaldırdı ve gözlerinin arasına vurarak onu anında öldürdü.

Thor canavarın kafasını kopardı, çuvalına koydu ve denize indirdi.

Hymir teknedeydi. Zaten atlamıştı ve körfezin dışına kürek çekiyordu.

Thor soğuk suya atladı ve yüzerek çıktı, çuvalını arkasında çekti. Teknenin arkasını uyuşmuş parmaklarla tuttu, sonra deniz suyu damlatarak, kızıl sakalını buzla kaplayarak kendini gemiye çekti.

"Ah," dedi Thor. "Bu eğlenceliydi. Soğuk bir sabahta iyi bir yüzme gibi sizi uyandıracak bir şey yok."

Hymir hiçbir şey söylemedi. Thor diğer kürek setini aldı ve birlikte kürek çekmeye başladılar. Çok geçmeden toprak gitti ve kuzey denizinin sularında yalnız kaldılar. Okyanus griydi, dalgalar dalgalı ve yüksekti ve rüzgar ve martılar çığlık attı.

Hymir kürek çekmeyi bıraktı. Burada balık tutacağız, dedi.

"Burada?" Thor'a sordu. "Denize neredeyse hiç çıkmadık." Kürekleri aldı ve tek başına onları derin sulara doğru kürek çekmeye başladı.

Tekne dalgaların arasında uçtu.

"Durmak!" patladı Hymir. “Bu sular tehlikelidir. Midgard yılanı Jormungundr'ın bulunduğu yer burası."

Thor kürek çekmeyi bıraktı.

Hymir, teknenin altından iki büyük balık çıkardı. Keskin, keskin yem bıçağıyla içlerini boşalttı, bağırsakları denize attı, sonra balıkları oltasının kancalarına sapladı.

Hymir yemli oltasını düşürdü. Halat elinde titreyip seğirinceye kadar bekledi ve sonra halatı yukarı çekti: ondan iki canavarca balina sarkıyordu, Thor'un şimdiye kadar gördüğü en büyük balinalar. Hymir gururla sırıttı.

"Fena değil," dedi Thor.

Öküzün başını çuvalından çıkardı. Hymir en sevdiği öküzün ölü gözlerini gördüğünde yüzü dondu.

"Yem aldım," dedi Thor yardımsever bir şekilde. "Öküz tarlasından. Dediğin gibi." Hymir'in kocaman yüzünde şok, korku ve öfke ifadeleri birbirini kovaladı, ama hiçbir şey söylemedi.

Thor, Hymir'in oltasını aldı, öküzün kafasını kancaya çarptı ve misinayı ve kafasını okyanusa attı. dibe battığını hissetti.

Bekledi.

"Balık tutmak," dedi Hymir'e. “Sanırım her şey sabrı öğrenmekle ilgili olmalı. Biraz sıkıcı, değil mi? Akşam yemeği için ne yakalayacağımı merak ediyorum.”

Ve o zaman deniz patladı. Midgard yılanı Jormungundr devasa öküzün kafasını ısırmış ve kanca ağzının tavanına derin bir şekilde batmıştı. Yılan kendini kurtarmaya çalışarak suda kıvrandı.

Thor çizgiye tutundu.

“Bizi altına sürükleyecek!” Hymir'i dehşet içinde gürledi. "Çizgiyi bırak!"

Thor başını salladı. Dayanmaya kararlı bir şekilde oltaya karşı gerildi.

Gök gürültüsü tanrısı ayaklarını teknenin dibine vurdu ve kendini desteklemek için denizin dibini kullandı ve Jormungundr'ı gemiye çekmeye başladı.

Yılan onlara doğru kara zehir tükürdü. Thor eğildi ve zehir onu ıskaladı. Çekmeye devam etti.

"Bu Midgard yılanı, seni aptal!" diye bağırdı Hymir. "Çizgiyi bırak! İkimiz de öleceğiz!”

Thor hiçbir şey söylemedi, sadece hattı çekti, elden ele verdi, gözleri düşmanına dikti. "Seni öldüreceğim," diye fısıldadı yılana, dalgaların kükremesi, rüzgarın uluması ve canavarın gümbürtüsü ve çığlığı altında. "Yoksa beni öldürürsün. Buna yemin ederim."

Bunu nefesinin içinden söyledi ama Midgard yılanının onu duyduğuna yemin edebilirdi. Gözleriyle onu sabitledi ve bir sonraki zehir gutu Thor'a o kadar yaklaştı ki okyanus havasında tadına baktı. Zehir omzuna sıçradı ve dokunduğu yeri yaktı.

Thor sadece güldü ve tekrar çekti.

Bir yerlerde, Thor'a uzaktan, Hymir gevezelik ediyor, homurdanıyor ve canavarca yılan hakkında, denizin dipteki deliklerden kayığa akın etmesi ve ikisinin de burada nasıl ölecekleri hakkında bağırıyormuş gibi geldi. soğuk, soğuk okyanus, kuru topraktan çok uzakta. Thor bunların hiçbirini umursamadı. Yılanla savaşıyor, onu oynuyor, döverek ve çekerek kendini tüketmesine izin veriyordu.

Thor oltayı tekneye geri çekmeye başladı.

Midgard yılanının kafası neredeyse çarpıcı bir mesafedeydi. Thor başka tarafa bakmadan uzandı ve parmakları çekicinin sapını kavradı. Yılanı öldürmek için çekicin başının tam olarak nereye vurması gerektiğini biliyordu. Oltada bir hamle daha ve...

Hymir'in yem bıçağı parladı ve ip kesildi. Yılan Jormungundr, teknenin üzerinde yükseldi, sonra tekrar denize düştü.

Thor çekicini ona fırlattı ama canavar çoktan gitmişti, soğuk gri sularda gözden kayboldu. Çekiç geri döndü ve Thor onu yakaladı. Dikkatini batan balıkçı teknesine çevirdi. Hymir umutsuzca suyu dipten boşaltıyordu.

Hymir suyu kurtardı ve Thor tekneyi kıyıya geri döndürdü. Hymir'in daha önce teknenin pruvasında yakaladığı iki balina, kürek çekmeyi normalde olduğundan daha zor hale getirdi.

"Kıyı orada," diye soludu Hymir. "Ama evim hala kilometrelerce uzakta."

"Buraya kara yapabiliriz," dedi Thor.

Hymir bitkin bir halde, "Yalnızca tekneyi, beni ve yakaladığım iki balinayı salonuma kadar taşımak isterseniz," dedi.

"Mm. Tamam."

Thor balıkçı teknesinin kenarından atladı. Birkaç dakika sonra Hymir, teknenin havaya yükseldiğini hissetti. Thor onları sırtında taşıyordu: kayık, kürekler, Hymir ve balinalar, onları denizin kenarındaki çakıl taşı boyunca taşıyorlardı.

Hymir'in salonuna ulaştıklarında Thor tekneyi yere indirdi.

"Orada," dedi Thor. "İstediğin gibi seni eve getirdim. Şimdi karşılığında senden bir iyilik istiyorum."

"Bu ne?" diye sordu Hymir.

"Senin kazanın. İçinde bira hazırladığın devasa. Onu ödünç almak istiyorum."

Hymir, "Sen güçlü bir balıkçısın ve sert kürek çekiyorsun. Ama sen var olan en iyi demleme kazanını istiyorsun. İçinde sihirli bir şekilde demlenen bira, biraların en iyisidir. Sadece içtiğim bardağı kırabilecek birine ödünç vereceğim."

Thor, "Bu kulağa pek zor gelmiyor," dedi.

O gece çok başlı devlerle dolu bir salonda akşam yemeğinde hepsi bağırarak, mutlu ve çoğu sarhoşken kızarmış balina eti yediler. Yemeklerini yedikten sonra Hymir bardağındaki son birayı da boşalttı ve sessizlik istedi. Sonra kupayı Thor'a verdi.

"Siktir et," dedi. "Bu bardağı kırarsan biramı yaptığım kazan sana hediyem olsun. Başarısız ol ve ölürsün."

Thor başını salladı.

Devler şakalarını ve şarkılarını bıraktılar. Onu ihtiyatla izlediler.

Hymir'in kalesi taştan yapılmıştır. Thor içki bardağını aldı, iki eliyle kaldırdı ve ardından tüm gücüyle ziyafet salonunun çatısını tutan granit sütunlardan birine fırlattı. Kulakları sağır eden bir çarpma oldu ve hava kör edici tozla doldu.

Toz çöktüğünde Hymir kalktı ve granit sütundan geriye kalanlara doğru yürüdü. Bardak önce bir sütundan, sonra diğerinden geçerek onları küçük taş parçalarına ayırmıştı. Üçüncü sütunun molozunda, biraz tozlu ama oldukça hasarsız olan bardak vardı.

Hymir içki bardağını başının üstünde tuttu ve devler tezahürat yapıp güldüler ve kaba hareketlerle tüm kafalarıyla Thor'a suratlarını astılar.

Hymir bir kez daha masaya oturdu. "Görmek?" dedi Thor'a. "Bardakımı kıracak kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim." Bardağı kaldırdı ve karısı içine bira döktü. Hymir birayı hiddetle püskürttü. "Hayatında tadabileceğin en iyi bira" dedi. "Al, karıcığım, oğlun ve arkadaşı Veor için biraz daha bira doldur. Oradaki en iyi birayı tatsınlar ve kazanımı yanlarında almayacaklarına ve bir daha asla bu kadar güzel birayı tadamayacaklarına üzülsünler. Ayrıca Veor'u şimdi öldürmem gerektiğine üzülecekler, çünkü kupam hala kırılmamış durumda."

Thor, Tyr'ın yanındaki masaya oturdu ve bir parça kömürleşmiş balina eti aldı ve küskün bir şekilde çiğnedi. Devler boğuk ve gürültülüydü ve şimdi onu görmezden geliyorlardı.

Tyr'ın annesi Thor'un bardağını birayla doldurmak için eğildi. "Biliyorsun," dedi sessizce, "kocamın kafası çok sert. İnatçı ve kalın kafalı."

"Aynı şeyi benim için de söylüyorlar," dedi Thor.

"Hayır," dedi, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi. " *Çok* sert bir kafası var. En sert bardakları bile kıracak kadar sert."

Thor birasını boşalttı. Gerçekten şimdiye kadar tattığı en iyi biraydı. Ayağa kalktı ve Hymir'e doğru yürüdü. "Tekrar deneyebilir miyim?" O sordu.

Salondaki devlerin hepsi buna güldü ve hiçbiri Hymir'den daha yüksek sesle gülmedi.

"Elbette yapabilirsin," dedi.

Thor içki bardağını aldı. Yüzünü taş duvara döndü, fincanı bir, iki kez kaldırdı, sonra hızla topuğu üzerinde döndü ve fincanı Hymir'in alnına çarptı.

Fincanın parçaları birer birer Hymir'in kucağına düştü.

O sırada salonda bir sessizlik oldu, garip bir gümbürtüyle bozulan bir sessizlik. Thor, sesin ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı ve sonra geri döndüğünde Hymir'in omuzlarının titrediğini gördü. Dev, büyük, yükselen hıçkırıklarla ağlıyordu.

Hymir, “En büyük hazinem artık benim değil” dedi. "Her zaman bana bira yapmasını söyleyebilirim ve kazanın kendisi sihirli bir şekilde en iyi birayı yapacaktı. Bir daha asla "Bana bira iç, kazanım" demeyeceğim.

Thor hiçbir şey söylemedi.

Hymir, Tyr'a baktı ve acı bir şekilde, "Eğer istiyorsan, üvey evlat, al o zaman. Çok büyük ve ağır. Onu kaldırmak için bir düzineden fazla dev gerekiyor. Yeterince güçlü olduğunu düşünüyor musun?”

Tyr kazana doğru yürüdü. Bir, iki kez kaldırmaya çalıştı ama onun için bile çok ağırdı. Thor'a baktı. Thor omuz silkti, kazanı kenarından kavradı ve çevirerek kazanın içine girmesini sağladı ve ayaklarının altındaki tutamaklar takırdadı.

Sonra kazan, Thor'un içindeyken hareket etmeye başladı. Kapıya doğru yönelirken, salonun dört bir yanında çok başlı devler ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

Hymir artık ağlamıyordu. Tyr ona baktı. "Kazan için teşekkürler," dedi. Sonra, hareket eden kazanı kendisiyle Hymir arasında tutarak Tyr odadan dışarı çıktı.

Thor ve Tyr birlikte kaleden ayrıldılar, Thor'un keçilerini çözdüler ve Thor'un arabasına tırmandılar. Thor hala kazanı sırtında

taşıyordu. Keçiler ellerinden geldiğince koştular, ama Snarler iyi koşup hızlı koşarken, devin kazanının ağırlığına rağmen Grinder topalladı ve sendeledi. Bacağı bir zamanlar ilik için kırılmıştı ve Thor onu yerleştirmişti, ama keçi bir daha hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Öğütücü koşarken acı içinde meledi.

"Daha hızlı gidemez miyiz?" Tyr'a sordu.

"Deneyebiliriz," dedi Thor ve keçileri daha da hızlı koşmaları için çırptı.

Tyr arkasına baktı. "Geliyorlar" dedi. "Devler geliyor."

Gerçekten de arkalarında Hymir ile geliyorlardı, onları devam etmeye teşvik ediyorlardı: dünyanın o bölgesindeki tüm devler, çok başlı canavar bir grup, çöpün devleri, biçimsiz ve ölümcül. Hepsi kazanlarını geri almaya kararlı bir devler ordusu.

"Daha hızlı git!" dedi Tyr.

O zaman Öğütücü adlı keçi tökezledi ve düştü ve onları arabadan dışarı attı.

Thor sendeleyerek ayağa kalktı. Sonra kazanı yere attı ve gülmeye başladı.

"Neye gülüyorsun?" Tyr'a sordu. "Yüzlerce var."

Thor, çekici Mjollnir'i kaldırdı. Yılanı yakalayıp öldürmedim, dedi. " *Bu* sefer değil. Ama yüz dev neredeyse bunu telafi ediyor."

Thor, metodik olarak, coşkuyla, birbiri ardına, toprak kanlarıyla siyah ve kırmızı akana kadar atık devlerini öldürdü. Tyr tek başına savaştı, ama cesurca savaştı ve o gün devlerden payını aldı.

İşleri bittiğinde ve tüm devler öldüğünde Thor, yaralı keçisi Grinder'ın yanına çömeldi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Keçi yürürken topalladı ve Thor, keçisinin topal olması hatası olan Loki'ye lanet etti. Hymir öldürülenler arasında değildi ve Tyr rahatlamıştı, çünkü annesine daha fazla sıkıntı getirmek istemiyordu.

Thor, kazanı Asgard'a, tanrıların buluşmasına taşıdı.

Kazanı Aegir'e götürdüler. "İşte," dedi Thor. "Hepimize yetecek kadar büyük bir demleme kazanı."

Deniz devi içini çekti. "Gerçekten de bunu istedim," dedi. "Çok iyi. Salonumda tüm tanrılar için bir sonbahar şöleni olacak."

Sözü kadar iyiydi ve o zamandan beri, her yıl hasat geldiğinde, tanrılar deniz devinin salonunda sonbaharda gelmiş geçmiş veya olacak en iyi birayı içerler.

BALDER'İN ÖLÜMÜ

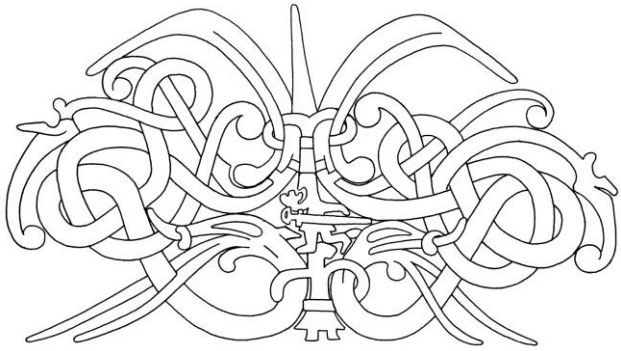

Bence

Güneşi sevmeyen hiçbir şey yoktur. Bize sıcaklık ve hayat verir; kışın acı karını ve buzunu eritir; bitkilerin büyümesini ve çiçeklerin açmasını sağlar. Karanlığın asla gelmediği uzun yaz akşamlarını verir bize. Karanlığın sadece birkaç saatliğine dağıldığı, güneşin bir ceset solgun gözü gibi soğuk ve uzak olduğu kış ortasının acı günlerinden bizi kurtarır.

Balder'in yüzü güneş gibi parlıyordu: o kadar güzeldi ki girdiği her yeri aydınlatıyordu. Balder, Odin'in ikinci oğluydu ve babası tarafından ve her şey tarafından sevildi. O, Aesir'in en bilgesi, en hafifi, en belagatı olandı. Yargılayacaktı ve herkes onun bilgeliği ve adaletinden etkilenecekti. Evi, Breidablik denilen salon, bir neşe, müzik ve bilgi yeriydi.

Balder'ın karısı Nanna'ydı ve onu ve sadece onu seviyordu. Oğulları Forsete, babası kadar bilge bir yargıç olmak için büyüyordu. Bal-der'in hayatında ya da dünyasında yanlış bir şey yoktu, tek bir şey dışında.

Balder kötü rüyalar gördü.

Dünyanın sonunun geldiğini, güneşin ve ayın bir kurt tarafından yenildiğini hayal etti. Acının ve sonsuz ölümün hayalini kurdu. Karanlığın, tuzağa düşmenin hayalini kurdu. Kardeşler rüyalarında kardeşleri katlettiler ve kimse kimseye güvenemezdi. Rüyalarında, dünyaya yeni bir çağ, fırtına ve cinayet çağı gelecekti. Balder bu rüyalardan gözyaşları içinde uyanırdı, anlatılamayacak kadar sıkıntılıydı.

Balder tanrılara gitti ve onlara kabuslarını anlattı. Hiçbiri rüyalardan ne yapacaklarını bilmiyordu ve onlar da dertliydi, biri hariç hepsi.

Loki, Balder'ın kötü rüyalarından bahsettiğini duyduğunda Loki gülümsedi.

Odin, oğlunun rüyalarının sebebini bulmak için yola çıktı. Gri pelerinini ve geniş kenarlı şapkasını giydi ve halk adını sorduğunda, Savaşçı'nın oğlu Gezgin olduğunu söyledi. Sorularının yanıtlarını kimse bilmiyordu ama ona tüm rüyaları anlayan bir kahin, bilge bir kadından söz ettiler. Ona yardım edebilirdi, dediler, ama çoktan ölmüştü.

Dünyanın sonunda bilge kadının mezarı vardı. Onun ötesinde, doğuda, Loki'nin kızı, dev Angrboda tarafından yönetilen Hel tarafından yönetilen, savaşta ölmeyen ölüler diyarı vardı.

Odin doğuya gitti ve mezara ulaştığında durdu.

Tüm-baba, Aesir'in en bilgesiydi ve gözünü daha fazla bilgelik için vermişti.

Dünyanın sonundaki mezarın yanında durdu ve o yerde en karanlık rünleri çağırdı ve çoktan unutulmuş eski güçleri çağırdı. Bir şeyler yaktı, bir şeyler söyledi, büyüledi ve talep etti. Fırtına rüzgarı yüzünü kamçıladı ve sonra rüzgar dindi ve ateşin diğer tarafında yüzü gölgelerde bir kadın onun önünde durdu.

"Ölüler diyarından dönmek zor bir yolculuktu," dedi ona. "Uzun zamandır burada gömülüyüm. Yağmur ve kar yağdı üzerime. Seni tanımıyorum, beni yetiştiren adam. Sana ne diyorlar?"

"Bana Gezgin derler," dedi Odin. “Savaşçı benim babamdı. Bana Hel'den haber ver."

Ölü bilge kadın ona baktı. "Balder bize geliyor," dedi ona. “Onun için bal şerbeti yapıyoruz. Yukarıdaki dünyada umutsuzluk olacak, ama ölüler dünyasında sadece sevinç olacak."

Odin ona Balder'ı kimin öldüreceğini sordu ve cevabı onu şok etti. Balder'ın ölümünün intikamını kimin alacağını sordu ve cevabı onu şaşırttı. Balder'ın yasını kimin tutacağını sordu ve Balder onu ilk kez görüyormuş gibi kendi mezarının üzerinden ona baktı.

"Sen Gezgin değilsin," dedi. Ölü gözleri titredi ve yüzünde bir ifade belirdi. "Sen çok uzun zaman önce kendi kendine kurban edilen Odin'sin."

"Ve sen akıllı bir kadın değilsin. Sen, Angrboda, Loki'nin aşığı, Hel'in annesi Jormungundr, Midgard yılanı ve Fenris Wolf'un hayatında olan kişisin," dedi Odin.

Ölü dev gülümsedi. "Eve git küçük Odin," dedi ona. "Kaçın, salonunuza geri dönün. Kocam Loki, bağlarından kurtulup bana dönene ve tanrıların her şeyi parçalayan kıyameti Ragnarok yaklaşana kadar kimse beni görmeye gelmeyecek.”

Ve sonra o yerde gölgelerden başka bir şey yoktu.

Odin, kalbi ağır ve düşünecek çok şeyiyle ayrıldı. Tanrılar bile kaderi değiştiremez ve eğer Balder'ı kurtaracaksa bunu kurnazlıkla yapması gerekecekti ve yardıma ihtiyacı olacaktı. Ölü devin söylediği ve onu rahatsız eden bir şey daha vardı.

Neden Loki'nin bağlarından kaçmasından bahsetti? Odin'i merak etti. *Loki bağlı değil* . Ve sonra düşündü, *Henüz değil* .

II

Odin kendi tavsiyesini tuttu ama tanrıların annesi olan karısı Frigg'e Balder'in rüyalarının gerçek rüyalar olduğunu ve en sevdikleri oğullarına zarar vermek isteyenlerin olduğunu söyledi.

Frigg düşündü. Her zamanki gibi pratik, dedi, "Buna inanmıyorum. buna inanmayacağım. Güneşi, sıcaklığı ve dünyaya getirdiği yaşamı küçümseyen hiçbir şey yoktur ve aynı şekilde

oğlum güzel Balder'dan da nefret eden hiçbir şey yoktur." Ve bunun böyle olduğundan emin olmak için yola çıktı.

Yeryüzünde yürüdü ve karşılaştığı her şeyden güzel Balder'a asla zarar vermeyeceğine dair yemin etti. Ateşle konuştu ve ateş onu yakmayacağına söz verdi; su onu asla boğmamaya yemin etti; demir onu kesmezdi, diğer metaller de onu kesmezdi. Stones, cildini asla morartmayacağına söz verdi. Frigg ağaçlarla, hayvanlarla, kuşlarla ve sürünen, uçan ve sürünen her şeyle konuştu ve her yaratık, türünün Balder'a asla zarar vermeyeceğine söz verdi. Her biri kendi türünden meşe ve dişbudak, çam ve kayın, huş ve köknar gibi ağaçların asla Balder'a zarar vermek için kullanılamayacağı konusunda anlaştılar. Hastalıkları çağrıştırdı ve onlarla konuştu ve bir insanı incitebilecek veya yaralayabilecek hastalık ve sakatlıkların her biri, Balder'a asla dokunmayacağı konusunda hemfikirdi.

Diğer ağaçlarda yaşayan sürünen bir bitki olan ökseotu dışında hiçbir şey Frigg'in isteyebileceği kadar önemsiz değildi. Çok küçük, çok genç, çok önemsiz görünüyordu ve yanından geçti.

Ve her şey oğluna zarar vermeyeceğine dair yemin ettiğinde, Frigg Asgard'a döndü. "Balder güvende," dedi Aesir'e. "Ona hiçbir şey zarar veremez."

Hepsi ondan şüphelendi, Balder bile. Frigg bir taş aldı ve oğluna doğru kamçıladı. Taş onun etrafından atladı.

Balder keyifle güldü ve sanki güneş doğmuş gibiydi. Tanrılar gülümsedi. Sonra birer birer silahlarını Balder'e attılar ve her biri şaşırdı ve şaşırdı. Kılıçlar ona dokunmayacak, mızraklar etini delmeyecekti.

Bütün tanrılar rahatlamış ve mutluydu. Asgard'da neşeyle parlamayan sadece iki yüz vardı.

Loki gülmüyordu ya da gülmüyordu. Tanrıların Balder'ı baltalarla ve kılıçlarla kesmelerini veya Balder'a devasa taşlar düşürmelerini veya Balder'a büyük, düğümlü tahta sopalarla vurmaya çalışmasını ve sopalar, kılıçlar, kayalar ve baltalar Balder'dan kaçınırken veya ona yumuşak tüyler gibi dokunurken

gülmelerini izledi. ve Loki kara kara düşündü ve gölgelere doğru süzüldü.

Diğeri ise Balder'ın kör olan kardeşi Hod'du.

"Ne oluyor?" diye sordu kör Hod. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?" Ama kimse Hod ile konuşmadı. Neşe ve neşenin sesini dinledi ve bunun bir parçası olmayı diledi.

Nazik bir kadın Frigg'e, "Oğlunla çok gurur duyuyor olmalısın," dedi. Frigg kadını tanımadı, ama kadın Balder'a baktığında yüzünü buruşturdu ve Frigg oğluyla gerçekten gurur duydu. Sonuçta onu herkes severdi. "Ama ona zarar vermeyecekler mi, zavallı sevgilim? Ona böyle şeyler fırlatmak mı? Ben onun annesi olsaydım, oğlum için korkardım."

Frigg, "Ona zarar vermeyecekler," dedi. "Hiçbir silah Balder'a zarar veremez. Hastalık yok. Kaya yok. Ağaç yok. Zarar verebilecek her şeyden yemin ettim."

"Bu iyi," dedi kibar kadın. "Memnun oldum. Ama hiçbirini kaçırmadığına emin misin?"

Frigg, "Bir tane değil," dedi. "Bütün ağaçlar. Uğraşmadığım tek şey ökseotuydu - Valhalla'nın batısındaki meşe ağaçlarında yetişen bir sarmaşık. Ama zarar vermek için çok genç ve çok küçük. Ökse otundan sopa yapamazsın."

"Aman, benim," dedi kibar kadın. "Ökseotu, ha? Doğruyu söylemek gerekirse, bununla da uğraşmazdım. Çok fazla otlu."

Nazik kadın Frigg'e birini hatırlatmaya başlamıştı, ama tanrıça onun kim olduğunu düşünemeden Tyr, sağlam sol eliyle devasa bir kayayı kaldırdı, başını yukarıya kaldırdı ve Balder'ın göğsüne çarptı. Parlayan tanrıya dokunmadan önce toza dönüştü.

Frigg nazik kadınla konuşmak için döndüğünde çoktan gitmişti ve Frigg artık bunun hakkında düşünmedi. O zaman değil.

Loki, kendi formunda Valhalla'nın batısına gitti. Büyük bir meşe ağacının yanında durdu. Arada bir meşeden sarkık yeşil ökse otu yaprakları ve soluk beyaz meyveler sarkıyordu, meşenin ihtişamının yanında görüldüğünde daha da önemsiz görünüyordu. Doğrudan meşe ağacının kabuğundan büyüdüler. Loki meyveleri, sapları ve

yaprakları inceledi. Balder'ı ökseotu meyveleriyle zehirlemeyi düşündü ama bu çok basit ve anlaşılır görünüyordu.

Balder'a zarar verecekse, mümkün olduğu kadar çok insanı incitecekti.

III

Kör Hod bir kenarda durmuş, yeşilden gelen neşe, sevinç ve şaşkınlık çığlıklarını dinleyerek içini çekti. Hod güçlüydü, görme engelli olsa bile, tanrıların en güçlülerinden biriydi ve genellikle Balder onun dahil edildiğinden emin olmakta iyiydi. Bu sefer Balder bile onu unutmuştu.

"Üzgün görünüyorsun," dedi tanıdık bir ses. Bu Loki'nin sesiydi.

"Zor Loki. Herkes çok iyi vakit geçiriyor. Güldüklerini duyuyorum. Ve Balder, sevgili kardeşim, kulağa çok mutlu geliyor. Keşke ben de bunun bir parçası olabilseydim."

Loki, "Bu, çözülmesi dünyanın en kolay şeyi," dedi. Hod yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama Loki'nin sesi çok yardımsever, çok arkadaş canlısıydı. Ve tüm tanrılar Loki'nin zeki olduğunu biliyordu. "Elini uzat."

Hod öyle yaptı. Loki içine bir şey koydu, Hod'un parmaklarını etrafına kapadı.

"Yaptığım küçük bir tahta dart. Seni Balder'a yaklaştıracağım ve onu işaret edeceğim ve elinden geldiğince sert bir şekilde ona fırlatacaksın. Tüm gücünle fırlat. Ve o zaman tüm tanrılar gülecek ve Balder, kör kardeşinin bile onun zafer gününde yer aldığını bilecek."

Loki, Hod'u insanların arasından şamataya doğru yürüttü. "İşte," dedi Loki. "Burası durmak için iyi bir yer. Şimdi, sana söylediğimde oku at."

"Sadece küçük bir ok," dedi Hod özlemle. "Keşke bir mızrak ya da taş atıyor olsaydım."

Loki, "Biraz dart yeter," dedi. "Ucu yeterince keskin. Şimdi, sana söylediğim gibi oraya at."

Güçlü bir tezahürat ve bir kahkaha: Thor tarafından Balder'ın yüzüne sivri demir çivilerle çivilenmiş düğümlü dikenli ağaçtan yapılmış bir sopa fırlatıldı. Sopa son anda ayağa fırladı ve Thor dans ediyormuş gibi görünüyordu. Çok komikti.

"Şimdi!" diye fısıldadı Loki. "Şimdi, hepsi gülerken."

Hod, kendisine söylendiği gibi, ökse otunun dartını fırlattı. Alkışlar ve kahkahalar duymayı bekliyordu. Kimse gülmedi ve kimse alkışlamadı. Sessizlik vardı. Nefes almalar ve alçak bir mırıltı duydu.

"Neden kimse beni alkışlamıyor?" diye sordu kör Hod. "Bir ok fırlattım. Ne büyük ne de ağırdı ama görmüşsünüzdür. Balder, kardeşim, neden gülmüyorsun?"

O sırada yüksek, keskin ve korkunç bir inilti duydu ve sesi tanıyordu. Ağlayan annesiydi.

"Balder, oğlum. Ah Balder, ah oğlum," diye feryat etti.

O zaman Hod, dartının isabet ettiğini anladı.

"Nasıl korkunç. Ne kadar üzücü. Kardeşini öldürdün," dedi Loki. Ama sesi üzgün gelmiyordu. Sesi hiç de üzgün görünmüyordu.

IV

Balder ölü bir şekilde yattı, ökse otu okuyla delindi. Tanrılar ağlayarak ve giysilerini yırtarak toplandılar. Odin hiçbir şey söylemedi, sadece "Hod'dan intikam alınmayacak. Henüz değil. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Kutsal barışın olduğu bir yerdeyiz."

Frigg, "Hanginiz Hel'e giderek benim lütuflarımı kazanmak ister? Belki de Balder'ın bu dünyaya dönmesine izin verir. Hel bile onu tutacak kadar acımasız olamazdı. . " Bir an düşündü. Ne de olsa Hel, Loki'nin kızıydı. "Ve ona Balder'ı geri vermesi için bir fidye teklif edeceğiz. Aranızda Hel'in krallığına gitmek isteyen var mı? Dönmeyebilirsin."

Tanrılar birbirlerine baktılar. Sonra biri elini kaldırdı. Bu, genç tanrıların en hızlısı ve en cüretkarı olan Odin'in hizmetçisi Çevik olarak adlandırılan Hermod'du.

"Hel'e gideceğim," dedi. "Güzel Balder'ı geri getireceğim."

Odin'in aygırı, sekiz ayaklı atı Sleipnir'i getirdiler. Hermod ona bindi ve Hel'i sadece ölülerin gittiği yüksek salonunda selamlamak için aşağı, her zaman aşağı inmeye hazırlandı.

Hermod karanlığa girerken, tanrılar Balder'in cenazesini hazırladı. Cesedini aldılar ve Balder'ın gemisi *Hringhorn'a yerleştirdiler.* Gemiyi denize indirip yakmak istediler ama kıyıdan uzaklaştıramadılar. Hepsi itti ve kaldırdı, Thor bile, ama gemi kıyıda kıpırdamadan oturdu. Sadece Balder gemisini denize indirebilmişti ve şimdi gitmişti.

Tanrılar, dizginleri yılanlarla muazzam bir kurda binerek onlara gelen dev Hyrrokkin'i çağırdı. Balder'in gemisinin pruvasına gitti ve elinden geldiğince itti: gemiyi fırlattı, ama itmesi o kadar şiddetliydi ki geminin üzerindeki makaralar alev aldı ve yer sarsıldı ve dalgalar korkunçtu.

"Onu öldürmeliyim," dedi Thor, gemiyi suya indirememesinden dolayı hâlâ acıyordu ve çekici Mjollnir'in kolunu kavradı. "Saygısızlık gösteriyor."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi diğer tanrılar.

Thor, "Bunların hiçbirinden memnun değilim" dedi. "Gerginliği azaltmak için yakında birini öldüreceğim. Göreceksin."

Balder'in bedeni, dört tanrı tarafından taşınarak shingle'dan aşağı indirildi; sekiz ayak onu orada toplanan kalabalığın yanından geçirdi. Odin yas tutan kalabalığın içinde en öndeydi, her omzunda kuzgunları ve arkasında Valkyrieler ve Aesir vardı. Balder'in cenazesinde buz devleri ve dağ devleri vardı; Balder'in ölümünün yasını tutan her şey için yerin altından gelen cüceler, kurnaz zanaatkarlar bile vardı.

Balder'in karısı Nanna, kocasının cesedinin yanından geçtiğini gördü. İnledi ve kalbi göğsünde dışarı çıktı ve kıyıya ölü olarak düştü. Onu cenaze ateşine taşıdılar ve cesedini Balder'ın yanına yerleştirdiler. Odin, saygısızca, kol halkası Draupnir'i ateşin üzerine yerleştirdi; bu, cüceler Brokk ve Eitri tarafından onun için yapılan ve her dokuz günde bir eşit saflık ve güzellikteki diğer sekiz halkayı

damlatan mucizevi yüzüktü. Sonra Odin, Balder'ın ölü kulağına bir sır fısıldadı ve Odin'in fısıldadığını Balder'dan başkası bilmeyecek.

Balder'in atı, tamamen kıvrak bir halde, ateşe bindirildi ve öbür dünyada efendisini taşıyabilmesi için orada kurban edildi.

Ateşi yaktılar. Yandı, Balder'in cesedini, Nanna'nın cesedini, atını ve mallarını tüketti.

Balder'ın vücudu güneş gibi alev aldı.

Thor cenaze ateşinin önünde durdu ve Mjollnir'i yüksekte tuttu. Thor, hâlâ saygı duymayan dev Hyrrokkin'e huysuz bakışlar atarak, "Bu ateşi kutsallaştırıyorum," dedi.

Cücelerden biri olan Lit, ateşi daha iyi görebilmek için Thor'un önüne yürüdü ve Thor onu sinirli bir şekilde alevlerin ortasına attı, bu da Thor'un biraz daha iyi hissetmesine ve tüm cücelerin çok daha kötü hissetmesine neden oldu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Thor aksi bir tavırla. "Hiçbirinden biraz hoşlanmıyorum. Umarım Çevik Hermod, Hel'le aramızı düzeltir. Balder ne kadar erken hayata dönerse hepimiz için o kadar iyi olacak."

V

Çevik Hermod dokuz gün dokuz gece hiç durmadan at sürdü. Daha derine gitti ve artan karanlığın içinden geçti: kasvetten alacakaranlığa, geceye, zifiri karanlık yıldızsız karanlığa. Karanlıkta görebildiği tek şey, çok ilerisinde parıldayan altın bir şeydi.

Yaklaştı, yaklaştı ve ışık daha da parlaklaştı. Altındı ve ölen herkesin geçmesi gereken Gjaller Nehri üzerindeki köprünün sazlığıydı.

Altlarında sallanıp sallanan köprüyü geçerlerken Sleipnir'i yürümesi için yavaşlattı.

"Adın ne?" diye sordu bir kadın sesi. "Akrabalarınız kimler? Ölüler diyarında ne yapıyorsun?"

Hermod hiçbir şey söylemedi.

Bir kızın durduğu köprünün uzak ucuna ulaştı. Solgun ve çok güzeldi ve ona daha önce onun gibi bir şey görmemiş gibi baktı. Adı Modgud'du ve köprüyü koruyordu.

"Dün beş krallığı doldurmaya yetecek kadar ölü bu köprüyü geçti, ama sen tek başına onlardan daha fazla sallanmasına neden oldun, oysa her şeyin ötesinde adamlar ve atlar vardı. Derinin altındaki kırmızı kanı görebiliyorum. Sen ölülerin rengi değilsin - onlar gri, yeşil, beyaz ve mavi. Cildinizin altında hayat var. Sen kimsin? Neden Hel'e gidiyorsun?"

"Ben Hermod'um," dedi ona. "Ben Odin'in oğluyum ve Balder'ı bulmak için Odin'in atına binip Hel'e gidiyorum. Onu gördün mü?"

"Onu gören hiç kimse onu unutamaz," dedi. "Güzel Balder bu köprüden dokuz gün önce geçti. Hel'in büyük salonuna gitti."

"Teşekkür ederim," dedi Hermod. "Benim de gitmem gereken yer orası."

"Aşağıya ve kuzeye doğru," dedi ona. "Her zaman aşağı inin ve kuzeye doğru seyahat etmeye devam edin. Hel'in kapısına ulaşacaksınız."

Hermod devam etti. Kuzeye doğru sürdü ve önünde büyük bir yüksek duvar ve en uzun ağaçtan daha yüksek olan Hel kapılarını görene kadar yolu takip etti. Sonra atından indi ve kolan kayışını sıktı. Yeniden bindi ve eyere sımsıkı tutunarak Sleipnir'i daha hızlı ve daha hızlı zorladı ve sonunda sıçradı, daha önce ve sonra hiçbir atın yapmadığı bir sıçrayıştı ve Hel'in kapılarını açtı ve güvenli bir şekilde diğer tarafa indi. Hel'in bölgesinde, hiçbir canlının gidemediği yerde.

Hermod büyük ölüler salonuna gitti, atından indi ve içeri girdi. Kardeşi Balder, masanın başında, şeref koltuğunda oturuyordu. Balder solgundu; Güneşin olmadığı gri bir günde teni dünyanın rengiydi. Oturup Hel bal likörünü içti ve onun yemeğini yedi. Hermod'u görünce yanına oturmasını ve geceyi onlarla masada geçirmesini söyledi. Balder'in diğer tarafında, karısı Nanna vardı ve onun yanında, pek de sinirli olmayan Lit adında bir cüce vardı.

Hel'in dünyasında güneş asla doğmaz ve gün asla başlayamaz.

Hermod koridorun karşısına baktı ve tuhaf bir güzellikte bir kadın gördü. Vücudunun sağ tarafı et rengindeydi ama sol tarafı, ormanda bir ağaca asılı veya karda donmuş bulabileceğiniz bir haftalık bir ceset gibi karanlık ve haraptı. ve Hermod bunun, tüm babanın ölülerin topraklarına hükmetmek için ayarladığı Loki'nin kızı Hel olduğunu biliyordu.

"Balder için geldim," dedi Hermod, Hel'e. "Beni Odin'in kendisi gönderdi. Oradaki her şey onun yasını tutuyor. Onu bize geri vermelisin."

Hel duygusuzdu. Bir yeşil göz Hermod'a, diğeri ise çöküк, ölü gözlere baktı. "Ben Hel," dedi basitçe. “Ölüler bana gelir ve yukarıdaki topraklara geri dönmezler. Neden Balder'ın gitmesine izin vereyim?"

“Her şey onun yasını tutar. Ölümü hepimizi sefalette birleştiriyor, tanrı ve buz devi, cüce ve elf. Hayvanlar onun yasını tutuyor ve ağaçlar. Metaller bile ağlar. Taşlar, cesur Balder'in güneşi bilen topraklara döneceğini hayal eder. Bırak onu."

Hel hiçbir şey söylemedi. Balder'ı eşleşmeyen gözleriyle izledi. Ve sonra içini çekti. "O benim diyarıma gelmiş en güzel şey ve bence en iyi şey. Ama gerçekten dediğin gibiyse, her şey Balder'ın yasını tutuyorsa, her şey onu seviyorsa, o zaman onu sana geri vereceğim."

Hermod kendini onun ayaklarına attı. "Bu senin için asil. Teşekkürler! Teşekkürler, büyük kraliçe!”

Aşağı ona baktı. "Kalk," dedi. "Onu geri vereceğimi söylemedim. Bu senin görevin, Hermod. Git ve onlara sor. Tüm tanrılar ve devler, tüm kayalar ve bitkiler. Her şeyi sor. Dünyadaki her şey onun için ağlarsa ve geri dönmesini isterse, Balder'ı Aesir'e ve güne geri vereceğim. Ama eğer bir yaratık ağlamaz ya da onun aleyhine konuşmazsa, o zaman sonsuza kadar benimle kalır.”

Hermod ayağa kalktı. Balder onu salondan çıkardı ve Hermod'un Hel'e gittiğinin kanıtı olarak Odin'e dönmesi için Hermod Odin'in yüzüğü Draupnir'i verdi. Nanna ona Frigg için keten bir kaftan ve Frigg'in nedimesi Fulla için altın bir yüzük verdi. Lit sadece yüzünü buruşturdu ve kaba hareketler yaptı.

Hermod Sleipnir'e tırmandı. O giderken bu sefer Hel'in kapıları onun için açıldı ve adımlarını geri attı. Köprüyü geçti ve sonunda bir kez daha gün ışığını gördü.

Asgard'da Hermod kol yüzüğü Draupnir'i tüm baba Odin'e geri verdi ve ona olan biteni ve gördüğü her şeyi anlattı.

Hermod yeraltındayken, Odin'in Balder'in yerini alacak bir oğlu vardı; Vali adlı bu oğul, Odin ve tanrıça Rind'in oğluydu. Bebek bir günlük olmadan önce Hod'u buldu ve öldürdü. Böylece Balder'ın ölümünün intikamı alındı.

VI

Aesir tüm dünyaya haberciler gönderdi. Aesir'in habercileri rüzgar gibi sürdü ve Balder'ın Hel'in dünyasından kurtulması için karşılaştıkları her şeye Balder için ağlayıp ağlamadığını sordular. Kadınlar ağladı, erkekler, çocuklar ve hayvanlar. Havanın kuşları Balder için ağladı, toprak, ağaçlar, taşlar - habercilerin karşılaştığı metaller bile Balder için ağladı, tıpkı dondurucu soğuktan güneş ışığına aldığınızda soğuk bir demir kılıcın ağlayacağı şekilde. ve sıcaklık.

Her şey Balder için ağladı.

Haberciler görevlerinden muzaffer ve sevinçli bir şekilde dönüyorlardı. Balder yakında Aesir'lerin arasına geri dönecekti.

Bir dağda, bir mağaranın yanındaki bir çıkıntıda dinlendiler, yemeklerini yediler, bal likörlerini içtiler, şakalaştılar ve güldüler.

"Kim bu?" mağaranın içinden bir ses geldi ve yaşlı bir dev çıktı. Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı ama habercilerin hiçbiri bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi. "Ben Thokk," dedi, "minnettarlık" anlamına geliyor. "Neden buradasın?"

“Ölü olan Balder için ağlar mı diye her şeye sorduk. Güzel Balder, kör kardeşi tarafından öldürüldü. Her birimiz, bir daha asla parlamasaydı gökyüzündeki güneşi özlediğimiz gibi Balder'ı özlüyoruz. Ve her birimiz onun için ağlıyoruz.”

Dev kadın burnunu kaşıdı, boğazını temizledi ve kayaya tükürdü.

"İhtiyar Thokk, Balder için ağlamaz," dedi açık açık. “Canlı ya da ölü, yaşlı Odin'in oğlu bana sefalet ve sıkıntıdan başka bir şey getirmedi. Gittiğine sevindim. Kötü çöp için iyi bir kurtuluş. Hel onu tutsun.”

Sonra mağarasının karanlığına geri döndü ve gözden kayboldu.

Haberciler Asgard'a döndüler ve tanrılara gördüklerini ve görevlerinde başarısız olduklarını söylediler, çünkü Balder için ağlamayan ve geri dönmesini istemeyen bir yaratık vardı: bir mağarada yaşlı bir dev. dağ.

Ve o zamana kadar yaşlı Thokk'un onlara kimi hatırlattığını da anlamışlardı: Laufey'in oğlu Loki gibi hareket etmiş ve konuşmuştu.

Thor, “Gerçekten kılık değiştirmiş Loki olduğunu umuyorum” dedi. "Tabii ki Loki'ydi. Her zaman Loki'dir."

Thor çekicini Mjollnir'i kaldırdı ve Loki'yi aramak, intikam almak için bir grup tanrıyı topladı, ancak kurnaz baş belası hiçbir yerde görünmüyordu. Asgard'dan uzakta saklanıyor, kendi zekasına neşeyle sarılıyor ve yaygaranın dinmesini bekliyordu.

LOKİ'NİN SON GÜNLERİ

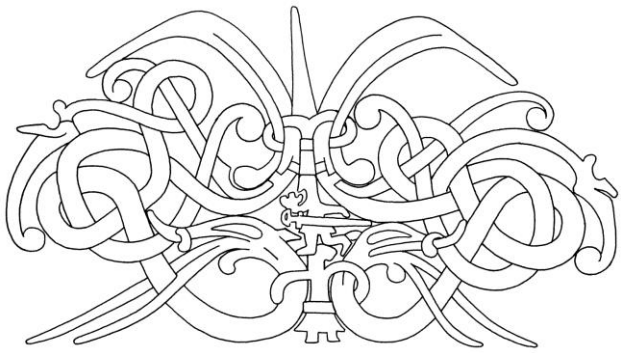

Bence

B alder ölmüştü ve tanrılar hâlâ onun kaybının yasını tutuyorlardı. Üzgündüler ve gri yağmurlar durmadan yağıyordu ve ülkede neşe yoktu.

Loki, uzak diyarlara yaptığı yolculuklardan birinden döndüğünde pişmanlık duymamıştı.

Aegir'in salonunda, tanrıların ve elflerin, deniz devinin Thor'un çok uzun zaman önce devler ülkesinden geri getirdiği kazanda demlenmiş taze demlenmiş birasını içmek için toplandığı sonbahar ziyafeti zamanıydı.

Loki'de oradaydı. Aegir'in birasından çok fazla içti, kendini neşenin, kahkahanın ve hilenin ötesinde içti ve karanlığa daldı. Loki, tanrıların Aegir'in hizmetkarı Fimafeng'i çabukluğu ve çalışkanlığı için övdüğünü duyduğunda, masadan fırladı ve Fimafeng'i bıçağıyla bıçakladı ve onu anında öldürdü.

Dehşete kapılmış tanrılar Loki'yi ziyafet salonundan karanlığa sürdü.

Zaman Geçti. Şölen devam etti, ama şimdi bastırıldı.

Kapıda bir kargaşa oldu ve tanrılar ve tanrıçalar ne olduğunu öğrenmek için döndüklerinde Loki'nin döndüğünü gördüler. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle onlara bakarak salonun girişinde durdu.

"Burada istenmiyorsunuz," dedi tanrılar.

Loki onları görmezden geldi. Odin'in oturduğu yere doğru yürüdü. "Tüm babalar. Sen ve ben çok uzun zaman önce kanımızı karıştırdık, değil mi?"

Odin başını salladı. "Yaptık."

Loki daha da genişçe gülümsedi. "O zaman, ulu Odin, bir ziyafet masasında ancak kan kardeşin Loki seninle içtiğinde içeceğine yemin etmedin mi?"

Odin'in güzel gri gözü Loki'nin yeşil gözlerine baktı ve gözlerini kaçıran Odin'di.

"Kurdun babası bizimle ziyafet çeksin" dedi Odin huysuzca ve Loki'nin yanına oturması için oğlu Vidar'ı hareket ettirdi.

Loki, kötülük ve zevkle sırıttı. Aegir'in birasından daha fazlasını istedi ve yuttu.

Loki o gece birer birer tanrılara ve tanrıçalara hakaret etti. Tanrılara korkak olduklarını, tanrıçalara saf ve iffetsiz olduklarını söyledi. Her hakaret, onu yaralayacak kadar gerçekle örülmüştü. Onlara aptal olduklarını söyledi, güvenli bir şekilde unutulduğunu düşündükleri şeyleri hatırlattı. Alay etti, alay etti ve eski skandalları gündeme getirdi ve Thor ziyafete gelene kadar oradaki herkesi perişan etmekten vazgeçmedi.

Thor konuşmayı çok basit bir şekilde bitirdi: Loki'nin kötü ağzını sonsuza dek kapatmak ve onu Hel'e, ölüler salonuna göndermek için Mjollnir'i kullanmakla tehdit etti.

Loki o zaman ziyafetten ayrıldı, ama dışarı çıkmadan önce Aegir'e döndü. Loki deniz devine, "İyi bira yaptın," dedi. "Ama burada asla başka bir sonbahar şöleni olmayacak. Alevler bu salonu alacak; ateşin sırtından tenin yanacak. Sevdiğin her şey senden alınacak. Buna yemin ederim."

Ve Asgard'ın tanrılarından uzaklaştı, karanlığa.

II

Loki ertesi sabah ayıldı ve önceki gece ne yaptığını düşündü. Utanma hissetmiyordu, çünkü utanç Loki'nin tarzı değildi, ama tanrıları fazla ileri sürdüğünü biliyordu.

Loki'nin denize yakın bir dağda bir evi vardı ve tanrılar onu unutana kadar orada beklemeye karar verdi. Dağın tepesinde, her iki yanında birer tane olmak üzere dört kapısı olan ve her yönden kendisine doğru gelen tehlikeyi görmesini sağlayan bir evi vardı.

Gün boyunca Loki kendini somon balığına dönüştürür ve dağın yamacından aşağı akan yüksek bir şelale olan Franang Şelalesi'nin dibindeki havuzda saklanırdı. Bir dere havuzu küçük bir nehre bağladı ve nehir doğrudan denize açılıyordu.

Loki planları ve karşı planları severdi. Bir somon balığı olarak oldukça güvende olduğunu biliyordu. Tanrılar yüzerken somon balığı yakalayamazlardı.

Ama sonra kendinden şüphe etmeye başladı. Merak etti, *Şelalenin altındaki havuzun derin sularında balık tutmanın bir yolu olabilir mi?*

En kurnaz, en kurnaz planlayıcı olan o nasıl bir somon balığı yakalayacaktı?

Loki bir ısırgan otu ipliği aldı ve onu düğümlemeye ve dokumaya başladı, bu türde yapılmış ilk ağ. *Evet,* diye düşündü. *Bu ağı kullansaydım, bir somon balığı yakalayabilirdim.*

Şimdi, diye düşündü, *bir karşı plan yapmak için: tanrılar böyle bir ağ örerlerse ben ne yaparım?*

Yaptığı ağı inceledi.

Somon zıplayabilir, diye düşündü. *Akıntıya yüzebilir, hatta şelalelere tırmanabilirler. Ağın üzerinden atlayabilirdim.*

Bir şey dikkatini çekti. Önce bir kapıdan sonra diğer kapıdan dışarı baktı. Şaşırmıştı: tanrılar dağın yamacına çıkıyorlardı ve neredeyse onun evine ulaşmışlardı.

Loki ağı ateşe attı ve memnuniyetle yanmasını izledi. Sonra Franang Şelaleleri'ne girdi. Gümüş bir somon şeklindeki Loki,

şelalenin üzerinden sürüklendi ve dağın dibindeki derin havuzun derinliklerinde gözden kayboldu.

Aesir, Loki'nin dağdaki evine ulaştı. Her kapının yanında beklediler ve eğer hala içerideyse Loki'nin kaçışını engellediler.

Tanrıların en bilgesi olan Kvasir ilk kapıdan içeri girdi. Bir zamanlar ölmüştü ve kanından bal likörü yapılmıştı, ama şimdi bir kez daha yaşıyordu. Ateşten ve yanındaki yarı sarhoş şaraptan Loki'nin o gelmeden birkaç dakika önce orada olduğunu anlayabiliyordu.

Yine de Loki'nin nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Kvasir gökyüzünü taradı. Sonra yere ve şömineye baktı.

Dört kapıdan bir diğerinden içeri giren Thor, "Gitti, sümüklü küçük gelincik," dedi. “Kendini herhangi bir şeye dönüştürebilirdi. Onu asla bulamayacağız."

"Bu kadar acele etme," dedi Kvasir. "Bakmak."

Thor, "Yalnızca kül," dedi.

"Ama şu şekle bak," dedi Kvasir. Eğildi, ateşin yanında yerdeki küle dokundu, kokladı, sonra diline dokundu. “Ateşe atılan ve yakılan bir ipin külüdür. Kordon, tıpkı köşedeki ısırgan otu yumağı gibi.”

Thor gözlerini devirdi. "Yanmış bir kordonun küllerinin bize Loki'nin nerede olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum."

"Olmaz mı sanıyorsun? Ama desene bakın - çapraz çapraz bir elmas şekli. Ve kareler tamamen düzenli.”

"Kvasir, külün yaptığı şekillere hayran kalarak tüm zamanımızı boşa harcıyorsun. Bu aptallık. Küllere bakarak geçirdiğimiz her an, Loki'nin gittikçe uzaklaştığı zamandır."

"Belki de haklısın Thor. Ancak kordondaki kareleri bu kadar düzenli hale getirmek için, ayağınızın yanında yerde duran o tahta parçası gibi, aralarında boşluk bırakacak bir şeye ihtiyacınız olacaktır. Dokurken ipin bir ucunu bir şeye bağlamanız gerekir - şurada yerden fırlayan sopa gibi bir şey. Sonra ipinizi düğümler ve iplikler, örerdiniz, böylece bir ip parçası bir . . . Hmm. Loki'nin buna ne dediğini merak ediyorum. Ben buna *ağ diyeceğim.* ”

"Neden hala gevezelik ediyorsun?" dedi Thor. "Biz Loki'yi kovalayabilecekken neden küle, odun parçalarına bakıyorsun? Kvasir! Sen düşündükçe ve saçmalıklarını konuştukça o bizden uzaklaşıyor!”

Kvasir, "Bence böyle bir ağın balıkları tuzağa düşürmek için en iyi şekilde kullanılacağını düşünüyorum," dedi.

"Seninle ve aptallığınla işim bitti," diye içini çekti Thor. "Yani balıkları tuzağa düşürmek için mi kullanılacak? Senin için zorbalık. Loki aç olurdu ve bu yüzden yemek için balık yakalamak istemiş olmalı. Loki bir şeyler icat eder. Yaptığı şey bu. O her zaman zekiydi. Bu yüzden onu etrafımızda tutardık.”

"Haklısın. Ama kendine sor, neden Loki olsaydın, balıkları tuzağa düşürmek için bir şey icat edersin ve sonra geleceğimizi bildiğin halde yaptığın ağı ateşe atarsın?”

"Çünkü . . ” dedi Thor, alnını kırışarak ve o kadar derin düşündü ki, uzaklardaki gök gürültüsü dağların tepelerinde duyulabilirdi. "E. . ”

"Aynen öyle. Çünkü geldiğimizde onu bulmamızı istemezsin. Ve onu bulmamızı istememizin tek nedeni, Asgard tanrıları olan bizleri, onu sizi tuzağa düşürmek için kullanmaktan alıkoymak."

Thor yavaşça başını salladı. "Görüyorum," dedi. Sonra, "Evet, sanırım öyle" dedi. Ve son olarak, "Yani Loki. . ”

". . . şelalenin dibindeki derin su havuzunda balık şeklinde saklanıyor. Evet kesinlikle! Sonunda oraya varacağını biliyordum Thor."

Thor coşkuyla başını salladı, yerdeki küllerden bu sonuca nasıl vardığından tam olarak emin değildi ama Loki'nin nerede saklandığını bilmekten mutluydu.

Thor, "Oraya çekicimle havuza gideceğim," dedi. "Ve yapacağım . . . Yapacağım . . ”

Bilge tanrı Kvasir, "Orada bir ağla aşağı inmemiz gerekecek," dedi.

Kvasir kalan ısırgan sicimini ve ara tahta parçasını aldı. İpin ucunu çubuğa bağladı ve sicimi çubuğa sarmaya, onu içeri ve dışarı

dokumaya başladı. Diğer tanrılara ne yaptığını gösterdi ve çok geçmeden her biri dokuma ve düğüm yapmaya başladı. Yaptıkları ağları havuz uzunluğunda bir ağ olana kadar birbirine bağladı ve şelalenin kenarından dağın eteğine doğru yol aldılar.

Havuzdan taşan bir dere vardı. Bu dere denize doğru akardı.

Franang Şelalelerinin tabanına ulaştıklarında, tanrılar yaptıkları ağı açtılar. Ağ devasa ve ağırdı ve havuzun bir ucundan diğer ucuna gidecek kadar uzundu. Bir ucunu tutmak için Aesir'in tüm savaşçılarını ve diğer ucunu tutmak için Thor'u aldı.

Tanrılar havuzun bir ucundan başladılar, şelalenin hemen altından başlayıp diğer tarafa ulaşana kadar yürüdüler. Hiçbir şey yakalamadılar.

Thor, "Orada kesinlikle bir şeyler yaşıyor," dedi. “Ağa karşı ittiğini hissettim. Ama daha derine, çamura doğru yüzdü ve ağ üzerinden geçti."

Kvasir düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Problem değil. Bunu tekrar yapmalıyız, ancak bu sefer ağın altını ağırlaştıracağız” dedi. "Yani altına hiçbir şey giremez."

Tanrılar içlerinde delik olan ağır taşları toplarlar ve her bir taşı bir ağırlık olarak ağın dibine bağlarlar.

Tanrılar tekrar havuza girdiler.

Loki, tanrılar havuzuna ilk girdiğinde kendinden memnun olmuştu. Sadece havuzun çamurlu dibine yüzmüş, iki yassı taşın arasından kaymış ve ağın üstünden geçmesini beklemişti.

Şimdi endişeliydi. Karanlıkta ve soğukta, bunu düşündü.

Sudan ayrılana kadar kendini başka bir şeye dönüştüremezdi ve yapsa bile tanrılar onun peşinde olurdu. Hayır, somon şeklinde kalmak daha güvenliydi. Ama bir somon balığı olarak kapana kısıldı. Tanrıların beklemediği şeyi yapmak zorunda kalacaktı. Açık denize gitmesini beklerlerdi - denize ulaşırsa orada güvende olurdu, havuzdan körfeze akan nehirde kolayca bulunup yakalanması kolay olsa bile.

Tanrılar onun geldiği yoldan geri yüzmesini beklemiyorlardı. Şelalenin yukarısında.

Tanrılar ağlarını havuzun dibine çekerlerdi.

Derinlerde neler olup bittiğine odaklandılar ve daha önce gördükleri tüm somonlardan daha büyük olan devasa bir gümüş balık kuyruğunu bükerek ağın üzerinden atlayıp akıntıya karşı yüzmeye başladığında şaşırdılar. Dev somon şelaleleri yüzdü, yukarı fırladı ve sanki havaya fırlatılmış gibi yerçekimine meydan okudu.

Kvasir, Aesir'e bağırdı ve onlara biri ağın bir ucunda, biri diğerinde olmak üzere iki grup oluşturmalarını emretti.

“Şelalede uzun süre kalmayacak. Çok açık. Tek şansı hala denize ulaşmak. Böylece siz iki grup, ağı aranızda sürükleyerek yürüyeceksiniz. Bu arada Thor," dedi bilge olan Kvasir, "ortada yürüyeceksin ve Loki tekrar ağ üzerinden atlama hilesini denediğinde, somon yakalayan bir ayı gibi onu havadan kapmalısın. Yine de gitmesine izin verme. O kurnaz."

Thor, "Havadan sıçrayan somonları yolan ayılar gördüm. Güçlüyüm ve herhangi bir ayı kadar hızlıyım. dayanacağım.”

Tanrılar ağı akıntıya karşı, devasa gümüş somon balığının vaktini beklemekte olduğu yere doğru çekmeye başladılar. Loki planladı ve planladı.

Ağ yaklaştıkça, Loki bunun kritik an olduğunu biliyordu. Daha önce yaptığı gibi ağa atlaması gerekiyordu ve bu sefer denize doğru yarışacaktı. Geri fırlamak üzere olan bir yay gibi gerildi ve sonra havaya ateş etti.

Thor hızlıydı. Gümüş somonun güneşte parıldadığını gördü ve aç bir ayının havadan bir somonu kaptığı gibi kocaman elleriyle tuttu. Somon kaygan balıktır ve Loki somonun en kayganıdır; Kıpırdadı ve Thor'un parmaklarının arasından kaymaya çalıştı, ama Thor balığı daha sıkı kavradı ve kuyruğundan aşağı sıkıca sıktı.

O zamandan beri somonun kuyruğun yakınında daha daraldığını söylüyorlar.

Tanrılar ağlarını getirdiler ve onu balıkların etrafına sıkıca sardılar ve aralarında taşıdılar. Somon balığı nefes nefese suda boğulmaya başladı ve sonra çırpındı ve seğirdi ve şimdi nefes nefese bir Loki taşıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" O sordu. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Thor sadece başını salladı ve homurdandı ve cevap vermedi. Loki diğer tanrılara sordu ama hiçbiri ona ne olduğunu söylemedi ve hiçbiri onunla göz göze gelmedi.

III

Tanrılar bir mağaranın ağzına girdiler ve Loki'nin aralarına asılarak yerin derinliklerine indiler. Mağaranın tavanından sarkıtlar sarkıyordu ve yarasalar kanat çırpıp titreşiyordu. Aşağıya indiler. Yakında yol Loki'yi taşımak için çok dar oldu ve şimdi aralarında yürümesine izin verdiler. Thor, eli Loki'nin omzunda, hemen Loki'nin arkasından yürüdü.

Uzun, uzun bir yoldan aşağı indiler.

Mağaraların en derininde yanan kömürler vardı ve orada üç kişi durmuş onları bekliyordu. Loki daha yüzlerini görmeden onları tanıdı ve kalbi sıkıştı. "Hayır," dedi. "Onları incitme. Yanlış bir şey yapmadılar."

Thor, "Onlar senin oğulların ve karın Loki Lie-Smith" dedi.

O mağarada üç büyük yassı taş vardı. Aesir her taşı yan tarafına koydu ve Thor çekicini aldı. Her taşın ortasında bir delik açtı.

"Lütfen! Babamızı bırak," dedi Loki'nin oğlu Narfi.

Loki'nin diğer oğlu Vali, "O bizim babamız," dedi. "Onu öldürmeyeceğine yemin ettin. O, tanrıların en yükseği olan Odin'in kan kardeşi ve yeminli kardeşidir."

"Onu öldürmeyeceğiz," dedi Kvasir. "Söyle bana Vali, bir kardeşin diğerine yapabileceği en kötü şey nedir?"

"Kardeşin kardeşine ihanet etmesi için," dedi Vali tereddüt etmeden. "Hod'un Balder'ı öldürdüğü gibi, bir kardeşin bir kardeşi öldürmesi için. Bu iğrenç."

Kvasir, "Loki'nin tanrıların kan kardeşi olduğu doğru ve onu öldüremeyiz. Ama biz size ey oğulları böyle bir yeminle bağlı değiliz."

Kvasir, Vali'ye sözler söyledi, değişim sözleri, güç sözleri.

Vali'nin insan şekli ondan düştü ve Vali'nin durduğu yerde, ağzını köpükle kaplayan bir kurt vardı. Vali'nin zekası sarı gözlerinden kayboluyor, yerini açlığa, öfkeye, deliliğe bırakıyordu. Tanrılara, annesi olan Sigyn'e baktı ve sonunda Narfi'yi gördü. Boğazının arkasında alçak ve uzun hırladı ve hırıltıları yükseldi.

Narfi bir adım geri attı, sadece bir adım ve sonra kurt üzerine çıktı.

Narfi cesurdu. Ağabeyi olan kurt onu paramparça edip boğazını parçalayıp bağırsaklarını kaya zemine döktüğünde bile çığlık atmadı. Bir zamanlar Vali olan kurt, kana bulanmış çenelerinin arasından uzun ve yüksek sesle bir kez uludu. Sonra tanrıların başlarının üzerine fırladı ve mağara karanlığına kaçtı ve her şeyin sonuna kadar Asgard'da bir daha görülmeyecekti.

Tanrılar Loki'yi üç büyük taşa zorladı: taşlardan birini omuzlarının altına, birini belinin altına ve birini de dizlerinin altına koydular. Tanrılar Narfi'nin dökülen bağırsaklarını aldılar ve onları taşlarda açtıkları deliklerden iterek Loki'nin boynunu ve omuzlarını sıkıca bağladılar. Oğlunun iç organlarını beline ve kalçalarına sardılar, dizlerini ve bacaklarını öyle sıkı bağladılar ki zar zor hareket etti. Sonra tanrılar, Loki'nin öldürülen oğlunun bağırsaklarını demir olabilecek kadar sıkı ve sert zincirlere dönüştürdüler.

Loki'nin karısı Sigyn, kocasının oğullarının bağırsaklarına bağlı kalmasını izlemişti ve hiçbir şey söylemedi. Kocasının acısı, ölümü ve oğullarının şerefsizliği için sessizce kendi kendine ağladı. Henüz nedenini bilmese de elinde bir kase tuttu. Tanrılar onu oraya getirmeden önce, mutfağına gitmesini ve sahip olduğu en büyük kaseyi getirmesini söylemişlerdi.

O sırada mağaraya güzel ayakların Njord'un karısı ölü Thiazi'nin dev kızı Skadi geldi. Elinde kocaman bir şey taşıyordu, kıvranan ve bükülen bir şey. Loki'nin üzerine eğildi ve taşıdığı şeyi onun üzerine yerleştirdi, mağaranın tavanından sarkan sarkıtlara sardı, böylece başı Loki'ninkinin hemen üstünde olacaktı.

Bir yılandı, soğuk algınlığı, dili titriyor, dişlerinden zehir damlıyordu. Tısladı ve ağzından bir damla zehir Loki'nin yüzüne damlayarak gözlerini yaktı.

Loki çığlık attı ve büküldü, acı içinde kıvranıp büküldü. Başını zehrin altından oynatmak için yoldan çekilmeye çalıştı. Bir zamanlar kendi oğlunun bağırsakları olan bağlar onu sımsıkı tutuyordu.

Tanrılar, yüzlerinde ciddi bir tatmin ifadesiyle birer birer oradan ayrıldılar. Yakında sadece Kvasir kaldı. Sigyn bağlı kocasına ve kurt tarafından öldürülen oğlunun bağırsakları deşilmiş cesedine baktı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Kvasir. "Ceza almıyorsun. Dilediğini yapabilirsin." Ve sonra o bile orayı terk etti.

Yılanın zehrinden bir damla daha Loki'nin yüzüne damladı ve o çığlık atarak kendini yere attı, bağlarında kıvranarak. Loki'nin dövülmesiyle dünyanın kendisi sallandı.

Sigyn kasesini aldı ve kocasına gitti. Hiçbir şey söylemedi - söylenecek ne var ki? - ama gözlerinde yaşlarla Loki'nin başının yanında durdu ve yılanın dişlerinden kasesine düşen her zehir damlasını yakaladı.

Bütün bunlar çok, çok uzun zaman önce, akıl dışı zaman içinde, tanrıların hala yeryüzünde yürüdüğü günlerde oldu. O kadar uzun zaman önce ki, o günlerin dağları aşınmış ve en derin göller kuru toprak haline gelmiştir.

Sigyn, o zaman yaptığı gibi hala Loki'nin başının yanında bekler, onun güzel, çarpık yüzüne bakar.

Elinde tuttuğu kase yavaş yavaş doluyor, her seferinde bir damla, ama sonunda zehir kaseyi ağzına kadar dolduruyor. İşte o zaman ve ancak o zaman Sigyn Loki'den uzaklaşır. Kaseyi alır ve zehri döker ve o yokken yılanın zehri Loki'nin yüzüne ve gözlerine düşer. O zaman sarsılır, sarsılır ve titrer, sarsılır, bükülür ve kıvranır, öyle ki tüm dünya sallanır.

Bu olduğunda, biz burada Midgard'da buna deprem deriz.

Loki'nin dünyanın altındaki karanlıkta orada bağlı olacağını ve Sigyn'in onunla olacağını, yüzünün üstündeki zehri yakalamak için

kaseyi tuttuğunu ve Ragnarok gelip günlerin sonunu getirene kadar onu sevdiğini fısıldayacağını söylüyorlar.

RAGNAROK: TANRILARIN

SON KADERİ

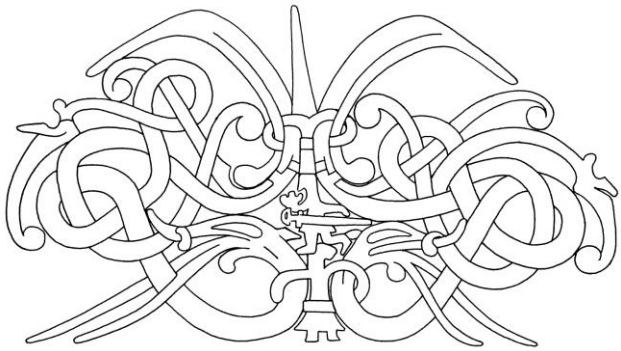

Bence

Şimdiye kadar size geçmişte olan şeyleri anlattım - çok uzun zaman önce olmuş şeyleri.

Şimdi size gelecek günleri anlatacağım.

Nasıl biteceğini ve sonra nasıl başlayacağını bir kez daha anlatacağım. Bunlar size anlatacağım karanlık günler, dünyanın sonları ve tanrıların ölümüyle ilgili karanlık günler ve gizli şeyler. Dinleyin, öğreneceksiniz.

Böylece ahir zamanın geldiğini anlayacağız. İnsanların zamanında, tanrıların çağından çok uzak olacak. Tüm tanrılar uyuduğunda, her tanrı dışında her şeyi gören Heimdall'da olacak. Gördüklerinin olmasını engellemekten aciz olsa da, her şeyi başladığı gibi izleyecektir.

Kışla birlikte başlayacak.

Bu normal bir kış olmayacak. Kış başlayacak ve kışı takip eden kış devam edecek. Bahar olmayacak, sıcaklık olmayacak. İnsanlar aç

olacak, üşüyecek ve öfkelenecekler. Tüm dünyada büyük savaşlar olacak.

Kardeşler kardeşlerle savaşacak, babalar oğulları öldürecek. Anneler ve kızları karşı karşıya gelecek. Kız kardeşler, kız kardeşlerle savaşa girecek ve sırayla çocuklarının birbirlerini öldürmesini izleyecekler.

Bu zalim rüzgarların çağı olacak, kurt gibi olan, birbirini avlayan, vahşi hayvanlardan daha iyi olmayan insanların çağı olacak. Alacakaranlık dünyaya gelecek ve insanların yaşadığı yerler harabeye dönüşecek, kısaca alev alacak, sonra çökecek ve kül ve yıkıma dönüşecek.

Sonra geriye kalan birkaç kişi hayvan gibi yaşarken, gökteki güneş sanki bir kurt tarafından yenmiş gibi kaybolacak ve ay da elimizden alınacak ve artık kimse yıldızları göremeyecek. Karanlık, kül gibi, sis gibi havayı dolduracak.

Bu, bitmeyecek olan korkunç kışın, Fimbulwinter'ın zamanı olacak.

Her yönden yağan kar olacak, şiddetli rüzgarlar ve soğuğun olabileceğini hayal bile edemeyeceğiniz kadar soğuk olacak, buz gibi bir soğuk nefes aldığınızda ciğerleriniz ağrıyacak, o kadar soğuk olacak ki gözlerinizdeki yaşlar donacak. Onu rahatlatacak bahar olmayacak, yaz olmayacak, sonbahar olmayacak. Sadece kış, ardından kış, ardından kış.

Bundan sonra büyük depremlerin zamanı gelecek. Dağlar sarsılacak ve parçalanacak. Ağaçlar düşecek ve insanların yaşadığı kalan yerler yok edilecek.

Depremler o kadar büyük olacak ki tüm bağlar, prangalar ve zincirler yıkılacak.

Hepsi.

Büyük kurt Fenrir, prangalarından kurtulacak. Ağzı açık kalacak: üst çenesi göğe ulaşacak, alt çenesi yere değecek. Yiyemeyeceği, yok etmeyeceği hiçbir şey yoktur. Gözlerinden ve burun deliklerinden alevler çıkıyor.

Fenris Wolf'un yürüdüğü yeri alevli yıkım takip eder.

Denizler yükselip karaya çıktıkça sel de olacak. Midgard yılanı Jormungundr, devasa ve tehlikeli, öfkesinde kıvranacak, toprağa daha da yakınlaşacak. Dişlerinden çıkan zehir suya dökülecek ve tüm deniz yaşamını zehirleyecektir. Kara zehrini ince bir spreyle havaya saçacak ve onu soluyan tüm deniz kuşlarını öldürecek.

Midgard yılanının kıvrandığı okyanuslarda artık yaşam olmayacak. Balıkların ve balinaların, fokların ve deniz canavarlarının çürümüş cesetleri dalgalarla yıkanacak.

Loki'nin çocukları olan kurt Fenrir kardeşleri ve Midgard yılanını gören herkes ölümü bilir.

Sonun başlangıcı budur.

Sisli gökyüzü, çığlık atan çocukların sesiyle parçalanacak ve Muspell'in oğulları, hiçbir ölümlü ona bakamayacak kadar parlak yanan kılıcını yüksekte tutan ateş devi Surtr liderliğindeki göklerden inecek. Gökkuşağı köprüsünü, Bifrost'u geçecekler ve gökkuşağı, bir zamanlar parlak renkleri kömür ve kül tonlarına dönüşerek, onlar sürdükçe parçalanacak.

Başka bir gökkuşağı asla olmayacak.

Uçurumlar denize dökülecek.

Yerin altındaki bağlarından kurtulacak olan Loki, Naglfar adlı geminin *dümencisi olacaktır* . Bu gelmiş geçmiş en büyük gemi: ölülerin tırnaklarından yapılmış. *Naglfar* sular altında kalan denizlerde yüzer. Mürettebat dışarı bakar ve yalnızca okyanusun yüzeyinde yüzen ve çürüyen ölü şeyleri görür.

Loki gemiyi yönetir, ancak kaptanı buz devlerinin lideri Hrym olacaktır. Hayatta kalan don devlerinin hepsi, devasa ve insanlığa düşman olan Hrym'i takip ediyor. Onlar son savaşta Hrym'in askerleridir.

Loki'nin birlikleri Hel'in lejyonlarıdır. Onlar huzursuz ölüler, utanç verici ölümlerle ölenler, dünyaya bir kez daha savaşmak için yürüyen cesetler olarak dönecek, hala seven ve yeryüzünün üzerinde yaşayan her şeyi yok etmeye kararlı olanlardır.

Hepsi, devler, ölüler ve Muspell'in yanan oğulları, Vigrid denen savaş ovasına gidecekler. Vigrid çok büyük: üç yüz mil çapında.

Fenris Wolf da oraya gidiyor ve Midgard yılanı, Vigrid'e yakın olana kadar sular altında kalan denizlerde gezinecek, sonra kumun üzerinde kıvranacak ve kendini kıyıya zorlayacak - sadece başı ve vücudunun ilk mili kadar. . Çoğu denizde kalacak.

Savaş düzenini kuracaklar: Surtr ve Muspell'in oğulları alevler içinde orada olacaklar; Hel ve Loki'nin savaşçıları yerin altından orada olacaklar; ayaz devleri orada olacak, Hrym'in birlikleri, durdukları yerde buz gibi çamur. Fenrir onlarla olacak ve Midgard yılanı. Aklın hayal edebileceği en kötü düşmanlar o gün orada olacak.

Heimdall tüm bunları olduğu gibi görmüş olacak. Ne de olsa her şeyi görür: O, tanrıların bekçisidir. Şimdi ve sadece şimdi, harekete geçiyor.

Heimdall, bir zamanlar Mimir'in olan boru olan Gjallerhorn'u üfleyecek ve tüm gücüyle üfleyecek. Asgard onun gürültüsüyle sallanır ve o zaman uyuyan tanrılar uyanacak ve silahlarına uzanacaklar ve Nornların kutsamasını ve tavsiyesini almak için Urd'un kuyusunda Yggdrasil'in altında toplanacaklar.

Odin, Sleipnir atına binerek Mimir'in kuyusuna gidecek ve Mimir'in başkanından kendisi ve tanrılar için öğüt isteyecektir. Mimir'in kafası, tıpkı şimdi size anlattığım gibi, gelecekle ilgili bilgisini Odin'e fısıldayacak.

Mimir'in Odin'e fısıltıları, her şey karanlık görünse bile tüm babalara umut verecek.

Dünya ağacı olan büyük dişbudak ağacı Yggdrasil rüzgarda bir yaprak gibi sallanacak ve Aesir ve onlarla birlikte Einherjar, savaşta iyi bir ölümle ölen tüm savaşçılar savaş için giyinecekler ve birlikte at sürecekler. son savaş alanı olan Vigrid'e.

Odin, şirketlerinin başına geçecek. Zırhı parlıyor ve altın bir miğfer takıyor. Thor, elinde Mjollnir ile onun yanında olacak.

Savaş alanına ulaşırlar ve son savaş başlayacak.

Odin, şimdi hayal bile edilemeyecek kadar büyük olan kurt Fenrir'e doğru yol alır. Baba, mızrağı Gungnir'i yumruğuyla kavrar.

Thor, Odin'in büyük kurda doğru gittiğini görecek ve Thor gülümseyecek ve keçilerini daha hızlı kırbaçlayacak ve çekicini demir eldiveninde doğruca Midgard yılanına yönelecektir.

Frey, Surtr'u alevli ve canavarca yapar. Surtr'ün alevli kılıcı devasadır ve ıskaladığı zaman bile yanar. Frey sert ve iyi dövüşür, ancak Aesir'in düşen ilk kişisi olacak: kılıcı ve zırhı Surtr'ün yanan kılıcıyla boy ölçüşemez. Frey, çok uzun zaman önce Skirnir'e Gerd aşkına verdiği kılıcı kaybettiği için pişmanlık duyarak ve kayıp olarak ölecektir. O kılıç onu kurtaracaktı.

Savaşın gürültüsü çıldıracak; Odin'in asil savaşçıları Einherjar, kötü ölüler olan Loki'nin birlikleriyle meydan savaşına kilitlendi.

Cehennem köpeği Garm homurdanacak. Fenrir'den daha küçüktür ama yine de tüm köpeklerin en güçlüsü ve en tehlikelisidir. Ayrıca yerin altında prangalarından kurtuldu ve yeryüzündeki savaşçıların boğazlarını parçalamak için geri döndü.

Tyr onu durduracak, tek elli Tyr ve dövüşecekler, adam ve kabus köpeği. Tyr cesurca savaşır, ancak savaş her ikisinin de ölümü olacaktır. Garm, dişleri Tyr'ın boğazında kilitliyken ölür.

Thor, uzun zamandır yapmak istediği gibi sonunda Midgard yılanını öldürecek.

Thor, çekiciyle büyük yılanın beynini parçalar. Deniz yılanının kafası savaş alanına düştüğünde geri sıçrayacak.

Thor, kafası yere çarptığında ondan dokuz metre uzakta, ama bu yeterince uzak değil. Yılan ölürken bile zehir keselerini kalın siyah bir sprey halinde gök gürültüsü tanrısının üzerine boşaltacaktır.

Thor acı içinde homurdanır ve ardından öldürdüğü yaratık tarafından zehirlenerek cansız bir şekilde yere düşer.

Odin, Fenrir ile cesurca savaşacak, ancak kurt, olabileceğinden daha büyük ve daha tehlikeli. Güneşten büyüktür, aydan büyüktür. Odin mızrağını ağzına sokar ama Fenrir'in çenesi bir çırpıda ve mızrak kaybolur. Başka bir ısırık, bir çıtırtı ve bir kırlangıç ve tüm tanrıların en büyüğü ve en bilgesi olan tüm baba Odin de gitti, bir daha asla görülmemek üzere.

Odin'in oğlu Vidar, sessiz tanrı, güvenilir tanrı, babasının ölümünü izleyecektir. Fenrir, Odin'in ölümünü sevinçle karşılarken Vidar ileriye doğru adım atacak ve ayağını kurdun alt çenesine sokacak.

Vidar'ın iki ayağı farklı. Birinin üzerinde normal bir ayakkabı var. Diğeri zamanın başlangıcından beri yapılmış bir ayakkabı giyiyor. İnsanların kendilerine ayakkabı yaparken ayak parmaklarından ve topuklarından kesip attıkları tüm deri parçalarından toplanmıştır.

(Aesir'e son savaşta yardım etmek istiyorsanız, deri artıklarınızı atmalısınız. Ayakkabılardan atılan tüm artıklar ve süslemeler Vidar'ın ayakkabısının bir parçası olacak.)

Bu ayakkabı, büyük kurdun alt çenesini aşağıda tutacağından hareket edemez. Sonra bir eliyle Vidar uzanacak ve kurdun üst çenesini kavrayacak ve ağzını parçalayacaktır. Bu şekilde Fenrir ölecek ve böylece Vidar babasının intikamını alacak.

Vigrid adlı savaş alanında, tanrılar buz devleriyle savaşta düşecek ve buz devleri tanrılarla savaşta düşecek. Hel'den gelen ölümsüz birlikler son ölümlerinde yere saçılacak ve asil Einherjar donmuş zeminde yanlarında yatacak, hepsi son kez cansız, puslu gökyüzünün altında, bir daha asla yükselmemek, bir daha asla uyanmamak üzere. ve dövüş.

Loki'nin lejyonlarından sadece Loki'nin kendisi, yaralı dudaklarında memnun bir gülümsemeyle, kanlar içinde ve vahşi gözlerle ayakta kalacak.

Köprünün bekçisi, tanrıların bekçisi Heimdall da düşmüş olmayacak. Savaş alanında, kılıcı Hofud, elinde ıslak ve kanlı duracak.

Vigrid boyunca birbirlerine doğru yürürler, cesetlerin üzerine basarlar, birbirlerine ulaşmak için kan ve alevler arasında ilerlerler.

"Ah," diyecek Loki. "Tanrıların çamurlu bekçisi. Tanrıları çok geç uyandırdın Heimdall. Birer birer ölmelerini izlemek hoş değil miydi?”

Loki, Heimdall'ın yüzünü izleyecek, zayıflık, duygu arayacak ama Heimdall kayıtsız kalacak.

"Söyleyecek bir şey yok mu, dokuz anneden Heimdall? Yüzüme yılanın zehri damlıyorken, yanımda duran zavallı Sigyn'le, kasesinde bulabildiği her zehiri yakalamaya çalışırken, oğlumun bağırsaklarında karanlığa bağlıyken, yerin altında bağlıyken, beni bundan alıkoyan her şey vardı. delilik bu anı düşünüyor, zihnimde prova ediyor, güzel çocuklarımla tanrıların zamanını ve dünyayı sona erdireceğimiz günleri hayal ediyordu."

Heimdall yine bir şey söylemeyecek, ama vuracak ve sert bir şekilde vuracak, kılıcı Loki'nin zırhına çarpacak ve Loki karşı koyacak ve Loki şiddetle, zeka ve neşeyle saldıracak.

Dövüşürken, uzun zaman önce savaştıkları, dünyanın daha basit olduğu bir zamanı hatırlayacaklar. Hayvan biçiminde savaşmışlar, foklara dönüşmüşler, Brisings'in kolyesini almak için yarışmışlardı: Loki, Odin'in isteği üzerine onu Freya'dan çalmıştı ve Heimdall onu geri almıştı.

Loki bir hakareti asla unutmaz.

Kavga edecekler, kesecekler, bıçaklayacaklar ve birbirlerine saldıracaklar.

Savaşacaklar ve düşecekler, Heimdall ve Loki, yan yana düşecekler, her biri ölümcül şekilde yaralanacak.

"Bitti," diye fısıldıyor Loki, savaş alanında ölüyor. "Kazandım."

Ama Heimdall o zaman, ölümde, tükürük ve kanla lekelenmiş altın dişlerinin arasından sırıtacak. Heimdall, Loki'ye “Senden daha ilerisini görebiliyorum” diyecek. “Odin'in oğlu Vidar, oğlunuz Fenris Wolf'u öldürdü ve Vidar hayatta kaldı ve Odin'in oğlu Vali, kardeşi de öyle. Thor öldü ama çocukları Magni ve Modi hala yaşıyor. Mjollnir'i babalarının soğuk elinden aldılar. Onu kullanacak kadar güçlü ve asildirler.”

"Bunların hiçbiri önemli değil. Dünya yanıyor” diyor Loki. "Ölümlüler öldü. Midgard yıkıldı. Kazandım."

"Senden daha ilerisini görebiliyorum Loki. Dünya ağacına kadar her yolu görebiliyorum," diyecek Heimdall son nefesinde ona.

“Surtr'un ateşi dünya ağacına dokunamaz ve iki kişi kendilerini güvenle Yggdrasil'in gövdesine gizlediler. Kadına Hayat, erkeğe Hayata Özlem denir. Onların torunları dünyayı dolduracak. Bu son değil. Sonu yok. Bu sadece eski zamanların sonu, Loki ve yeni zamanların başlangıcı. Yeniden doğuş her zaman ölümü takip eder. Başarısız oldun."

Loki bir şey söyleyecekti, kesici, zekice ve incitici bir şey ama hayatı, tüm parlaklığı ve tüm zalimliği gitmiş olacak ve hiçbir şey söylemeyecek, bir daha asla. Donmuş savaş alanında Heimdall'ın yanında hareketsiz ve soğuk yatacak.

Şimdi her şeyin başlangıcından önce orada olan yanan dev Surtr, uçsuz bucaksız ölüm ovasına bakıyor ve parlak kılıcını göğe kaldırıyor. Binlerce ormanın alev alması gibi bir ses çıkacak ve havanın kendisi yanmaya başlayacak.

Dünya Surtr'un alevlerinde yakılacak. Taşan okyanuslar buhar. Son yangınlar öfkelenir ve titrer ve sonra söner. Kara kül gökten kar gibi yağacak.

Loki ve Heimdall'ın cesetlerinin bir zamanlar yan yana yattığı alacakaranlıkta, kararmış toprak üzerinde iki yığın gri külden başka hiçbir şey görülmüyor, duman sabahın sisine karışıyor. Yaşayanların ve ölülerin ordularından, tanrıların düşlerinden ve savaşçılarının cesaretinden hiçbir şey kalmayacak, külden başka bir şey kalmayacak.

Kısa bir süre sonra, kabaran okyanus tüm karayı yıkarken külleri yutacak ve güneşsiz gökyüzünün altında yaşayan her şey unutulacak.

Kül ve selde, karanlıkta ve buzda dünyalar böyle sona erecek. Tanrıların nihai kaderi budur.

II

Bu son. Ama bir de sondan sonra gelecek olan var.

Okyanusun gri sularından yeşil toprak bir kez daha doğacak.

Güneş yenmiş olacak, ama güneşin kızı annesinin yerine parlayacak ve yeni güneş eskisinden daha da parlayacak, genç ve yeni bir ışıkla parlayacak.

Kadın ve erkek, Yaşam ve Yaşamın Özlemi, dünyaları bir arada tutan dişbudak ağacının içinden çıkacaktır. Yeşil toprağın çiyiyle beslenecekler, sevişecekler ve aşklarından insanlık fışkıracak.

Asgard gitmiş olacak, ama Idavoll, Asgard'ın bir zamanlar durduğu yerde, görkemli ve sürekli olarak duracak.

Odin'in oğulları Vidar ve Vali, Idavoll'a gelecekler. Ardından Thor'un oğulları Modi ve Magni gelecek. Aralarına Mjollnir'i getirecekler çünkü artık Thor gittiğine göre onu taşımak için iki kişi gerekecek. Balder ve Hod yeraltı dünyasından dönecekler ve altısı yeni güneşin ışığında oturacak ve kendi aralarında konuşacak, gizemleri hatırlayacak ve neyin farklı şekilde yapılabileceğini ve oyunun sonucunun kaçınılmaz olup olmadığını tartışacaklar.

Dünyayı yiyen kurt Fenrir'den ve Midgard yılanından bahsedecekler ve tanrılardan olan ama onlardan olmayan, tanrıları kurtaran ve onları yok edecek olan Loki'yi hatırlayacaklar.

Ve sonra Balder, "Hey. Hey! Bu ne?"

"Ne?" Magni'ye sorar.

"Orası. Uzun çimenlerde pırıl pırıl. Görüyor musun? Ve orada. Bak, onlardan biri daha."

Sonra uzun otların üzerine dizlerinin üzerine çökerler, tanrılar çocukları sever.

Thor'un oğlu Magni, uzun otların arasındaki şeylerden birini bulan ilk kişidir ve bir kez bulduğunda ne olduğunu bilir. Bu altın bir satranç taşı, tanrılar hâlâ yaşarken tanrıların oynadığı türden. Bu, yüce tahtındaki tüm baba Odin'in küçük bir altın oymacılığıdır: kral.

Daha fazlasını bulurlar. İşte Thor, çekicini tutuyor. Heimdall var, boynuzu dudaklarında. Odin'in karısı Frigg kraliçedir.

Balder küçük bir altın heykeli tutuyor. "Bu sana benziyor," diyor Modi.

Balder, "Benim," diyor. "Uzun zaman önce, ölmeden önce, Aesir'denken benim."

Çimlerde başka parçalar bulacaklar, bazıları güzel, bazıları daha az. Burada, kara toprağa yarı gömülü, Loki ve canavar çocukları. Bir don devi var. İşte Sutr, yüzü alev alev.

Yakında tam bir satranç takımı yapmak için ihtiyaç duyabilecekleri tüm parçalara sahip olduklarını görecekler. Taşları bir satranç oyununda düzenlerler: masa üstü satranç tahtasında Asgard'ın tanrıları ebedi düşmanlarıyla yüzleşir. Bu mükemmel öğleden sonra, altın satranç taşlarından yeni basılmış güneş ışığı parlıyor.

Balder, güneşin doğuşu gibi gülümseyecek ve aşağı uzanacak ve ilk taşını hareket ettirecek.

Ve oyun yeniden başlar.

SÖZLÜK

Aegir: Deniz devlerinin en büyüğü. Ran'ın kocası, okyanusun dalgaları olan dokuz kız çocuğu babası.

Aesir: Tanrıların bir ırkı, kabilesi veya dalı. Asgard'da yaşıyorlar.

Alfheim: Işık elflerinin yaşadığı dokuz dünyadan biri.

Angrboda: Bir dev, Loki'nin üç canavar çocuğunun annesi.

Asgard: Aesir'in Evi. Tanrıların krallığı.

Sor: Dişbudak ağacından yapılmış ilk insan.

Audhumla: Dili tanrıların atasını şekillendiren ve memelerinden süt nehirleri akan ilk inek.

Aurboda: Gerd'in annesi bir dağ devi.

Balder: "Güzel" olarak bilinir. Odin'in Loki dışında herkes tarafından sevilen ikinci oğlu.

Barri, ada: Frey ve Gerd'in evlendikleri ada.

Baugi: Bir dev, Suttung'un kardeşi.

Beli: Bir dev. Frey onu geyik boynuzuyla öldürür.

Bergelmir: Ymir'in torunu. Bergelmir ve karısı selden kurtulan tek devlerdi.

Bestla: Odin, Vili ve Ve'nin annesi ve Bor'un karısı. Bolthorn adında bir devin kızı. Mimir'in kız kardeşi.

Bifrost: Asgard'ı Midgard'a bağlayan gökkuşağı köprüsü.

Bodn: Şiir balyasını tutmak için yapılmış iki bal likörü teknesinden biri. Diğeri Oğul.

Bolverkr: Odin'in kılık değiştirdiğinde kendisine seslendiği isimlerden biri.

Bor: Bir tanrı. Buri'nin oğlu, Bestla ile evli. Odin, Vili ve Ve'nin babası.

Bragi: Şiir tanrısı.

Breidablik: Balder'in evi, neşe, müzik ve bilgi yeri.

Brisings, kolye: Freya'ya ait parlayan bir kolye.

Brokk: Büyük hazineler yapabilen bir cüce. Eitri'nin kardeşi.

Buri: Tanrıların atası, Bor'un babası, Odin'in büyükbabası.

Draupnir: Odin'in her dokuz gecede bir eşit güzellikte ve değerde sekiz kol yüzüğü üreten altın kol yüzüğü.

Egil: Bir çiftçi, Thialfi ve Roskva'nın babası.

Einherjar: Savaşta cesurca ölen ve şimdi Valhalla'da yemek yiyip savaşan asil ölüler.

Eitri: Thor'un çekici de dahil olmak üzere büyük hazineler oluşturan bir cüce. Brokk'un kardeşi.

Elli: Aslında yaşlı olan yaşlı bir hemşire.

Embla: Karaağaçtan yapılmış ilk kadın.

Farbauti: Loki'nin babası, bir dev. "Tehlikeli darbeler vuran kişi."

Fenrir veya Fenris Wolf: Bir kurt. Angrboda ile Loki'nin oğlu.

Fimbulwinter: Ragnarok'tan önceki, bitmeyen kış.

Fjalar: Galar'ın kardeşi ve Kvasir'in katili.

Fjolnir: Frey ve Gerd'in oğlu ve İsveç'in ilk kralı.

Franang's Falls: Loki'nin somon kılığında saklandığı yüksek şelale.

Frey: Aesir ile birlikte yaşayan Vanir tanrısı. Freya'nın kardeşi.

Freya: Aesir ile birlikte yaşayan Vanir tanrıçası. Frey'in kız kardeşi.

Frigg: Odin'in karısı, tanrıların kraliçesi. Balder'in annesi.

Fulla: Bir tanrıça, Frigg'in hizmetçisi.

Galar: Kara elflerden biri. Fjalar'ın kardeşi ve Kvasir'in katili.

Garm: Ragnarok'ta Tyr tarafından öldürülen ve öldürülen canavar bir tazı.

Gerd: Frey tarafından sevilen, ışıl ışıl güzel bir dev.

Gilling: Fjalar ve Galar tarafından öldürülen bir dev ve Suttung ve Baugi'nin babası.

Ginnungagap: Yaratılışın başlangıcında Muspell (ateş dünyası) ve Niflheim (sis dünyası) arasında esneyen bir boşluk.

Gjallerhorn: Mimir'in kuyusu tarafından tutulan Heimdall'ın boynuzu.

Gleipnir: Cüceler tarafından dövülen ve tanrılar tarafından Fenrir'i bağlamak için kullanılan sihirli zincir.

Grimnir: "Kapşonlu olan." Odin'in adı.

Öğütücü: Tanngnjóstr veya "diş öğütücü". Thor'un arabasını çeken iki keçiden biri.

Gullenbursti: Cüceler tarafından Frey için yapılan altın yaban domuzu.

Gungnir: Odin'in mızrağı. Hedefini asla kaybetmez ve Gungnir'de yapılan yeminler bozulmaz.

Gunnlod: Suttung'un kızı olan bir dev, şiir meadini korumaya başladı.

Gymir: Bir dünya devi, Gerd'in babası.

Heidrun: Süt yerine bal likörü veren keçi. Valhalla'da ölüleri besliyor.

Heimdall: Tanrıların bekçisi, uzakları gören.

Hel: Loki'nin Angrboda ile kızı. Savaşta asilce ölmeyen utanç verici ölüler diyarı Hel'i yönetir.

Çevik Hermod: Odin'in oğlu. Hel'e Balder'ı serbest bırakması için yalvarmak için Sleipnir'e biner.

Hlidskjalf: Odin'in dokuz dünyayı görebildiği tahtı.

Hod: Balder'in kardeşi, kör bir tanrı.

Hoenir: İnsanlara akıl armağanını veren eski bir tanrı. Vanir'e kralları olması için gönderilen Aesir'lerden biri.

Hrym: Ragnarok'taki buz devlerinin lideri.

Hugi: Her şeyden daha hızlı koşabilen genç bir dev. Gerçekte, düşüncenin kendisi.

Huginn: Odin'in iki kuzgunundan biri. Adı "düşünce" anlamına gelir.

Hvergelmir: Niflheim'da, Yggdrasil'in altında, diğer birçok nehir ve akarsuyun kaynağı olan bir kaynak.

Hymir: Devlerin kralı.

Hyrrokkin: Thor'dan bile daha güçlü bir dev.

Idavoll: Asgard'ın inşa edildiği ve hayatta kalan tanrıların Ragnarok'tan sonra geri döneceği "muhteşem ova".

Idunn: Aesir'in bir tanrıçası. Tanrılara sonsuz gençlik veren ölümsüzlük elmalarının koruyucusudur.

Ivaldi: Kara elflerden biri. *Ivaldi'nin* oğulları, Frey'in olağanüstü gemisi Skidbladnir'i, Odin'in mızrağı Gungnir'i ve Thor'un karısı Sif için yeni, güzel altın saçı yaptılar.

Jord: Thor'un annesi, aynı zamanda bir yeryüzü tanrıçası olan bir dev.

Jormungundr: Midgard yılanı. Loki'nin çocuklarından biri ve Thor'un düşmanı.

Jotunheim: Jotun dev demektir ve Jotunheim devlerin diyarıdır.

Kvasir: Aesir ve Vanir'in tükürüğünün karışımından oluşan bir tanrı, bir bilgelik tanrısı oldu. Kvasir, kanından şiir balı yapan cüceler tarafından öldürüldü. Daha sonra hayata geri döndü.

Laufey: Loki'nin annesi. Çok zayıf olduğu için Nal veya iğne de denirdi.

Lerad: Bir ağaç, muhtemelen Yggdrasil'in bir parçasıydı ve Valhalla'nın savaşçılarına bal likörü veren keçi Heidrun'u besledi.

Yanıyor: Talihsiz bir cüce.

Loki: Odin'in kan kardeşi, Farbauti ve Laufey'in oğlu. Asgard sakinlerinin en kurnazı, en kurnazı. O bir şekil değiştirici ve dudakları yaralı. Gökyüzünde yürümesine izin veren ayakkabıları var.

Magni: Thor'un oğlu, "güçlü".

Megingjord: Thor'un kudret kemeri. Onu giymek gücünü ikiye katlar.

Midgard: "Orta avlu." Dünyamız. İnsanların krallığı.

Midgard yılanı: Jormungundr.

Mimir: Odin'in amcası ve Jotunheim'daki bilgelik pınarının bekçisi. Bir dev, belki de Aesir'lerden biri. Vanir tarafından başı kesildi ve başı hala bilgelik veriyor ve baharı izliyor.

Mimir kuyusu: Dünya ağacının köklerinde bir kaynak veya kuyu. Odin gözünü Heimdall'ın Gjallerhorn'undan aldığı sudan bir yudum aldı.

Mjollnir: Thor'un olağanüstü çekici ve en değerli mülkü, onun için Eitri tarafından yapılmıştır. (Brokk körüğü çalıştırdı.)

Modgud: "Öfkeli Savaşçı." Ölüler diyarına giden köprünün koruyucusuydu.

Modi: Thor'un oğlu, "cesur".

Muninn: Odin'in kuzgunlarından biri. Adı "hafıza" anlamına gelir.

Muspell: Yaratılışın başlangıcında var olan ateşli dünya. Dokuz dünyadan biri.

***Naglfar* : Ölülerin** kesilmemiş parmak ve ayak tırnaklarından yapılmış bir gemi. Ragnarok'ta tanrılarla ve Einherjar'la savaşacak olan Hel'den devler ve ölüler bu gemide seyahat edecek.

Nal: "İğne." Loki'nin annesi Laufey için başka bir isim.

Narfi: Loki ve Sigyn'in oğlu, Vali'nin kardeşi.

Nidavellir, Svartalfheim olarak da bilinir: Cücelerin (kara elfler olarak da bilinir) dağların altında yaşadığı yer.

Nidhogg: Cesetleri yutan ve Yggdrasil'in köklerini çiğneyen bir ejderha.

Niflheim: Soğuk, sisli bir yer, her şeyin başında orada.

Njord: Vanir tanrısı, Frey ve Freya'nın babası.

Norns: Urd'un kuyusunu veya kaderini koruyan ve dünya ağacı Yggdrasil'in köklerini sulayan üç kız kardeş, Urd, Verdandi ve Skuld. Onlar, diğer nornlarla birlikte, hayatınızda ne olacağına karar verirler.

Odin: Tanrıların en büyüğü ve en eskisi. Bir pelerin ve şapka takıyor ve yalnızca bir gözü var, diğerini bilgelikle takas etmiş. Baba, Grimnir ve darağacı tanrısı dahil olmak üzere birçok başka adı var.

Odrerir: Şiir balı demlemek için bir su ısıtıcısı. "Ecstasy-verici."

Ran: Deniz devi Aegir'in karısı, denizde boğulanların tanrıçası, dokuz dalganın annesi.

Ratatosk: Yggdrasil'in dallarında yaşayan ve köklerdeki ceset yiyici Nidhogg'dan üst dallarda yaşayan bir kartala mesaj alan bir sincap.

Rati: Tanrıların burgu veya matkabı.

Roskva: Thialfi'nin kız kardeşi, Thor'un insan hizmetkarı.

Sif: Thor'un karısı. Altın saçları vardı.

Sigyn: Loki'nin karısı, Vali ve Narfi'nin annesi. Loki'nin hapsedilmesinden sonra, Loki'nin yüzünü yılanın zehrinden korumak için bir kase tutarak onunla birlikte yerin altında kalır.

Skadi: Bir dev, dev Thiazi'nin kızı. Njord ile evlenir.

***Skidbladnir* : Ivaldi'nin** oğulları tarafından Frey için yapılmış büyülü bir gemi. Bir eşarp gibi katlanır.

Skirnir: Hafif bir elf, Frey'in hizmetkarı.

Skrymir: "Koca adam." Utgard yolunda Loki, Thor ve Thialfi'nin karşılaştığı özellikle büyük bir dev.

Skuld: Nornlardan biri. Adı "amaçlanan" anlamına gelir ve alanı gelecek.

Sleipnir: Odin'in atı. Atların en hızlısı, sekiz ayaklı, Loki ve Svadilfari'nin çocukları.

Snarler: Tanngrisnir, diş açıcı veya hırıltı anlamına gelir. Thor'un arabasını çeken iki keçiden biri.

Oğul: Mead için bir fıçı.

Surtr: Alevli bir kılıç kullanan devasa bir ateşli dev. Surtr tanrılardan önce vardı. Muspell'in Muhafızı, yangın bölgesi.

Suttung: Gilling'in oğlu bir dev. Ailesinin katillerinden intikam alıyor.

Svadilfari: Asgard'ın duvarını inşa eden ustaya ait bir at. Sleipnir'in babası.

Thiazi: Idunn'u kaçırmak için kartal kılığına giren bir dev. Skadi'nin babası.

Thokk: Adı “minnettarlık” anlamına gelen, ancak Balder'ın yasını tutmayan tek canlı yaratık olan yaşlı kadın.

Thor: Odin'in kızıl sakallı oğlu, gök gürültüsü tanrısı Aesir. Tanrıların en güçlüsü.

Thrud: Thor'un kızı, “güçlü”.

Thrym: Freya'yı gelini olarak isteyen devlerin efendisi.

Tyr: Tek elli savaş tanrısı, Odin'in oğlu; dev Hymir'in üvey oğlu.

Ullr: Thor'un üvey oğlu. Ok ve yay ile avlanan ve kayak yapan bir tanrı.

Urd: "Kader." Üç norn'dan biri. Geçmişimizi belirler.

kuyusu: Norn'ların Asgard'daki kuyusu.

: “Dış avlu”. Utgard olarak da adlandırılan, merkezinde bir kale bulunan vahşi bir dev bölgesi.

Utgardaloki: Utgard devlerinin kralı.

Valhalla: Savaş ziyafetinde cesurca ölen asil ölülerin bulunduğu Odin'in salonu.

Vali: Vali adında iki tanrı vardır. Biri, kurt olup kardeşi Narfi'yi öldüren Loki ve Sigyn'in oğludur. Diğeri, Balder'ın ölümünün intikamını almak için tasarlanmış Odin ve Rind'in oğludur.

Valkyries: “Öldürülenlerin Seçicileri.” Savaş alanında cesurca ölen ölülerin ruhlarını toplayan ve onları Valhalla'ya getiren Odin'in nedimeleri.

Vanaheim: Vanir krallığı.

Var: Evlilik tanrıçası.

Ve: Odin'in kardeşi, Bor ve Bestla'nın oğlu.

: Nornlardan biri. Adı “olmak” anlamına gelir ve şimdimizi belirler.

Vidar: Odin'in oğlu. Sessiz ve güvenilir tanrı. Ayakkabılarından biri, yapılmış tüm ayakkabıların tüm hurda derilerinden yapılmıştır.

Vigrid: Büyük Ragnarok savaşının gerçekleşeceği ova.

Vili: Odin'in kardeşi, Bor ve Bestla'nın oğlu.

Yggdrasil: Dünya ağacı.

Ymir: İlk varlık, dünyalardan daha büyük bir dev, tüm devlerin atası. Ymir, ilk inek Audhumla tarafından beslendi.

NEIL GAIMAN'DAN SEÇİLMİŞ İŞLER

ROMANLAR

Yolun Sonundaki Okyanus
Mezarlık Kitabı
Anansi Boys
koralin
amerikan tanrıları
yıldız tozu
hiçbir yerde
Terry Pratchett ile *İyi Alametler*

KOLEKSİYONLAR

Ucuz Koltuklardan Görünüm (kurgusal olmayan)
Tetik Uyarısı
Kırılgan Şeyler
Duman ve aynalar

RESİMLİ HİKAYELER

Gerçek Kara Dağlarda Bir Mağaradır
Eddie Campbell'in çizdiği
Chris Riddell tarafından gösterilen *Uyuyan ve Mil*
Kum Adam (çizgi roman)

GENÇ OKUYUCULAR İÇİN

Neyse ki, Skottie Young tarafından gösterilen Süt
Lorenzo Mattotti tarafından resmedilen *Hansel ve Gretel*

Charles Vess tarafından gösterilen *talimatlar*

Dave McKean tarafından gösterilen *Çılgın Saç*

Brett Helquist tarafından resmedilen *Odd ve Frost Giants*

Gris Grimly tarafından gösterilen *Tehlikeli Alfabe*

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır